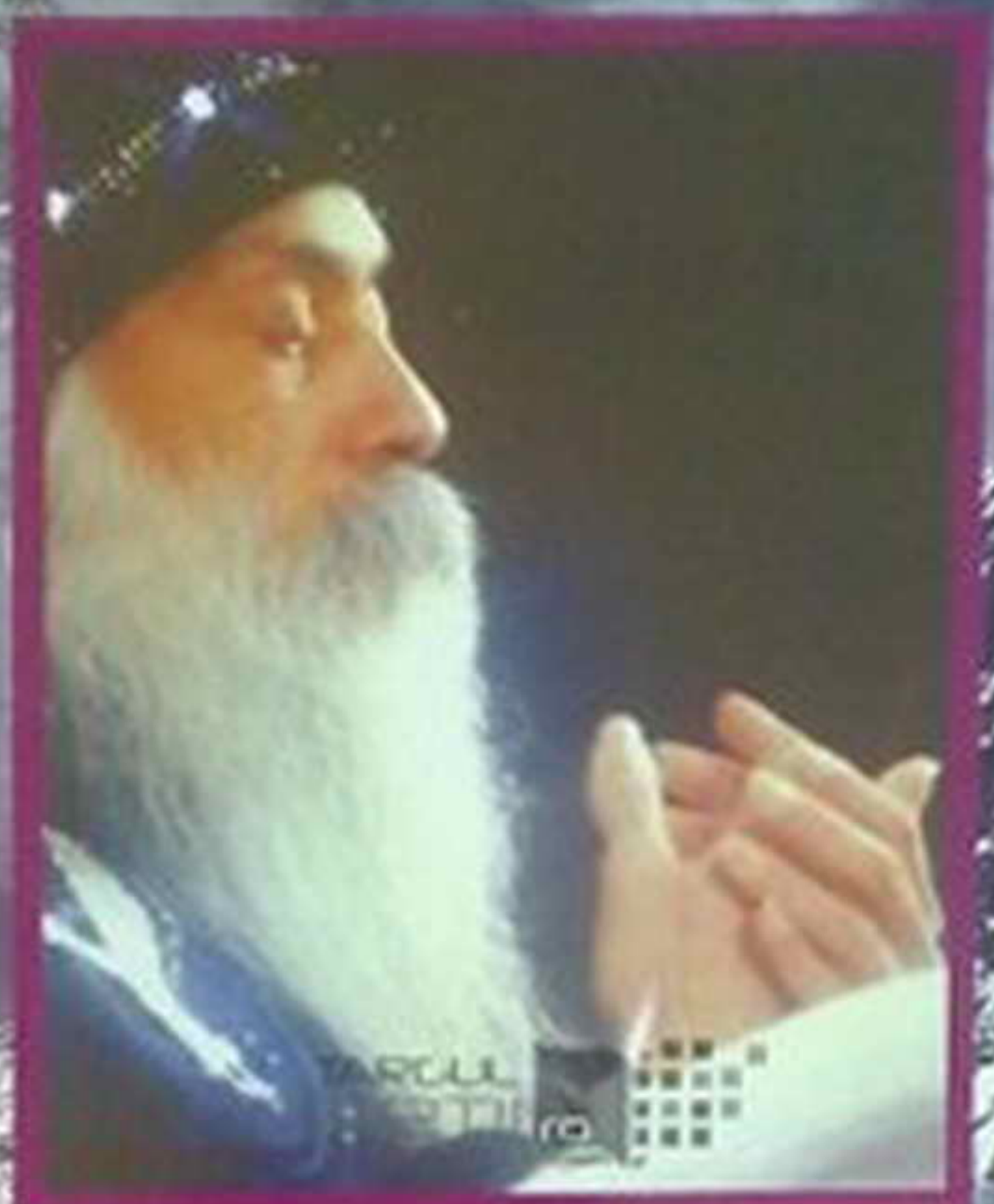

OSHO

DINCOLO DE MISTER

SOPHIA

CAPITOLUL I

MISTERELE NEDESCOPERITE ALE TEMPLELOR ORIENTALE

Iubite Osho,

A fost un timp în care templele, locurile de pelerinaj, purtarea unui semn pe frunte, adorarea idolilor, folosirea rozariilor, incantațiile și intonarea mantrelor, scripturile, ritualurile și astrologia, credința în semnele bune sau rele - toate aveau un înțeles. Cu toate acestea ele au devenit acum de neînțeles. Te rugăm, explică-ni-le.

Am vrea de asemenea să știm dacă toate acestea au fost doar instrumentele exterioare ale disciplinei spirituale, doar aranjamente exterioare pentru a declanșa o reamintire, al căror înțeles s-a pierdut definitiv odată cu trecerea timpului sau au o valoare intrinsecă?

Va veni timpul când acestea vor fi din nou folosite?

Să presupunem că avem o cheie. Nu putem înțelege în mod direct care este scopul ei, nici nu ne putem imagina că am putea descoperi o comoară cu ajutorul ei. Nu există în cheie nici un indiciu ascuns cu privire la comoară; cheia însăși este închisă. Dacă o rupem sau o tăiem în bucăți, vom putea afla din ce metal este făcută, dar nu vom putea învăța nimic despre comoara ascunsă pe care ea o poate dezvălui. Şi ori de câte ori o astfel de cheie - fără nici un indiciu referitor la comoară - este păstrată o perioadă lungă de timp ea devine doar o povară pentru viețile noastre.

În viața noastră există și astăzi foarte multe asemenea chei care pot deschide uși spre comori nebănuite, dar, din nefericire, noi nu știm nimic nici despre aceste comori și nici despre lacătele pe care le pot deschide; iar dacă nu știm nimic despre comori sau despre încuietorile lor, atunci ceea ce a rămas în mâinile noastre nici nu mai poate fi numită cheie. Poate fi numită cheie numai dacă deschide un lacăt. Aceeași cheie poate că în trecut dezvelea comori, dar pentru că astăzi nimic nu a rămas nedeschis, cheia a devenit o povară; și totuși, nouă nu ne vine să o aruncăm.

Cheia a lăsat o mireasmă nepieritoare în inconștientul omului. Poate că acum mii de ani această cheie deschidea lacăte, și dădea la iveală comori: amintirea inconștientă a acestui fapt ne face să purtăm cu

noi și astăzi povara acestei chei. Cu toate acestea, cu cât suntem mai convinși de inutilitatea cheii, cu atât ne va lipsi curajul de a o arunca. Undeva, într-un colț tainic al inimii, dăinuie speranța că, într-o zi, ea va deschide un lacăt.

De exemplu, templele... Nu există vreo rasă pe Pământ care să nu fi construit ceva de genul templelor - indiferent că se numeau *masjid* sau biserică sau *gurudwara*. Astăzi noi putem învăța de la celelalte rase, dar a fost un timp în care noi nici nu știam despre existența altor rase, deci nu exista posibilitatea de a învăța de la ele. Templul nu este doar rezultatul plăsmuirii imaginației unor oameni excentrici; rădăcinile lui se află undeva, în profunzimile conștiinței omului.

Indiferent că a trăit departe, în păduri sau în munți, ori într-o peșteră, ori pe malul unui râu - nu contează unde - omul a construit ceva ce seamănă a templu; ceva a erupt din conștiința lui. Ele nu sunt o imitație oarbă; ele nu au fost construite privind alte temple. Deși templele au diferite forme și sunt de diferite tipuri, ele au existat dintotdeauna.

Există foarte multe diferențe între un templu și un masjid; construcția și design-ul lor sunt destul de diferite. Dar nu există nici o diferență între aspirațiile oamenilor sau în trăirea lor interioară. Un om poate fi oriunde; oricât de nefamiliar și de străin ar fi față de ceilalți oameni, el poartă undeva în conștiința sa, aceeași sămânță latentă.

Un alt aspect care merită să fie subliniat este acela că, deși au trecut mii de ani și acum nu mai avem nici un indiciu referitor la încuietori sau la comorile ascunse, totuși continuăm să purtăm cu noi aceste chei ciudate, de parcă am fi sub vraja unei amintiri foarte vechi. În ciuda tuturor atacurilor asupra acestei amintiri - rațiunea încearcă să o distrugă cu orice preț - sufletul uman o păstrează încă și continuă să fie fascinat de ea. Deci, trebuie să ne amintim că deși omul nu este conștient de această amintire, undeva în inconștientul său răsună un ecou care spune că lacătele pe care cheia le deschidea cândva există.

De ce este păstrată în inconștientul nostru? Pentru că nici unul dintre noi nu se naște pentru prima dată în această lume. Fiecare se naște și renaște mereu și mereu - existăm dintotdeauna. Ceea ce am știut cândva în trecut a devenit acum inconștient - îngropat în noi sub mii de straturi ca inconștient. Dacă în trecutul nostru am cunoscut cândva semnificația și secretele profunde ale unor temple și am experimentat deschiderea unei usi interioare, atunci, undeva, în

ascunzișurile profunde ale inconștientului, această amintire există încă în stare latentă.

Deci, în ciuda tuturor obstacolelor, în ciuda aparentei lipse de semnificație, rămâne ceva ce persistă, ceva ce nu poate fi eliminat. Poate lua noi forme - dar persistă. Totuși, acest fapt este posibil doar pentru că am cunoscut ceva de nenumărate ori în îndelungata călătorie a nașterilor și morților - chiar dacă astăzi noi nu ne putem aminti. Dincolo de utilitatea lor exterioară - ca mijloace pentru a atinge un anumit scop - fiecare dintre acestea are, de asemenea, o semnificație și un scop profund.

Imboldul universal de a construi temple este inerent doar omului. Animalele își construiesc adăposturi, păsările își fac cuiburi, dar nu își fac temple. O trăsătură importantă care diferențiază omul de animale este că omul este un animal care construiește temple. A-ți clădi un adăpost este ceva absolut natural; orice creatură face aceasta; animalele și păsările fac aceasta, chiar și micile insecte - dar a construi o casă pentru Divin este o trăsătură caracteristică doar omului.

Fără ca omul să aibă o conștiință profundă a Divinului, un templu nu ar putea fi construit. Chiar dacă această conștiință se pierde cu timpul, templul rămâne; și, este aproape sigur că nu ar fi putut fi construit fără o profundă conștiință a Divinului.

Îți faci o casă de oaspeți fiindcă îți vin oaspeți. Dacă aceștia nu ar exista, nu ți-ai cheltui banii pe o casă de oaspeți. Şi, chiar dacă nu vă vizitează nimeni acum, casa de oaspeți rămâne. Deci, ideea construirii templelor și altarelor pentru Divin a apărut în asemenea momente în care Divinul nu era doar o chestiune de imaginație, ci o experiență de viață. Fenomenul încarnării Divinului pe Pământ a generat necesitatea construirii unor locuri speciale în orice colț al planetei care să poată servi ca adăpost pentru El. Pentru a primi cum se cuvine pe cineva trebuie să construiești un loc adecvat.

Mai putem privi lucrurile și astfel: undele radio sunt peste tot în jurul nostru, dar ele nu pot fi receptate fără un radio-receptor. Dacă mâine ar avea loc al treilea război mondial și toată tehnologia ar fi distrusă dar, printr-un concurs fericit de împrejurări, un aparat de radio ar rămâne intact, nu ai vrea să-l arunci. Chiar dacă știi că nu vei putea prinde știrile sau că nu vei putea prinde nici un program sau că nu vei găsi nici un tehnician care să ți-l repare, tot nu vei dori să-l arunci.

După câteva generații, dacă cineva va întreba la ce folosea radioul, nimeni din cei rămași în viață nu-i va putea răspunde. Ei vor putea spune doar că tații și bunicii lor au insistat să-l păstreze, așa că și ei au continuat să-l păstreze. Părinții lor nu le-au spus niciodată la ce folosea, ei nu-i știu rostul, deci nu-i ajută cu nimic. Chiar dacă radioul a fost desfăcut în bucăți, nu se știe nimic despre el. Nimeni nu știe că deschizând radioul, cândva, în trecut, se putea auzi muzică sau voci de oameni. Acest radio a fost cândva o stație de recepție pentru ceva ce se petrecea undeva; el putea prinde undele și putea acționa ca un medium, prezentându-le ascultătorilor ca sunete.

În exact aceeași manieră, templele au funcționat cândva ca instrumente de recepție. Deși Dumnezeu este pretutindeni și ființele umane sunt de asemenea peste tot, numai în anumite circumstanțe interioare speciale ne acordăm la dumnezeire. Deci, templele funcționează ca centre de recepție, pentru a ne permite să simțim Divinul în viața noastră, să simțim dumnezeirea, și să ne elevăm spiritual. Întreaga decorare a templelor se făcea având în vedere acest scop.

Oameni diferiți s-au gândit la diferite moduri de decorare a templelor, dar aceasta nu este atât de important. Nu contează faptul că diferiți producători creează diferite tipuri de radiouri incorporând propriile lor specialități, cu forme diferite... scopul ultim este același.

Cele mai multe temple din India au fost construite după trei sau patru tipare; celelalte temple au devenit doar copii ale acestora. Domurile templelor erau bazate pe modelul cerului. Exista un scop subsidiar pentru aceasta. Dacă stau sub cerul liber și recit "Aum", vocea mea se va pierde, datorită faptului că puterea vocii unui individ va fi acoperită de vastitatea cerului. Nu voi fi capabil să aud reverberația, ecoul a ceea ce cânt - toate rugăciunile mele se vor pierde în văzduh.

Domurile au fost construite astfel încât rezonanța rugăciunilor noastre să se reflecte asupra noastră. Domul este doar un prototip mic, semicircular, al cerului. Are exact aceeași formă ca cerul atingând Pământul în toate cele patru puncte cardinale. Nu contează ce rugăciuni sau incantări se fac la adăpostul său, ele nu se vor pierde ca atunci când sunt făcute sub cerul liber, deoarece domul le reflectă spre adoratori. Cu cât domul este mai rotund, cu atât sunetul se reflectă mai clar, iar ecoul său crește. Odată cu trecerea timpului s-a descoperit că și pietrele pot amplifica extraordinar de mult rezonanța.

Există o cameră de rugăciuni budhistă în peșterile din Ajanta în care ecoul pietrelor are aceeași intensitate ca cea a instrumentului indian numit *tabla*[1]. Dacă lovim acele pietre cu aceeași forță folosită în cântatul la *tabla*, ele vor genera sunete la fel de intense. Pietrele obișnuite folosite în construcția domurilor nu posedă capacitatea de a rezona cu anumite sunete foarte subtile, astfel încât au fost folosite aceste pietre speciale.

Dar, care este scopul dincolo de toate acestea? Scopul este ca atunci când cineva intonează "*Aum*" și aceasta se face foarte intens, domul să facă să reverbereze sunetul, formând un cerc sonor. Prin însuși modul lor de proiectare, domurile templelor ajută la formarea acestui cerc sonor. Un astfel de cerc sonor este o experiență beatifică. Dacă "Aum" este intonat sub cerul liber nu se va forma nici un cerc sonor și nu vei experimenta niciodată această binecuvântare.

Când se formează un astfel de cerc sonor nu vei mai fi doar un umil adorator în fața Divinului, vei deveni un recipient - cu alte cuvinte, vei primi răspuns la rugăciunile tale și, prin intermediul acestei rezonanțe, experiența divină va începe să te pătrundă. Deși sunetul produs în timpul incantației este uman, când este reflectat el răsună cu o nouă forță și este plin de energii noi.

Aceste temple în formă de dom au fost folosite pentru a crea cercuri sonore prin incantarea mantrelor. Dacă cineva cântă acolo, singur, în perfectă liniște și pace, atunci, pe măsură ce cercul sonor se formează, gândurile se opresc. Pe de o parte, se formează cercul sonor, pe de altă parte, mintea se oprește. Așa cum am spus adesea, un cerc energetic se formează chiar și în timpul actului sexual; și când formarea unui astfel de cerc are loc, acesta este momentul în care avem acces la supraconștiință.

Privește statuile lui Buddha și Mahavira așezați în posturile *padmasana* și *siddhasana*. Acestea indică alte metode pentru formarea unor astfel de circuite energetice. Când ne așezăm strângându-ne picioarele și ne punem palmele pe genunchi, întregul corp începe să acționeze ca un cerc. Atunci, electricitatea corporală nu se mai pierde și se creează un circuit. Imediat ce s-a creat circuitul, mintea se oprește. Dacă folosim limbajul unui inginer electronist, am putea spune că există o mulțime de gânduri supărătoare în mintea noastră doar pentru

[1] *Tabla* - este o mică tobă de mână, folosită în India. (n.t.)

că nu a fost creat un circuit electric interior. Imediat ce circuitul a fost creat, energia interioară devine echilibrată și liniștită. Deci, crearea unui circuit cu ajutorul unui dom a fost un proces extraordinar - și acesta era scopul și semnificația lui profundă.

La intrarea în unele temple găsim clopote mari sau gonguri care servesc aceloraşi scopuri. Când rosteşti "Aum", deşi o poți face în liniște, atenția ta fiind cine știe unde, sunetul clopotului te va face din nou atent la cercul sonor creat de vibrațiile sale. Este exact ca atunci când o piatră este aruncată într-un lac, creând un cerc după altul.

În templele tibetane se folosește în loc de clopot sau gong un vas în formă de bol făcut din metale speciale și un băț de lemn care este rotit în bol. Bățul este rotit în vas de șapte ori și apoi se lovește o dată, foarte puternic, bolul. Vibrațiile create în bol produc un sunet ca "Aum mani padme hum" - mantra perfectă. Bolul reflectă "Aum mani padme hum" - nu doar o dată, ci de șapte ori. Rotește rapid bățul în bol de șapte ori, lovește bolul, scoate bățul - și vei auzi ecoul mantrei "Aum mani padme hum" - de șapte ori. Deși sunetul va deveni din ce în ce mai neauzibil, el se va auzi de șapte ori.

Le fel, când intonezi mantra "Aum mani padme hum" într-un dom, templul o va reflecta. Fiecare celulă a corpului vostru va primi vibrația și o va reflecta cu o rezonanță mai profundă. După câteva momente nu va mai exista nici un templu - va rămâne doar un circuit energetic.

Trebuie să ne reamintim că sunetul este o formă de electricitate foarte subtilă. De fapt, totul este o formă de electricitate. Dar înțelepții Indiei au mers mai departe și au spus că electricitatea este o formă de sunet, că sunetul este baza, nu electricitatea. De aceea ei numesc Ființa Supremă - *Shabda-Brahman*, Dumnezeu este sunet.

Astăzi, există o mare asemănare între înțelepții Orientului și oamenii de știință moderni, singura diferență constând în faptul care este considerat ca fundamental: oamenii de știință spun că electricitatea este fundamentală, în timp ce înțelepții spun că frecvența sunetului este cea care produce electricitatea. Există posibilitatea ca în viitorul apropiat știința să trebuiască să privească mai profund în natura lui Shabda-Brahman, sunetul primordial, realitatea ultimă.

Modul de abordare al înțelepților se sprijină pe experimentarea sunetelor sub acoperișurile rotunde ale templelor. Când un adorator emite într-un templu sunetul intens al lui "Aum" , în scurt timp nu mai

există nici el, nici templul, rămâne doar electricitatea. La această concluzie nu s-a ajuns în nici un laborator; oamenii care fac aceste mărturisiri nu au laboratoare, trupul lor le-a servit drept laborator. Aici ei au experimentat că, deși încep cu un sunet, ceea ce rămâne în final este electricitatea.

Templele în formă de dom au fost create pentru a experimenta această transformare a sunetului. Când occidentalii au văzut pentru prima dată templele indiene le-au considerat foarte neigienice. Prin modul lor de concepere, aceste temple nu aveau prea multe uși și ferestre. Exista doar o singură ușă și aceea mult prea mică. Ideea era de a se asigura că cercul sonor creat în templu nu se va pierde. Nu și-a pus nimeni problema că occidentalii vor rămâne cu impresia că templele sunt lipsite de lumină și murdare sau că aerul curat nu poate intra în ele. Prin comparație cu aceste temple, bisericile occidentale sunt foarte bine aerisite și curate, cu multe uși și ferestre mari prin care lumina și aerul curat poate pătrunde cu ușurință, păstrându-le într-o stare de igienă totală.

Am spus mai devreme că atunci când secretul utilizării unei chei este pierdut, apar tot felul de dificultăți. Astăzi nimeni în India nu va putea spune de ce templele nu au mai multe uși și ferestre. Deci, când vom fi întrebați, și noi vom fi înclinați să fim de acord cu faptul că templele indiene sunt neigienice. Nimeni nu va fi capabil să afirme că în aceste temple au trăit cei mai sănătoși oameni și că nici o boală nu putea să intre în aceste temple. Oamenii care s-au rugat și L-au adorat pe Dumnezeu aici, au fost cei mai sănătoși oameni care au existat vreodată, în adevăratul sens al cuvântului.

De ce? Treptat vom începe să realizăm că sunetul produs prin incantarea lui "Aum" are un efect purificator unic. Există anumite sunete care au un efect purificator și altele care contaminează. Unele sunete particulare acționează ca protecție împotriva bolilor, dar există și altele care atrag bolile. Oricum, cunoașterea sunetelor s-a pierdut.

Cei care au spus că sunetul este existența absolută, au spus adevărul fundamental despre sunet. Nu există experiență mai grandioasă decât cea a existenței absolute, iar ei nu au cunoscut nimic mai profund decât sunetul prin care să se exprime.

Toate melodiile s-au născut în Orient. Ele sunt extensia experimentării Absolutului în formă sonoră. Compozițiile muzicale, ca și toate formele de dans, s-au născut în temple, iar mai târziu s-au

transformat în arte specifice. Doar într-un templu devotul putea experimenta efectele sunetului în nenumăratele lui variante - atât de multe, încât este greu să le inventariezi pe toate.

Acum 40 de ani trăia în Varanasi un ermit, Vishuddhananda. El a făcut sute de demonstrații în care arăta că este posibil să omori pe cineva doar folosind anumite sunete. Acest om obișnuia să se așeze pe acoperișul unui templu în formă de dom, un templu care, conform standardelor moderne, este extrem de neigienic. Şi, pentru prima dată a fost făcut un experiment în prezența a trei doctori din Anglia. Doctorii au adus în templu o vrabie. Vishuddhananda a emis anumite sunete... vrabia s-a zbătut de câteva ori, apoi a căzut moartă. Doctorii au examinat-o și au declarat-o moartă. Apoi Vishuddhananda a emis alte sunete specifice... vrabia a revenit la viață și a început din nou să miște. Atunci a fost evidențiat pentru prima dată faptul că impactul anumitor sunete produce efecte specifice.

Astăzi, noi acceptăm cu ușurință faptul că anumite efecte sunt produse de anumite sunete pentru că aceasta a fost demonstrat științific. Acum suntem de acord că, dacă o anumită rază de lumină cade pe corpul nostru, ea va avea un efect particular; dacă un anumit medicament este administrat unui pacient, el va produce un efect specific; dacă sunt utilizate anumite culori, ele generează efecte specifice. De ce atunci anumite sunete să nu determine efecte specifice?

Astăzi, există în Occident câteva laboratoare activ angajate în investigarea relației dintre sunete și viață; și, două sau trei dintre acestea au ajuns la concluzii profunde. În două laboratoare oamenii de știință au reușit să demonstreze că, ascultând anumite sunete, mamele care alăptează pot produce mai mult lapte. Prin anumite sunete plantele pot fi făcute să înflorească în două luni în loc de șase; iar vacile dau mai mult lapte dacă, în timpul mulsului, ascultă o muzică lentă. În Rusia lăptăriile utilizează aceste ultime metode în momentul mulsului. Şi nu este departe ziua în care fructele și legumele vor fi crescute cu ajutorul unor sunete speciale. Demonstrațiile de laborator au fost făcute; acum, este doar o problemă de timp până ce vor fi extinse pe scară largă. Dacă fructele, legumele și laptele sunt influențate de sunete, noi n-am putea fi, la rândul nostru, influențați de sunet?

Bolile și starea de sănătate sunt determinate de unde sonore specifice; de aceea, în trecut, oamenii făceau în templele lor

aranjamente igienice care nu depindeau doar de aer și atmosferă. Ei nu considerau că doar aerul curat din abundență duce la o sănătate perfectă. Altminteri, este de neconceput că, pentru o perioadă de cinci mii de ani, lor nu le-a venit ideea să-și ventileze în mod adecvat locurile de rugăciune.

Ermiții indieni stau de obicei în peșteri în care nu intră nici aerul și nici lumina, sau în temple cu uși atât de mici, încât trebuie să te apleci pentru a putea intra. Pentru a intra în unele temple trebuie să te întinzi și să te târăști. Toate acestea nu au avut efecte dăunătoare asupra sănătății oamenilor. În India am experimentat aceasta timp de mii de ani. Dar când pentru prima dată am început să ne îndoim de aceasta, tot noi am pus uși și ferestre mai mari templelor noastre. Am modernizat templele, dar făcând aceasta, le-am transformat în clădiri obișnuite. Însuși scopul lor către ceva mai mult s-a pierdut.

Acustica și arhitectura unui templu sunt într-o strânsă legătură. De fapt, totul se bazează pe știința sunetului. Există cerințe speciale referitoare la unghiul sub care trebuie reflectat sunetul. Există anumite cerințe pentru emiterea unui sunet stând în picioare și anumite cerințe pentru emiterea lui fiind așezat. Sunt specificate chiar și sunetele care pot fi emise doar când suntem așezați, datorită faptului că sunetul va avea un anumit efect când suntem în picioare, efect care se va schimba atunci când ne vom așeza. Se specifică, de asemenea, care sunete pot fi emise împreună și care trebuie emise separat pentru a obține efecte diferite. De asemenea, este interesant de observat confuzia care s-a creat atunci când literatura vedică a fost tradusă în limbaj occidental.

Limbile occidentale acordă mai multă importanță lingvisticii decât foneticii, în timp ce punctul de vedere vedic acordă importanță nu atât înțelesului cuvintelor spuse sau scrise, ci mai mult sunetului special pe care acestea îl produc și structurii acestui sunet. Deci, limba sanscrită este fonetică, nu lingvistică - accentul este pus mai mult pe sunet decât pe cuvânt. De aceea, de mii de ani, scripturile valoroase nu erau scrise, deoarece era evident că, din momentul în care erau scrise, se pierdea accentul asupra aspectului sonor. Se insista asupra transmiterii învățăturilor pe cale orală, mai curând decât în scris, deoarece în scris cuvintele deveneau doar cuvinte și nuanța subtilă asociată sunetelor se pierdea, astfel încât deveneau lipsite de sens.

Dacă scriem cuvântul *Rama*, cei care citesc vor pronunța acest cuvânt în mai multe moduri diferite. Cineva va pune accentul pe "r",

altcineva pe "a", iar altcineva pe "m". Depinde de fiecare. Deci, imediat ce un cuvânt este scris, efectul sonor este distrus. Acum, pentru a înțelege efectul sunetelor acestor cuvinte, trebuie să facem un adevărat exercițiu de decodificare pentru a pronunța cuvintele corect. Astfel, timp de mii de ani, s-a insistat în mod deosebit ca învățăturile sacre să nu fie scrise, pentru că vechii înțelepți antici nu doreau ca aranjamentul fonetic să se piardă. Învățăturile trebuiau să fie transmise direct, pe cale orală, de aceea ele erau cunoscute ca *shrutis*, ceea ce înseamnă că ele erau învățate prin ascultare atentă. Ceea ce se transmitea prin scris nu era niciodată acceptat ca învățătură divină.

Totul era în mod științific bazat pe dispunerea adecvată a sunetelor. Uneori, sunetul trebuia să fie slab, alteori el trebuia să fie puternic. Era foarte greu să transpui în scris aceste cuvinte. În ziua în care învățăturile divine au fost puse în scris, aranjamentul sonor interior inițial, inerent și esențial s-a pierdut. Nu mai era necesar să înțelegem doar prin simpla ascultare. Putem citi o scriptură - este disponibilă în librării. Dar în ea nu mai există nici o relevanță a sunetului.

Este bine să observăm că importanța scripturilor nu a constat niciodată din înțelesul lor. Importanța înțelesului a devenit relevantă mai târziu, când aceste învățături au fost transpuse în scris. Dacă ceva ce este scris nu are înțeles, pare irațional. Trebuia să se dea un înțeles cuvintelor scrise. Există anumite părți din învățătura vedică în care nu poate fi descifrat nici un înțeles - acestea sunt părțile autentice, pentru că sunt total fonetice. Nu li s-a impus nici un înțeles.

De exemplu, nu ne punem niciodată întrebarea care este înțelesul mantrei tibetane "Aum mani padme hum" pentru că semnificația sa este total fonetică. La fel, nu se întreabă nimeni care este înțelesul mantrei "Aum" - dar există un impact sonor care creează un efect special. Când un adorator repetă "Aum mani padme hum" sunetul are impact asupra anumitor chakre. Nu se pune problema înțelesului - semnificația reiese chiar din sunet. Deci, trebuie să reținem faptul că vechile învățături nu puneau accent pe înțeles, ci pe utilitate - pe scopul pentru care ele puteau fi folosite și pe beneficiile care derivau din ele.

Buddha a fost întrebat odată: "Ce este adevărul?". El a răspuns: "Adevărul este ceea ce poate fi folosit". Definiția adevărului este ceea ce poate fi folosit. Știința va defini adevărul în același fel. Definiția sa

va fi pragmatică: adevărul este ceea ce poate fi folosit în viață și ceea ce poate fi demonstrat.

Dacă spunem că apa este creată prin amestecul hidrogenului și oxigenului, nu ne va păsa dacă această afirmație este sau nu adevărată - dacă am putea vedea că apa este formată din amestecul hidrogenului și oxigenului am ști că este adevărat, altminteri nu. Afirmația în sine nu are nici o validitate - validitatea apei constă în utilitatea sa. Dacă este posibil să creăm apă în acest fel, acest fapt trebuie să fie dovedit prin demonstrație efectivă. Astăzi, știința a adoptat această definiție a adevărului pe care religia a acceptat-o acum cinci mii de ani. În religie, utilitatea era testul pentru a verifica un adevăr.

Mantra "Aum" nu are înțeles, dar are utilitate; un templu nu are înțeles, dar are utilitate. Folosirea lor este o artă și există un mesaj inerent în orice artă care nu poate fi predat, ci trebuie asimilat direct.

Am citit că acum o mie cinci sute de ani, în China, trăia un împărat care era foarte atras de carne - atât de atras încât voia să vadă cum vacile sau taurii sunt uciși chiar în fața sa. Măcelarul a tăiat bovinele în fața sa în fiecare dimineață, timp de cincisprezece ani. Într-o zi împăratul l-a întrebat: "Nu te-am văzut niciodată în cincisprezece ani ascuțindu-ți toporul. Toporul tău nu se tocește?".

Măcelarul a răspuns: "Nu, Maiestate. Toporul se tocește doar dacă măcelarul nu este un expert - dacă nu știe unde să lovească. Măcelarul trebuie să știe să găsească oasele și articulațiile și apoi să taie animalul cu o singură lovitură. Această artă a tăierii a fost transmisă din generație în generație. Și, nu numai că toporul nu se tocește, ci devine în fiecare zi mai ascuțit, cu fiecare nouă tăietură."

Împăratul l-a rugat pe măcelar să-l învețe arta sa. Măcelarul a răspuns: "Va fi foarte greu. Eu nu am învățat această artă, ci am deprins-o direct, privindu-l pe tatăl meu încă de când eram copil. Nu mi-a fost predată - am asimilat această artă privindu-l pe tata în fiecare zi. Uneori îi aduceam toporul, alteori aranjam membrele animalelor ucise. Astfel, am deprins această artă. Dacă sunteți gata să faceți la fel - să stați lângă mine, uneori aducându-mi toporul apoi punându-l înapoi, alteori stând și privind pur și simplu - atunci poate că veți deprinde această artă. Dar eu nu v-o pot preda."

Știința poate fi învățată, dar arta trebuie asimilată. Toate aceste mantre nu au înțeles, dar au o valoare pragmatică, iar noi îi învățăm pe copiii noștri să le asimileze de la o vârstă foarte fragedă. Ei vor învăța

care este folosul templelor fără ca măcar să aibă conștiința a ceea ce au învățat. Ei vor învăța cum să intre într-un templu, cum să stea acolo și cum să folosească locurile sacre. Ori de câte ori oamenii au o problemă sau o urgență ei aleargă la templu și se întorc cu un sentiment de seninătate și echilibru. În fiecare dimineață merg la templu pentru că ceea ce obțin acolo nu pot obține nicăieri altundeva. Dar toate acestea nu le-au fost predate - ci le-au interiorizat încă din copilăria timpurie. Nu le-au fost predate, dar ei le-au asimilat. Nici o artă nu poate fi predată.

Efectul sunetului în templu și templul însuși sunt aranjamente pentru experimentare. Atât timp cât efectul sunetului unui cuvânt nu este înțeles, întregul experiment rămâne fără semnificație.

De exemplu, există o convenție că o mantra nu poate fi dată discipolului decât de un maestru. Se accentuează importanța faptului ca mantra să fie rostită de către maestru la urechea discipolului. Poți să cunoști mantra de mult timp și totuși, maestrul trebuie să o rostească la ureche.

Poți întreba: "Ce e nou în asta? N-aș putea să fac aceasta și fără un maestru? Oricine știe cum să repete o mantra și totuși un maestru trebuie să-mi spună mantra la ureche, ca și cum ar fi cine știe ce mare secret!"

Dar trebuie să înțelegi că atunci când un maestru rostește o mantra la urechea discipolului el o face într-un fel anume, accentuînd anumite sunete - ceea ce nu este cunoscut de oricine. De exemplu, există multe variații fonetice ale cuvântului "Rama", care au efecte diferite.

Mulți cunosc povestea înțeleptului Valmiki, dar această poveste și-a pierdut astăzi adevărata semnificație, astfel încât, pare mai degrabă copilărească. Se spune că Valmiki era doar un țăran necultivat. Maestrul său i-a spus să repete mantra "Rama, Rama" - dar după un timp el a uitat și a început să repete "Mara, Mara"... și a devenit iluminat!

Atunci când cheile autentice către revelarea unor astfel de mistere se pierd, apar tot felul de probleme. După o perioadă de timp în care intonezi mantra "Rama, Rama" vei începe automat să repeți "Mara, Mara", creând astfel un circuit. Când intonarea lui "Rama, Rama" se transformă în "Mara, Mara", abia atunci accentul fonetic este

corect[2]. Apoi se petrece ceva deosebit: tu încetezi să mai fii, nu mai exişti, şi chiar în acel moment în care ai încetat să mai exişti sau mori ca identitate, ca ego, mantra devine completă. Acesta este momentul experienţei autentice - când tu ai încetat să mai fii, când egoul tău a murit.

Este interesant de observat că, dacă acest proces este realizat corect - vei începe repetând "Rama, Rama" şi foarte curând va sosi momentul în care vei intona "Mara, Mara"; şi chiar dacă vei dori să rosteşti "Rama", nu vei putea - întreaga fiinţă va repeta "Mara, Mara"... În acel moment egoul tău va muri - şi acesta este primul pas spre meditaţie. Când moartea egoului survine, meditaţia este totală, vei începe brusc să descoperi că "Mara, Mara" începe să redevină "Rama, Rama". Şi, când "Rama, Rama" începe să apară din interiorul fiinţei, fără să intervii, îl vei descoperi de fapt pe Rama, realitatea ultimă.

Deci, există trei etape în intonarea mantrei. Începe cu "Rama", îţi dizolvi identitatea în "Mara" şi apoi mantra va evolua spre "Rama". Al doilea pas, cel corespunzător lui "Mara", este o parte necesară a procesului; fără această fază intermediară, experienţa autentică, ultimă a lui Rama în cea de-a treia fază nu apare. Dacă cunoşti fonetica şi incantezi corect - dacă pui accentul pe "ra" şi mai puţin pe "ma", doar atunci "Rama" se transformă în "Mara". Când "ma" este mai puţin accentuat devine la fel ca o vale, iar "ra" devine un pisc, cel mai înalt pisc. Incantarea lui "Rama" accentuând mai puţin silaba "ma" duce la transformare şi foarte curând veţi descoperi că "ma" devine piscul, iar "ra" devine valea. Atunci repetaţi "mara, mara", "moarte, moarte"[3], fără să ştiţi.

Asemeni valurilor într-un ocean, după fiecare culme apare o vale. Asemeni oceanului, sunetul are valuri: asemeni crescendo-ului şi

---

[2] În tradiţiile spirituale autentice nu se recomandă inversarea literelor ce compun o mantra, deoarece aceasta duce la apariţia unor rezonanţe malefice în universul lăuntric al fiinţei. În general, este indicat ca orice simbol esoteric să fie folosit aşa cum a fost el revelat, fără adaosuri sau modificări de orice natură (este ca şi cum am folosi crucea inversată ca simbol al creştinismului, când de fapt acesta este un simbol profund malefic). Osho se referă aici la faptul că intonând *"Mara, Mara"* de fapt se pune accentul în mod corect (n.t.).

[3] *Mara* este zeul morţii în tradiţia indiană (n.t.).

diminuendo-ului din muzică. Dacă nu cunoști pronunția fonetică corectă, poți repeta o mantra fără ca aceasta să ducă la vreun rezultat.

Cel care a scris că Valmiki repeta "Mara, Mara" pentru că era doar un țăran ignorant și necultivat este foarte departe de adevăr. Valmiki era un țăran necultivat, dar în această situație, el a fost un discipol autentic. El cunoștea întreaga știință a modului de a intona mantra "Rama" pentru a o transforma în "Mara". Numai după această transformare a luat naștere "Rama". Iar acest "Rama" nu poate fi comunicat verbal, pentru că, în faza intermediară corespunzătoare lui "Mara", tu ai încetat să mai exiști. Atunci, cine mai repetă mantra? Adevăratul "Rama" care s-a manifestat în interiorul tău la sfârșitul celei de-a doua faze nu poate fi rostit, dar se manifestă, independent de egoul tău. Se va petrece automat, nu va mai fi doar repetiția ta.

Valoarea acestor *shrutis*, scripturi care sunt ascultate, constă în accentul fonetic. Numai o persoană care cunoaște fonetica poate continua cunoașterea shrutis-urilor; doar astfel ele pot fi folositoare. Altminteri, cuvintele sunt aceleași ca și cele scrise în cărți - oricine le poate citi - dar cunoașterea autentică va rămâne ascunsă. Această cunoaștere a sunetului - creșterile și descreșterile lui, precum și lungimea intervalelor de tăcere - constituie întregul mister.

Odinioară, mantrele erau scrise; iar templele serveau ca laboratoare în care acestea erau testate. Pentru căutător aceasta reprezenta valoarea lor intrinsecă și semnificația lor. Numărul de oameni care au experimentat realizarea de sine în împrejurimile templelor a fost întotdeauna mai mare decât cei care au experimentat-o în afara templelor. Aceasta s-a petrecut în ciuda faptului că Dumnezeu este la fel de prezent în temple ca și în afara lor. Astăzi, această experiență nu mai apare nici măcar în temple.

Oameni precum Mahavira care au experimentat realizarea de sine în afara templelor, au trebuit să descopere diferite metode care cereau mult mai mult efort și perseverență decât cele utilizate în temple. Mahavira a petrecut ani întregi realizând diferite posturi corporale pentru a ajunge să creeze circuitul interior. El nu a vrut să folosească ajutorul pe care i-l ofereau templele - iar alternativa sa a fost un îndelungat proces constând în practici dificile care au durat ani de zile și care puteau fi realizate doar de un om cu o voință de fier ca a lui Mahavira.

Buddha a atins de asemenea iluminarea fără ajutorul templului. Dar, curând după moartea lui Mahavira și Buddha, au trebuit să fie construite temple - pentru că ceea ce putea oferi un templu nu putea fi oferit nici de Buddha, nici de Mahavira - practicile prescrise de Buddha sau Mahavira nu puteau fi realizate de către oricine.

Astăzi, dacă am înțelege cu adevărat știința circuitelor sonore, am putea inventa instrumente mult mai bune decât aceste temple. În prezent, cercetările în această direcție continuă; și este posibil să se inventeze instrumente mai bune pentru că știm foarte multe lucruri despre electricitate. Dar, astfel de experimente pot fi și foarte periculoase. Totuși, dacă aranjamentele științifice sunt realizate corect, tot ceea ce putea oferi altădată un templu va fi disponibil prin tehnologie științifică - deoarece circuitul energetic generat altădată în templu poate fi creat prin alte metode. Atunci ai putea ține în buzunar un mic instrument care să activeze circuitul electric interior și, cu acest instrument electronic, ai putea chiar să înregistrezi sunetele pentru a crea circuite interioare.

În acest domeniu se fac cercetări astăzi în America. Șapte sau opt oameni de știință din America sunt angajați într-un studiu fascinant care își propune să arate că toate experiențele noastre de plăcere și durere sunt generate de trecerea unor curenți electrici prin anumiți centri ai corpului.

De exemplu, dacă corpul este înțepat în mai multe puncte cu un ac, în unele din aceste puncte vei simți durere. Există câteva puncte insensibile pe corp în care nu vei simți nimic. Dacă cineva îți înțeapă spatele în câteva dintre aceste locuri nu vei avea nici o senzație. Exact în același mod vor fi cam cinci puncte din zece de o mare sensibilitate, în care chiar și cea mai ușoară înțepătură va cauza extrem de multă durere.

Capul nostru are multe locuri sensibile. Există milioane de celule în creier și fiecare dintre acestea are o sensibilitate anume. Când spui că te simți fericit, electricitatea curge printr-un anumit centru, dându-ți senzația de fericire. Să presupunem că ești lângă iubita ta, ținându-i mâna și îi spui că ești fericit... Ce se petrece? Dacă un om de știință ar descrie acest fenomen ar spune că electricitatea curge printr-un anumit centru al creierului tău, și că aceasta se asociază mental cu această ființă, făcându-te atât de fericit în prezența ei. Dar, tu s-ar putea să nu mai simți aceeași fericire după două sau trei luni, pentru că dacă

folosești foarte des același centru, făcând ca electricitatea să treacă pe acolo frecvent, acel centru devine insensibil.

De exemplu, dacă îți înțepi piciorul într-un anume punct, durerea va deveni din ce în ce mai mică. Mâine, durerea va fi mai mică decât azi, iar poimâine va fi chiar mai mică. Dacă vei continua să faci aceasta, acest punct se va întări, va deveni insensibil și nu vei mai simți deloc durere. Oamenii care cântă la *sitar*[4] își dezvoltă o anumită insensibilitate a pielii degetelor, astfel încât, oricât de mult ar ciupi corzile instrumentului, degetele lor nu simt nici o durere.

Deci, dacă după trei sau patru luni simți că dragostea ta a murit sau a scăzut, aceasta nu înseamnă că iubirea ta nu era puternică, ci doar că punctul interior din care simțeai că vine sentimentul de fericire a devenit insensibil datorită folosirii frecvente. Dacă iubita ta pleacă departe pentru trei sau patru luni, când se întoarce va fi capabilă să te facă din nou fericit.

Experimentele oamenilor de știință asupra șobolanilor au fost foarte revelatoare. Creierul șobolanului a fost deschis și s-a păstrat o "fereastră" prin care să se observe ce se petrece în creier când un șobolan are un act sexual. A fost observat punctul specific prin care trecea curentul electric când șobolanul ejacula. După aceea, acel punct a fost conectat la un electrod și "fereastra" a fost închisă. Celălalt capăt al electrodului a fost conectat la o mașină care putea controla intensitatea curentului electric. Exista un comutator pe care apăsînd se putea declanșa curentul electric - un curent electric cu aceeași intensitate ca a celui ce trecea la momentul ejaculării șobolanului.

Șobolanul a fost învățat cum să apese pe comutator și, ori de câte ori îl apăsa, curentul necesar era eliberat de mașină, iar aceasta activa punctul din creier conectat la celălalt capăt al electrodului, dându-i șobolanului aceeași stare de plăcere ca aceea generată de actul sexual. Șobolanul se simțea foarte fericit când apăsa pe comutator; era atât de fericit încât a început să apese pe comutator iarăși și iarăși. Vei fi probabil surprins să afli că nu a făcut nimic altceva timp de douăzeci și patru de ore. Doar apăsa pe buton - de șase mii de ori pe oră! Nu l-a interesat nici să mănânce, să bea sau să doarmă, ci doar continua să apese pe buton până ce, în cele din urmă, a căzut epuizat.

---

[4] *sitar* = instrument muzical indian. (n.t.)

Cercetătorul care a făcut acest experiment a spus că șobolanul a savurat plăcerea sexuală atât de mult - mai mult decât experimentase vreodată în timpul unui act sexual - deși el nu a avut de fapt un act sexual - ci a experimentat plăcerea sexuală doar datorită curentului electric care trecea prin creierul său. Oamenii de știință au afirmat că foarte curând senzația urma să-și piardă farmecul pentru șobolan și să devină obișnuită.

În ziua în care vom fi capabili să conectăm creierul uman la un electrod pentru a primi intensitatea potrivită a curentului electric în punctul potrivit, nu vom mai fi capabili să găsim pe cineva care să dorească să facă dragoste - pentru că nu există practic nici un câștig și se pierde foarte multă energie. În loc de aceasta, omul va purta în buzunar un mic dispozitiv cu baterie și, de câte ori va dori, va putea activa centrul sexual și va putea experimenta aceeași bucurie ca și în actul sexual. Dar acest fapt ascunde alte pericole.

Odată ce va fi posibil să localizăm anumiți centri în creier, ca de exemplu cei ai îndoielii sau furiei, acești centri vor putea fi eliminați chirurgical. Centrul care ține de combativitate ar putea fi eliminat, astfel încât omul ar deveni foarte docil. Deci, guvernele pot abuza de aceste progrese ale științei.

Oamenii de știință nu sunt conștienți de aceasta, dar cu ajutorul instrumentelor științifice putem realiza un mediu identic celui din temple. Experiențele spirituale care necesitau ore, luni sau ani, bazându-se pe efectele sunetelor într-un templu, pot fi obținute mult mai ușor cu ajutorul unor instrumente științifice. Deci, ceea ce spun eu este că modul de construire a templelor era bazat pe principii științifice; prin intermediul sunetului erau trezite sentimentele de fericire, pace, dragoste și binecuvântare . Și, trăind aceste sentimente, atitudinea omului față de viață poate fi transformată.

Pe de altă parte, posibilitățile științei sunt însoțite de multe pericole. Pericolul principal constă în faptul că orice face știința devine tehnologic și conștiința nu mai participă.[5] Este posibil să atingi aceleași stări ca și într-un templu prin intermediul instrumentelor electronice, dar o transformare reală a conștiinței nu va fi posibilă. În acest fel nu pot apare stările de supraconștiință și nici o transformare reală; ceea ce un om poate obține apăsând pe un buton nu va aduce nici o

[5] "Știința fără conștiință este ruina sufletului." (n.ed.)

transformare fundamentală. În consecință, eu nu văd nici o posibilitate prin care aceste instrumente să suplinească existența templelor.

Te-ai putea întreba dacă templele mai pot fi folosite astăzi, în aceste timpuri atât de diferite. Totuși este posibil, dar un preot din templele de azi nu va putea să explice ce anume se petrecea sau cum apăreau fenomenele deosebite în templele de altădată. El are încă cheia, dar nu mai este conștient de misterele pe care le ascunde. Întreaga filosofie și știință a templelor poate fi încă folosită astăzi. Iar astăzi am putea construi temple mai bune pentru că avem materiale de construcție mai bune. Putem stabili un întreg sistem sonor astfel încât un sunet să fie amplificat de mii de ori. Pereții pot fi făcuți să fie atât de sensibili încât, atunci când se intonează mantra "Aum" o singură dată, pereții să o reflecte de mii de ori. Astăzi avem instrumente mai bune, dar trebuie să cunoaștem cheia care poate dezveli secretele ființei noastre.

În trecut, trebuia să existe cel puțin o ușă în templu, dar acum putem construi un templu fără nici o ușă. În trecut, oamenii care construiau templele trăiau în colibe făcute din bălegar și lut. Ei au făcut tot ce au știut mai bine și ceea ce au reușit a fost extraordinar. Astăzi avem mijloace tehnice minunate, dar nu știm să beneficiem de ele.

Am vorbit destul despre efectele benefice ale templelor asupra celor care intrau în ele. Templele aveau însă și o semnificație și o utilitate exterioară. Am spus că adoratorii veneau la templu și intrau în stare de rugăciune și meditație profundă. Dar chiar și o persoană care doar trecea pe lângă templu beneficia de pe urma celor din templu, deși acum aceasta nu se mai întâmplă. Astăzi, chiar și cei care intră în temple ies fără să fi simțit nimic. Dar, în acele zile, influența templului putea fi resimțită chiar de o persoană care doar trecea pe lângă templu, pentru că oamenii din templu făceau într-adevăr ceva autentic. Sute de oameni care meditau în templu activau vibrații sonore speciale prin care atmosfera întregului templu era încărcată. Dar templul nu vibra doar în interior, ci și în exterior și răspândea vibrațiile subtile și în împrejurimile sale. Întregul mediu prindea viață pentru că templul însuși era viu.

Aceasta era semnificația expresiei "templu viu". O "statuie vie" înseamnă același lucru; ele au efect chiar și asupra celor care nu au venit acolo pentru a obține un beneficiu anume. Un templu poate fi numit templu viu doar dacă cineva care trecea pe acolo întâmplător,

simțea deodată că aerul a devenit altfel și că atmosfera s-a schimbat - chiar dacă acea persoană nu știa că este în vecinătatea unui templu.

Să presupunem că te plimbi pe o stradă într-o noapte întunecoasă; treci pe lângă un templu și deodată simți că în interior ceva s-a schimbat... Te gândeai să faci ceva rău și deodată gândurile tale s-au schimbat. Te gândeai să ucizi pe cineva și deodată te simți plin de compasiune. Dar aceasta se poate petrece doar dacă templul este încărcat cu energie benefică, când fiecare cărămidă sau piatră, fiecare poartă sau ușă, toate sunt încărcate. Atunci întregul templu va deveni un templu cu vibrații vii.

Se folosește o metodă unică pentru a încărca clopotul din fața templului: oricine intră bate în clopot. O face total conștient, nu cu mintea adormită. Când bați în clopotul unui templu - nu pe jumătate adormit, ci cu mintea trează - aceasta creează o discontinuitate în gândurile tale, un fel de pauză în șirul gândurilor tale și devii conștient de atmosfera deosebită de acolo. Există o asemănare între sunetul clopotului și mantra "Aum"; de fapt, este un fel de relație interioară. Sunetul clopotului continuă să încarce templul întreaga zi, iar sunetul mantrei "Aum" încarcă de asemenea templul cu vibrațiile sale.

Multe alte lucruri ca acestea erau folosite în templu; ele aveau conexiunile lor interioare. Fie că era vorba despre o un vas de pământ plin cu *ghee*[6], de arderea unui bețișor parfumat, de folosirea pastei de santal, a florilor sau de folosirea unor parfumuri - toate erau legate între ele. Nu era vorba despre faptul că unei anumite zeități îi plac anumite flori, era vorba despre armonia interioară a templului. Sunetele specifice care se armonizau cu anumite parfumuri erau descoperite prin experiență directă. Erau folosite doar anumite flori cu un anumit parfum, care se împleteau armonios cu un sunet particular; celelalte erau interzise.

Într-o moschee, doar *lobhan*, un tip de rășină parfumată, putea fi folosită pentru a parfuma atmosfera, iar într-un templu doar esențele *dhoop* și *agarbatti*. Toate acestea sunt legate de sunet. Numele "Allah" este în armonie interioară cu parfumul de lobhan. Aceste legături sau conexiuni au fost descoperite prin căutarea interioară a Absolutului; nu au fost descoperite prin vreun proces mental. Îți voi spune cum s-a făcut aceasta.

---

[6] *ghee* = unt clarifiat.

Poți sta într-o cameră în care nu a fost ars lobhan și să repeți "Allah" - și nu doar "Allah", ci chiar "Allahoo", cu accent pe "hoo". Vei descoperi că încet, încet, acest sunet "Allah" dispare și automat doar "hoo" va continua să fie repetat. Când acest lucru se petrece vei descoperi brusc că în întreaga cameră s-a răspândit mirosul de lobhan. S-a descoperit că lobhan este similar cu o substanță care emană din noi, astfel încât, în moschei se arde lobhan pentru a ajuta oamenii să repete mantra "Hoo". Atunci procesul are două părți: emanația unui parfum dintr-o persoană poate lua ceva timp, dar aceeași aromă poate fi furnizată din exterior. Cu toate acestea, repetarea lui "Aum" nu va genera niciodată aromă de lobhan. Acest sunet trezește alt centru care nu produce acest parfum.

Există zone specializate pentru anumite parfumuri în corpul uman, iar ele sunt în legătură cu gândurile și sentimentele noastre. Iată de ce jainiștii cred că niciodată corpul lui Mahavira nu a emis vreun miros urât. Corpul său avea un anumit miros după care este posibil să fie recunoscut un *tirthankara*, un maestru jainist iluminat. Pe vremea lui Mahavira alți opt oameni au pretins a fi tirthankaras, dar ei nu emanau acel miros specific. Nici unul nu avea mai puțină cunoaștere decât Mahavira; aveau același nivel spiritual, dar nu erau practicanți ai acestui sistem de disciplină spirituală care produce această mireasmă, astfel încât nu au fost considerați tirthankara.

Buddha, de asemenea, nu a fost în nici un fel inferior lui Mahavira. El avea același nivel de conștiință ca și Mahavira dar, pentru că el nu urma aceeași metodă ca Mahavira, corpul său nu emitea această mireasmă. Parfumul acesta specific a fost emanat de Parshwanath, un tirthankara care a murit mult înainte de Mahavira. Cei contemporani cu el, care încă mai trăiau, au confirmat că parfumul lui Mahavira era același cu cel al lui Parshwanath. Rezultatul ultim al operării cu o anumită mantra a fost acest parfum specific.

Acesta este un proces bazat pe memorie pentru a determina autenticitatea unui tirthankara. Astfel, deși Mahavira nu a pretins niciodată că este un tirthankara, el a fost imediat recunoscut ca atare. Makkali Goshal, pe de altă parte, a făcut această afirmație, dar nu a putut-o dovedi. Te pot întreba de ce parfumul a fost ales drept criteriu. Testul trebuia să fie profund și infailibil - nu se putea încrede în cuvinte. Întreaga personalitate a individului trebuia să emită acest parfum special, trebuia să se constate că ceva anume a înflorit în

interiorul lui, că ceea ce dă naștere unui tirthankara - rezultatul ultim al procesului de operare cu o mantra, a fost atins.

Makkali Goshal, Ajit Keshkambal și Sanjay Vilethiputra au pretins cu toții că au același nivel spiritual ca și Mahavira - fiecare dintre ei a avut mii de discipoli care au afirmat că maestrul lor este un tirthankara - dar toți au dispărut în uitare. Pe de altă parte, Mahavira a fost cu desăvârșire tăcut în legătură cu acest subiect și nu a făcut nici o afirmație în acest sens. Dar, în cele din urmă, s-a decis că doar persoana al cărui corp emitea acea savoare anume poate fi un tirthankara.

Orice mantra generează propria sa savoare. Cei care au practicat Intonarea lui "Aum" au experimentat o anumită savoare. La fel, orice mantra produce un anumit gen de lumină interioară. Intensitatea luminii ce poate fi obținută într-un templu era stabilită pe baza acestei lumini interioare, nici mai multă, nici mai puțină. Ignoranța celor care stau sub becuri orbitoare cu lumină artificială este pur și simplu uimitoare. Ei nu au nevoie de această lumină absolut deloc, pentru că ei au nevoie doar de atâta lumină ca și cea de pe cerul lor interior - o lumină foarte blândă și inofensivă. Deci, lămpile cu ghee erau folosite pentru că sunt absolut inofensive și nu obosesc ochii.

S-ar putea să îți fie greu să înțelegi diferența dintre o lumină cu kerosen și lumina unei lămpi cu ghee, dacă nu ai experimentat-o niciodată în meditație. Aprinde o lampă cu ulei de kerosen și concentrează-te asupra flăcării timp de o oră: îți vei simți ochii arzând, vor obosi și vor deveni dureroși. Apoi, aprinde o altă lampă cu ghee și concentrează-te asupra flăcării timp de o oră: ochii se vor răcori, iar privirea îți va deveni clară. Toate acestea au fost revelate prin experiența directă interioară a mii de oameni, iar relațiile care au fost descoperite au devenit ajutoare exterioare. Desigur nu este posibil să construiești o lampă a cărei lumină este exact la fel ca lumina interioară, de aceea s-a căutat măcar un echivalent aproximativ. Parfumul care emană din interior după intonarea unei anumite mantre nu poate fi găsit în exterior, deci trebuie să ne mulțumim cu aroma cea mai apropiată.

Pasta de santal a devenit populară în toate templele. Locul de pe frunte unde se aplică pasta de santal este numit în yoga Ajna chakra. Practica intonării anumitor mantre generează experimentarea parfumului de santal, dar sursa reală a acestui parfum este Ajna chakra. Oricând al treilea ochi se energizează emană un parfum de santal;

astfel, mirosul de lemn de santal a devenit simbolul acestei experiențe, astfel încât se aplică pastă de santal pe frunte. Când Ajna chakra emană acest parfum se simte un anumit gen de răcoare, ca și cum ai fi pus o bucată de gheață pe frunte. Există o diferență între răcoare și calmare - exact aceeași ca între o lampă cu ulei de kerosen și una cu ghee. Gheața este răcoritoare, dar nu este împrospătătoare sau calmantă. Senzația răcoritoare a gheții durează doar un timp scurt și este urmată de o senzație de fierbințeală; vei simți ceva mai fierbinte decât înainte. Dar pasta de lemn de santal este reconfortantă și nu este rece; este doar răcoritoare. Răcoarea are o anumită profunzime. Dacă o bucată de gheață este pusă pe Ajna chakra, ea doar va răcori suprafața pielii. Dacă aplici pastă de santal pe Ajna chakra vei simți că efectul de răcoare pătrunde în straturile profunde ale pielii. Răcoarea trebuie să pătrundă până acolo unde este localizată Ajna chakra. Cei care au experimentat energizarea lui Ajna chakra și i-au simțit efectul liniștitor, au căutat o corespondență și au găsit-o în lemnul de santal. Acesta are aceeași aromă ca și cea care emană din interior.

Toate aceste elemente sunt doar corespondențe exterioare. Și când un templu este dotat cu ele, el devine încărcat. De aceea există o regulă care cere ca fiecare om care merge la un templu să facă mai întâi o baie. O baie rece sparge tiparele cuiva și întrerupe curgerea gândurilor. Nimănui nu-i era permis să intre în templu fără să sune din clopot. Și nimeni nu trebuia să intre în templu în haine vechi sau murdare; de fapt, erau recomandate hainele de mătase, pentru că mătasea ajută la generarea circuitului electric corporal și la protecția lui; iar hainele de mătase rămân permanent noi, oricât de mult le-ai purta.

Cu toate aceste precauții și aranjamente, templul devenea încărcat și astfel chiar și cei care doar treceau pe lângă templu, erau influențați de câmpul magnetic al templului.

Se spune despre Mahavira că pe o anumită rază în jurul lui - oriunde s-ar fi aflat - era imposibil să se comită vreun act de violență. Era un câmp încărcat în care nu era posibil nici un act violent. El era ca un templu ambulant și în interiorul acestei sfere orice s-ar fi întâmplat se schimba instantaneu. Era un efect de noo-sferă.

Teilhard de Chardin a inventat un nou cuvânt "noosferă", în loc de "atmosferă". Atmosfera se referă la climatul exterior. Noo-sfera se referă la climatul mental sau psihologic și, în interiorul acestui câmp, anumite întâmplări, pur și simplu nu pot avea loc.

În vechime, ashram-urile din păduri erau conduse de înțelepți. Atmosfera din jurul templului era considerată pură, inviolabilă. Dacă ceva rău se petrecea unui discipol, înțeleptul se pedepsea pe sine, nu pe discipoli, pentru că aceasta însemna că acel câmp și-a pierdut calitatea esențială - deci discipolii nu puteau fi învinovățiți. A-i pedepsi ar fi fost inutil; un eveniment nefericit însemna că acel câmp și-a pierdut sanctitatea. Deci, maestrul însuși trebuia să compenseze aceasta, ținând post și purificându-se.

Gandhi a înțeles greșit această idee. Autopurificarea nu trebuie să fie un mijloc de a te opune celorlalți; ea nu este destinată pentru a exercita presiuni asupra altora. Ideea nu era să te torturezi sau să postești până la moarte pentru a schimba modul de a simți sau de a gândi al altcuiva. Gandhi nu a înțeles acest fapt. Înțelepții nu se purificau pentru a schimba pe cineva, ci pentru a reîncărca acel câmp și zona înconjurătoare. Dacă acest câmp se transformă, dacă climatul mental se schimbă, oamenii care trăiesc în interiorul lui vor fi și ei transformați. Nu este vorba despre a schimba conștiința cuiva, ci de a schimba împrejurimile și câmpul magic dimprejur.

Orice persoană realizată utilizează acest tip de câmp de influență. Oameni ca Mahavira au fost ca niște temple ambulante. De la astfel de oameni nu te puteai aștepta să stea permanent într-un anumit loc. Deci, avem nevoie de altceva, mult mai stabil, care să devină centrul vital pentru întregul oraș - ceva în jurul căruia viața oamenilor să se transforme.

Avem nevoie de un loc, de un templu, în care să ne aducem ofranda zilnică și să primim ceva în schimb. Putem să nu fim nici măcar conștienți de ce se petrece; totul se petrece de la sine. Oricine trece pe lângă templu primește ceva neprețuit. Este un câmp magnetic uriaș creat în jurul lui și exact la fel cum o bucată de fier lângă un magnet este prinsă în câmpul magnetic și oamenii care trec pe lângă templu sunt atrași și influențați de energia lui. Câmpul unui templu este exact ca acest câmp magnetic.

Se spune despre Moise că atunci când a urcat pe munte el a văzut acolo arzând un foc divin. Un întreg tufiș era în flăcări, dar în mijlocul lui erau flori și frunze verzi. Moise pornise în căutarea lui Dumnezeu. Când a pășit spre tufiș a auzit dintr-odată o voce venind

dinspre tufiș, spunând: "Om prost! Descalță-te înainte de a intra în acest loc!"

Nu exista nici o linie de demarcație, astfel încât Moise a continuat să meargă, căutând pragul la care să-și lase încălțămintea. Când a trecut de un anumit punct în care a simțit o schimbare, în care a simțit că ceva în interiorul său s-a schimbat, și-a lăsat acolo încălțămintea. Aceasta era linia de demarcație a câmpului energetic. El a intrat și s-a rugat să fie iertat pentru că a desacralizat acel loc sfânt.

Templul avea în jurul său un câmp energetic foarte puternic, foarte vibrant și acest câmp avea o influență binefăcătoare asupra întregului oraș. Nu era o iluzie; rezultatele au putut fi observate. Simplitatea caracteristică, inocența și puritatea orașelor indiene se datorau mai mult influenței binefăcătoare a templului decât orașelor în sine. Oricât de sărac ar fi fost un oraș, existența unui templu era absolut necesară. Fără templu totul părea haotic, fără ritm.

Timp de mii de ani orașele au menținut un anumit tip de sacralitate și au fost surse extraordinare, invizibile ale acestei sacralități. Lucrul cel mai cumplit care putea fi făcut pentru a distruge cultura orientală era distrugerea câmpului sacru al templelor. Odată cu distrugerea acestor temple vibrante, întreaga cultură orientală a decăzut.

De aceea astăzi oamenii sunt atât de neîncrezători în ceea ce privește valoarea templelor. Toți cei care au mers la școală sau la colegiu și au asimilat doar o anumită logică și un anumit limbaj – dezvoltându-și doar intelectul, inima rămânându-le închisă - nu au avut niciodată experiența unui templu viu și nu găsesc nici un rost unui templu. Astfel, templele și-au pierdut încetul cu încetul semnificația.

India nu va putea fi din nou India până când templele nu vor prinde iarăși viață. Întreaga alchimie a Indiei se află în templele ei; India a primit totul prin templele ei. A fost un timp în care tot ce se petrecea în viața unui om gravita în jurul templului. Dacă omul se îmbolnăvea mergea la templu; dacă era nefericit alerga la templu; dacă era fericit mergea la templu pentru a mulțumi. Dacă avea un eveniment fericit în familia sa, el mergea la templu cu fructe și flori; dacă apăreau probleme mergea la templu pentru a se ruga. Pentru el templul era totul. Toate speranțele, dorințele și aspirațiile sale gravitau în jurul templului. Oricât de sărac ar fi fost, el continua să păstreze templul decorat cu aur, argint și tot felul de bijuterii.

Astăzi, când oamenii mor de foame, toată această extravaganță a templelor pare o nebunie: "Dărâmați templele! Construiți un spital sau deschideți o școală; lăsați templele deschise pentru cei fără adăpost, făceți-le utile!" Templele au devenit inutile pentru că am uitat folosul lor real. Gândim: "De ce să stea atâta aur, argint și atâtea bijuterii în temple când oamenii mor de foame?".

Dar ar fi mai bine să ne amintim că acești oameni muritori de foame au fost cei care au dat aurul și diamantele pentru temple; tot ceea ce au simțit că este mai valoros pentru ei, au dat templului - pentru că tot ceea ce au cunoscut ca fiind de mare valoare au învățat de la templu. Nu a existat nimic care să fie suficient pentru a le compensa greșelile; așa că au dat tot ceea ce aveau. Și au existat motive serioase să facă astfel. Nimic nu rezistă timp de mii de ani fără motive întemeiate. Fructele invizibile ale influenței templelor au fost primite permanent. A fi lângă un templu constituia un beneficiu clar și evident.

Omul uită adesea. Tot ceea ce este sublim și valoros noi uităm; în schimb, ne reamintim continuu, douăzeci și patru de ore pe zi, tot ceea ce este trivial și comun. Trebuie să facem un efort pentru a ne aminti de Dumnezeu, dar nu și pentru a ne aminti de dorințele și pasiunile noastre; ele sunt acolo tot timpul. A merge în jos este ușor; a merge în sus este totdeauna dificil.

Templul era construit în centrul orașului astfel încât oamenii să poată merge acolo de câte ori doreau. El păstra căutarea vie. Foarte puțini dintre noi sunt în mod natural inspirați să caute; cei mai mulți dintre noi ne simțim inspirați doar când vedem anumite lucruri. Când nu existau avioane nu doream să călătorim cu avionul. Da, oameni ca frații Wright au visat să zboare - și au inventat avionul - dar persoanele obișnuite nu au avut acest vis până când nu au văzut un avion.

Deci, când putem vedea o zeitate personificată într-o formă într-un templu, ceva din acea zeitate persistă în mintea noastră. Această posibilitate a fost creată pentru cei care nu puteau concepe Divinul nemanifestat. Pentru cei care puteau, nu era nevoie de templu. Dar, într-un fel, acești oameni au făcut un mare rău templelor pentru că ei spuneau că templele nu folosesc la nimic și că trebuie să se dispenseze de ele. Eu însumi spuneam: "Templele nu folosesc la nimic! Dărâmați-le!".

Dar încetul cu încetul am început să realizez că dacă templele sunt distruse cei care nu pot concepe Divinul nemanifestat nu vor mai fi

capabili să se gândească vreodată la Dumnezeu. Din acest punct de vedere apar anumite probleme. Dacă o persoană ca Mahavira - care nu a avut niciodată nevoie de un templu - vorbește de la nivelul său de conștiință, el poate să spună că templele pot fi dărâmate, dar dacă se gândește la nevoile noastre, nu va mai spune aceasta.

Templul rămâne o sursă de inspirație pentru întreaga zi. Reține că există o ușă în plus în viața ta, pe lângă ușa casei sau a magazinului, dincolo de soție sau de avere... o dimensiune care nu este nici parte a pieții, nici a dorințelor tale. Nu îți conferă nici bogăție, nici faimă, nici măcar nu-ți împlinește dorințele - templul ne reamintește constant aceasta. Sunt momente în viață când ești obosit de viață sau plictisit de familie - acestea sunt momentele în care puteai regăsi armonia în templu.

Dacă templul este distrus nu va mai exista nici o alternativă. Dacă ai obosit să mai faci mâncare acasă poți merge la hotel sau la restaurant, dar dacă ai obosit să mai mergi la piață, unde vei merge? Templele ne conectează la o altă dimensiune, departe de lumea lui a da și a primi. Deci, cei care au făcut templele să fie ca magazinele, doar le-au distrus.

Un templu nu este un loc pentru negocieri, este un loc pentru odihnă și relaxare, în care, obosit și epuizat de toate activitățile lumești, poți găsi alinare și pace. Nu există nici o condiție pentru a intra în templu, ca de exemplu că trebuie să ai destui bani pentru a putea intra, ori că poți intra doar dacă ai o anumită cunoaștere; sau că poți veni doar dacă ești destul de faimos - templul te acceptă așa cum ești. Este un loc atât de simplu încât ești acceptat exact așa cum ești.

Ești obosit de felul de viață pe care l-ai trăit până acum. În astfel de momente poți simți că poarta către rugăciune s-a deschis. Dacă această poartă s-a deschis măcar o dată ea se va deschide iarăși și iarăși, chiar și atunci când te afli într-un magazin sau acasă. De câte ori vrei, oricând, vei putea ajunge ușor la această poartă - pentru că momentele într-adevăr extraordinare apar foarte rar. Nu este necesar să mergi într-un pelerinaj sau în căutarea lui Mahavira sau Buddha. Astfel de momente sunt prea puțin trăite. Trebuie să existe anumite locuri chiar lângă tine în care să poți intra pur și simplu.

Amintirile din copilărie sunt de asemenea foarte importante. Oamenii de știință spun că la vârsta de șapte ani un copil a asimilat aproape întregul fundament pe care se va construi suprastructura

cunoașterii sale. Mai trebuie adăugat foarte puțin, dar întreaga cunoaștere se va construi pe această bază. Dacă nu suntem capabili să formăm în mintea copilului legătura sa cu templul până la vârsta de șapte ani, mai apoi va fi dificil, dacă nu chiar imposibil, să o facem. Va fi necesar un efort foarte mare și, chiar în această situație, vom realiza doar o legătură superficială.

Iată de ce noi dorim ca prima amintire a copilului după naștere să fie templul. Împrejurimile sale au fost proiectate astfel încât copilul să crească lângă templu, cunoscându-l și absorbindu-l gradat în viața sa. Templul devine treptat o parte a ființei sale și, când el va intra în viața lumească, templul va avea locul său special în interiorul lui, pentru că templul este cel care va constitui un loc de retragere pentru el la maturitate. De aceea noi dorim ca templul să aibă un loc în mintea copilului imediat după ce s-a născut. Mai târziu va fi dificil...

Toți cei care au trăit în preajma templului au imaginea lui imprimată în minte. Ea a pătruns atât de profund în inconștientul lui, încât nu mai este doar o idee, ci o parte a ființei lui. În întreaga lume forma templelor poate diferi, dar templul însuși este indispensabil.

În lumea actuală templul nu mai este considerat indispensabil; alte lucruri i-au luat locul - școlile, spitalele și bibliotecile. Dar acestea sunt legate numai de planul material, nu au nici o legătură cu lumea de dincolo. Toate nevoile noastre vizează transcendența. Când ne trezim dimineața, ar trebui să auzim clopotele templului bătând; iar când mergem noaptea la culcare, ar trebui să auzim cântece religioase răsunând din templu.

A fost un incident în viața lui Mahavira... Un hoț era pe patul de moarte și fiul lui i-a cerut să-i dea un sfat final care să-l ajute în munca sa. Hoțul a spus: "Să nu cumva să ai de-a face cu persoane ca Mahavira. Dacă știi că el se află într-un anumit oraș, mergi în altul. Dacă îți iese în drum, ascunde-te. Iar dacă vreodată, fără să-ți dai seama, te afli undeva în preajma lui, de unde poți auzi ceea ce spune, închide imediat ochii și astupă-ți urechile. Cu orice preț, ferește-te de el!"

Când fiul l-a întrebat de ce trebuie să-i fie atât de teamă de Mahavira, tatăl său i-a spus să nu se joace: "Ascultă ce-ți spun. Dacă mergi în preajma acestui om afacerea noastră va fi pusă în pericol, iar familia va muri de foame."

Ce a urmat este foarte interesant. Fiul acelui hoț l-a evitat întotdeauna pe Mahavira, dar într-o zi el a făcut o greșeală. Mahavira stătea tăcut într-o pădurice de mangotieri și s-a întâmplat ca fiul hoțului să treacă pe acolo. Dintr-odată Mahavira a început să vorbească. Hoțul a auzit doar jumătate de propoziție, după care și-a astupat urechile și a fugit. Dar deja auzise jumătate de propoziție și aceasta i-a adus o mulțime de necazuri. A fost urmărit de poliție - poliția din întregul stat îl căuta pentru furt - și câteva săptămâni mai târziu a fost prins.

Furtul era o meserie cu tradiție în familia sa și el era un expert în această privință. Era atât de inteligent încât nu lăsa niciodată vreo urmă incriminatoare. Se știa că este un hoț și comisese multe furturi; toată lumea îl cunoștea, dar nu exista nici o dovadă. Și nu exista nici o altă cale de a dovedi decât aceea de a-l face să mărturisească.

I s-a dat de băut până ce s-a îmbătat și a fost menținut în această stare de intoxicare două-trei zile. Când a deschis din nou ochii se afla încă într-o stare de semi-conștiență. Peste tot împrejurul lui vedea femei frumoase; a întrebat unde se află. I s-a spus că a murit și că se făceau pregătiri pentru ca el să meargă fie în rai, fie în iad. I s-a spus că acolo oamenii așteptau ca el să devină conștient, deci că putea să-și mărturisească păcatele pe care le-a făcut. Dacă va face aceasta va fi dus în rai, altminteri va fi trimis în iad. Dar dacă va spune adevărul va fi salvat.

El a simțit că acum putea să spună adevărul fără a pierde șansa de a merge în rai - acum, că tot era mort, nu mai avea de ce să se teamă. Dar chiar în acel moment și-a amintit jumătatea de propoziție pe care o auzise de la Mahavira. Mahavira vorbea despre zei și fantome. El vorbise despre *yamadoots*, cei care iau oamenii după moarte. Hoțul îl auzise spunînd că yamadoots-ii purtau întotdeauna încălțămintea invers. Deschizând ochii a văzut că cei din fața lui purtau încălțămintea normal și a intrat în alertă. Acum a văzut că nu era nevoie să-și mărturisească păcatele. A înțeles că era păcălit și le-a spus că nu a comis nici un păcat... ce să mărturisească? Dacă doreau puteau să-l ducă în iad. Dar dacă el nu a comis nici un păcat, cum puteau să-l ducă în iad? Astfel încât l-au lăsat să plece.

Atunci el a alergat la Mahavira, i-a căzut la picioare și i-a cerut să completeze propoziția care l-a salvat. Dacă jumătate de propoziție l-a salvat, câte alte beneficii ar putea obține de pe urma întregii propoziții! El i-a spus lui Mahavira că este cu totul la dispoziția sa.

Altminteri ar fi fost prins și spânzurat, dar dacă ar fi auzit și restul propoziției tot ar fi fost salvat. De aceea obișnuia Mahavira să spună că și numai o jumătate de propoziție spusă de un iluminat poate fi de folos într-o zi. La fel, unui om care doar trece pe lângă un templu auzind vibrațiile sonore din interior sau doar simțind mireasma locului... chiar și numai atât îi poate fi de folos.

Destul pentru astăzi…

CAPITOLUL II

ALCHIMIA LOCURILOR DE PELERINAJ

În Oceanul Pacific, există o mică insulă numită Eastern Island pe care se află o mie de statui uriașe de piatră, toate înalte de 20 de picioare. Populația insulei este acum de două sute de oameni. Când insula a fost descoperită s-a constatat că este atât de mică încât nu putea produce mâncare pentru mai mult de două sute de oameni; ceea ce ar sugera că populația sa nu ar putea fi niciodată mai mare. Când doar două sute de oameni pot trăi pe insulă, este surprinzător să găsești astfel de statui uriașe, și încă o mie de astfel de statui! Cinci statui la fiecare persoană! Și acești oameni nu ar fi capabili să construiască astfel de statui uriașe chiar dacă ar vrea, pentru că viața lor se limitează la împlinirea nevoilor zilnice. Care ar putea fi scopul unor astfel de statui? Cine le-a construit și de ce? Multe astfel de întrebări sunt puse istoricilor.

Și în Asia centrală există un loc la fel de misterios. E posibil să fi fost construit pentru a fi folosit ca aeroport, dar cum în acele vremuri avioanele nu fuseseră inventate, această ipoteză nu este credibilă. Aria respectivă pare să fi fost amenajată acum 15-20 de mii de ani și numai după ce au fost inventate avioanele oamenii s-au gândit că acel loc din Asia centrală ar fi putut servi cândva drept aeroport.

Vă spun aceste lucruri pentru a vă conduce către ideea că noi nu suntem capabili să înțelegem semnificația locurilor de pelerinaj până ce noi înșine nu am realizat nevoia existenței unor astfel de locuri.

Când statuile de pe Eastern Island au fost fotografiate de sus, cineva și-a imaginat că ele au fost ridicate în anumite puncte geometrice, astfel încât să poată fi văzute de pe Lună în anumite nopți. Cei care au studiat problema cred că în acest secol noi nu suntem primele ființe care caută urme de viață pe alte planete. De mult timp se realizează experimente și încercări pentru a găsi alte forme de viață pe alte planete, astfel încât să putem stabili o comunicare cu ele și multe sisteme codificate au fost create pentru a permite altor ființe să ia legătura cu Pământul.

Aceste statui de douăzeci de picioare nu au nici o semnificație prin ele însele, dar când le studiem privind de sus modul lor de aranjare observăm indicii ale unor semne și mesaje secrete. Aceste semne pot fi citite chiar și de pe Lună. Dar atâta timp cât nu am văzut statuile de sus, nu ne-am putut imagina care ar putea fi utilitatea lor; ele rămân simple statui. La fel, există multe lucruri pe acest Pământ despre care nu știm nimic până când civilizația noastră nu le redescoperă și situația se repetă.

Doar cu trei-patru zile în urmă vorbeam despre o cutiuță de fier care a fost găsită în Teheran. A fost păstrată în British Museum o perioadă lungă de timp și a ramas acolo mult timp. Acum s-a descoperit că este un fel de baterie care era folosită în Teheran acum două mii de ani! Faptul că o astfel de baterie a existat în Teheran acum două mii de ani depășește orice imaginație. Dar acum s-a desoperit că este o baterie. Dacă noi nu am fi inventat bateria, nu am fi fost niciodată capabili să ne imaginăm că o astfel de cutiuță ar putea fi o baterie. Aceeași idee, același concept, nu ar fi putut ajunge la noi.

Un *tirtha*, un loc sacru de pelerinaj, este o invenție unică, foarte profundă și simbolică, creată de o civilizație străveche. Dar civilizația noastră actuală a pierdut toate cunoștințele legate de semnificația unor astfel de locuri. Astăzi, a vizita un loc de pelerinaj este doar un ritual mort pentru noi. Le tolerăm pur și simplu, fără a cunoaște de ce au fost construite, la ce foloseau sau cine anume le-a construit.

Ceea ce este la suprafață nu este totul; există înțelesuri ascunse care nu sunt vizibile din exterior.

Mai întâi trebuie să realizăm că scopul și înțelesul locurilor sacre de pelerinaj a fost pierdut de civilizația noastră actuală, astfel încât cei care merg astăzi în pelerinaj își pierd timpul. Cei care sustin contrariul își pierd de asemenea timpul, oricâtă dreptate ar avea, pentru că nu știu nimic despre aceste locuri. Nici cei care merg în pelerinaj, nici cei care se opun acestui fapt, nu cunosc scopul real. Deci, să urmărim să înțelegem câteva lucruri în legătură cu ele...

Există un loc faimos de pelerinaj pentru jainiști cunoscut sub numele de Samved Shikhar. Douăzeci și doi din douăzeci și patru de tithankhara-și au murit aici, și-au abandonat corpul fizic aici. Pare că totul a fost aranjat dinainte; altminteri este imposibil ca din douăzeci și patru de tirthankara-și douăzeci și doi să moară în același loc, la

perioade mari de timp. Dacă îi credem pe jainiști, există un interval de o sută de mii de ani între primul și cel de-al douăzeci și patrulea tirthankara. Merită să observăm că cei douăzeci și doi dintre primul și ultimul au murit în același loc.

Locul de pelerinaj al mahomedanilor este Kaaba. Până la Mohammed existau trei sute șaizeci și cinci statui în Kaaba - câte un alt idol pentru fiecare zi a anului. Toate aceste statui au fost mutate sau distruse, dar piatra centrală care era centrul templului nu a fost distrusă. Kaaba este mult mai veche decât mahomedanismul. Istoria Islamului are doar o mie patru sute de ani, dar piatra neagră de la Kaaba este veche de mii de ani.

Un alt fapt interesant este că piatra nu pare să aparțină Pământului nostru. Cum a ajuns ea pe Pământ? Singura ipoteză ar fi că este parte a unui meteorit. Ori de câte ori un meteorit se dezintegrează, mii de fragmente de piatră cad pe Pământ, multe din ele arzând până să ajungă la Pământ. Stelele căzătoare pe care le vedem noaptea nu sunt stele, ci meteoriți. Uneori ajung pe Pământ chiar pietre uriașe. Aceste pietre au o compoziție diferită de cea a pietrelor de pe Pământ, și piatra de la Kaaba este o astfel de piatră.

Dar există oameni care au mers mai profund în adâncul lucrurilor, care au simțit că astfel de pietre uriașe ar putea fi aduse și lăsate pe Pământ așa cum și astronauții noștri au lăsat câteva lucruri de pe Pământ pe Lună. Ceea ce au lăsat astronauții pe Lună va fi în siguranță acolo, chiar dacă va fi un război nuclear prin care întreaga viață de pe planetă va fi distrusă. Și, dacă reprezentanții unei civilizații vor ajunge pe Lună, vor fi foarte surprinși de lucrurile pe care noi le-am lăsat acolo.

Deci, este posibil ca piatra de la Kaaba să nu fie un meteorit, ci să fi fost lăsată de locuitorii unei alte planete. Poate cândva a fost posibil să comunicăm cu ei prin intermediul acestei pietre, dar acum a rămas doar venerarea ei. Cunoașterea modului în care ea ar putea fi utilizată ca un mijloc de comunicare s-a pierdut.

O navetă spațială rusească fără oameni s-a pierdut când legătura radio cu Pământul s-a întrerupt, deci nu a mai fost posibil să o urmărim. Nu se știe dacă a ars, s-a distrus, sau este încă undeva în spațiu. Dar dacă ea va ateriza pe o altă planetă și dacă locuitorii acelei planete ar fi capabili să repare radioul, ei ar putea restabili contactul cu Pământul. Ei pot, de asemenea, să o distrugă sau să o păstreze într-un

muzeu! Sau pot să se teamă de ea, sau să o privească cu respect - poate chiar să înceapă să o venereze. Piatra de la Kaaba poate fi un instrument trimis de ființe din spațiu, de pe o altă planetă, pentru a stabili contactul cu Pământul.

Vă spun aceasta doar pentru a ilustra, pentru a explica faptul că un loc sacru de pelerinaj este un loc în care se poate stabili legătura, nu cu alte ființe din spațiu, ci cu sufletele eliberate care au trăit pe acest Pământ.

La Samved Shikhar a fost făcut un experiment foarte profund și foarte puternic în același timp, de către cei douăzeci și doi de tirthankara-și, prin faptul că și-au lăsat corpurile aici. Pe acest munte ei au încercat să amplifice și să intensifice vibrațiile înalte ale conștiinței lor astfel încât să fie mai ușor să comunicăm cu ei. S-a considerat că, dacă atâția oameni cu un astfel de nivel de conștiință și-au abandonat corpurile în același loc, va fi mai ușor de stabilit legătura între acel loc și o altă dimensiune. Și o astfel de cale a existat într-adevăr.

Căderea ploii nu se produce la fel pe Pământ: există anumite zone în care plouă foarte des, în care ploaia atinge cinci sute de inch pe an și zone de deșert în care nu plouă sau plouă foarte puțin. La fel, există locuri în care este foarte frig, în care nu există nimic altceva decât zăpadă, și zone fierbinți în care este foarte greu să obții gheață. La fel, există pe Pământ zone cu un nivel inalt de conștiință și zone cu un nivel de constiinta mai scazut. Au fost făcute încercări conștiente pentru a crea zone cu o vibrație înaltă, zone încărcate cu conștiință umană. Ele nu se construiesc automat, ci sunt fructul conștiinței oamenilor puternici.

Douăzeci și doi de tirthankara au călătorit spre acel munte, au intrat în samadhi, și-au abandonat corpurile acolo și au creat un câmp de conștiință foarte elevat la Samved Shikhar. S-a intenționat ca, dacă cineva stă acolo, intonând mantre specifice revelate de cei douăzeci și doi de tirthankara, călătoria sa extracorporală să înceapă instantaneu. Acesta este un experiment la fel de științific ca orice alt experiment de laborator.

Singurul motiv pentru care au fost create locurile de pelerinaj a fost de a experimenta crearea de câmpuri încărcate de energii elevate, astfel încât oricine să poată începe cu ușurință călătoria sa interioară.

Există două metode de a face o barcă să se miște. Una constă în a ridica pânzele la momentul potrivit, în direcția vântului fără a folosi vâslele; cealaltă metodă constă în a nu ridica pânzele, ci în a pune barca în mișcare folosind vâslele. Locurile de pelerinaj sunt locuri în care fluxul conștiinței curge automat: trebuie doar să vii în acel loc, în mijlocul fluxului de conștiință cu pânzele conștiinței tale ridicate și vei începe călătoria ta interioară. Vei fi capabil să călătorești mult mai ușor și mai rapid în astfel de locuri decât oriunde altundeva - și o vei putea face singur. În altă parte, ai putea ajunge fără să știi în locuri malefice sau să-ți îndrepți pânzele în direcție greșită: ai putea să te îndepărtezi de destinație și să te pierzi.

De exemplu, dacă meditezi într-un loc care este plin de emoții negative - în care măcelarii ucid animale în fiecare zi - va fi o mare bătălie și un conflict extrem de intens în mintea ta. În meditație devii foarte receptiv, deschis și vulnerabil; deci tot ceea ce se petrece în jurul tău în acel moment se impregnează în tine. Deci, când meditezi, este totdeauna necesar să alegi un loc care să nu te ducă într-o direcție greșită. Ori de câte ori ai gânduri perturbatoare în meditație sau îți este dificil să te liniștești, schimbă locul. Unii pot medita chiar și în închisoare, dar aceasta necesită o personalitate foarte puternică. Pentru a medita într-o închisoare sunt necesare diferite metode: trebuie să creezi o linie de demarcație peste care forțele negative să nu poată trece.

Dar într-un tirtha, un loc sacru de pelerinaj, o astfel de linie de demarcație nu este necesară. Într-un astfel de loc ai nevoie de o tehnică care să te ajute să elimini toate rezistențele și să deschizi toate ușile și ferestrele ființei tale. Acolo, energia benefică curge din toate părțile. Sute de oameni au călătorit în necunoscut pornind din acest loc și au creat o cale. Da, poate fi numită o cale... Este ca și cum ar fi creat o cale tăind copacii și eliminând tufișurile care blocau drumul, astfel încât cei care vin în urma lor să poată călători mai ușor. Pe calea spirituală eforturile sunt făcute de cei cu o conștiință mai elevată și mai puternică pentru a-i ajuta pe cei mai slabi în orice fel posibil. Locurile de pelerinaj au fost un astfel de experiment extraordinar.

Un loc de pelerinaj este un loc în care energiile benefice curg din corp spre suflet, în care întreaga atmosferă este încărcată; un loc în care oamenii au atins samadhi, un loc în care timp de secole oamenii s-au iluminat. Astfel de locuri au devenit special încărcate. Într-un

astfel de loc, doar trebuie să-ți ridici pânzele, fără a face nimic altceva și călătoria va începe.

Deci, toate religiile și-au stabilit locuri proprii de pelerinaj. Chiar și religiile care sunt împotriva templelor au făcut aceasta. Este surprinzător că religiile care sunt împotriva adorării idolilor și templelor și-au stabilit locuri de pelerinaj. Este ușor fără statui, dar fără locurile de pelerinaj nu se poate, pentru că ele au o valoare foarte mare, căreia nici o religie nu i se poate opune și pe care nici o religie nu o poate nega.

Jainiștii nu sunt adoratori de idoli, nici mahomedanii, sikhii sau buddhiștii - la început buddhiștii nu erau deloc adoratori de idoli. Dar toți și-au stabilit locurile sacre proprii de pelerinaj. Ei trebuiau să facă aceasta. Fără astfel de locuri o religie nu are nici un înțeles. Dacă astfel de locuri nu ar exista, totul ar trebui să fie făcut de către fiecare individ și în acest caz, nu ar exista nici un înțeles sau scop într-o religie.

Cuvântul tirtha înseamnă un fel de platformă de scufundare de pe care persoana poate sări în oceanul infinit. Cuvântul jainist tirthankara înseamnă un creator de tirtha, de loc sacru de pelerinaj. O persoană poate fi numită tirthankara numai dacă a încărcat spiritual un loc în care oamenii pot intra, se pot deschide și-și pot începe căutarea interioară. Jainiștii nu numesc aceste persoane încarnări divine, ci tirthankara. Un tirthankara este un fenomen mai măreț decât o încarnare divină, pentru că este minunat ca Divinul să se încarneze într-o formă umană, dar este și mai minunat ca un om să creeze un loc în care ceilalți să aibă acces la Divin.

Jainismul nu crede într-un Dumnezeu, ci crede în potențialul omului. De aceea jainiștii pot beneficia mult mai mult de pe urma unui tirtha și a unui tirthankara decât cei care urmează alte religii. În religia jaina nu există conceptele "grație divină" sau "compasiune divină". Jainiștii nu cred că Dumnezeu poate acorda vreun ajutor; căutătorul este singur și trebuie să călătorească bazându-se pe propriul său efort și pe propria sa energie.

Există două drumuri pe care căutătorul poate merge. Pe unul din ele fiecare om trebuie să călătorească în propria sa barcă, mânuind vâslele prin puterea mâinilor sale. Unul dintre aceștia va reuși. Dar există și un al doilea drum, pe care vă puteți ajuta de puterea vântului

ridicându-vă pânzele, astfel încât să puteți merge mai repede și mai ușor.

Dar există într-adevăr un astfel de vânt spiritual? Da, în locurile de pelerinaj. Este posibil ca atunci când o persoană ca Mahavira se află într-un anumit loc, să înceapă să se manifeste în jurul său fluxuri de energie din alte dimensiuni? Poate crea o astfel de persoană o asemenea curgere a energiei spre o anumită dimensiune astfel încât dacă cineva intră în acest câmp va fi purtat de această energie și-și va împlini destinul ultim? De fapt, un loc sacru de pelerinaj este un astfel de loc cu o curgere permanentă de energie.

Pe Pământ există doar semne fizice ale unor astfel de locuri de pelerinaj dar, cu trecerea timpului, aceste semne pot dispărea. Astfel, ele au trebuit să fie protejate construind temple sau înălțând statui ale marilor profeți. Timp de mii de ani s-a vegheat ca aceste locuri să nu fie deplasate nici măcar cu un centimetru mai departe de locul unde cândva în trecut s-au petrecut evenimentele originare.

Se mai fac și astăzi cercetări pentru a găsi mari comori care au fost cândva îngropate. De exemplu, se mai caută încă cea mai mare comoară de pe Pământ - cea a ultimului țar al Rusiei - care a fost îngropată undeva în America. Este cert că o astfel de comoară a existat pentru că țarul a fost detronat abia în 1917. Localizarea exactă a fost indicată pe o hartă, dar descrierea nu a fost decodificată. La fel, undeva în Gwalior se află comorile ascunse ale familiei regale Gwalior. Există o hartă, dar localizarea exactă nu a putut fi descifrată. Astfel de hărți au codurile lor secrete pentru a nu cădea în mâinile celor rău intenționați.

Localizarea locurilor de pelerinaj este la fel de bine indicată, dar locul exact în care s-au petrecut evenimentele spirituale poate rămâne necunoscut. Astfel de locuri sunt ascunse marelui public. Aceasta v-ar putea surprinde. Puteți merge într-un loc în care se spune că Mahavira a atins Nirvana, dar s-ar putea ca locul exact să fie ceva mai departe de locul arătat tuturor. Localizarea corectă este arătată doar celor care sunt căutători autentici și devotați. Oamenii obișnuiți se vor închina în locul fals și se vor întoarce acasă. Localizarea reală va fi ținută secretă și va fi dezvăluită doar celor care au venit pentru o căutare spirituală autentică, și care au nevoie de acest ajutor pentru a fi impulsionați, pentru a realiza un salt spiritual.

Există multe astfel de locuri. În Arabia există un sătuc numit Alkufa în care nici un străin nu are voie să intre. Oamenii au ajuns până la Lună, dar în acel sat nu a intrat încă nici un călător. De fapt, până acum nu a fost posibil nici măcar să fie localizat acel sătuc. Nu există nici o îndoială că el există, pentru că istoria îl menționează de mii de ani, și există și hărți în care acest oraș este menționat. Localizarea sa este păstrată secretă dintr-un anumit motiv. Când un sufit atinge o stare profundă de conștiință în meditație el găsește calea spre satul acela; devine capabil să vizualizeze întregul sătuc Alkufa. De fapt, hărțile care există sunt false pentru a-i ghida greșit pe oamenii obișnuiți.

În ultimii trei sute de ani mulți călători europeni au încercat să ajungă în Alkufa. Mulți dintre ei au murit și nu s-au mai întors niciodată. Cei care s-au întors nu au ajuns în sat, dar s-au învârtit în jurul lui. Unul dintre ei a putut ajunge printr-o meditație specială în timpul căreia Alkufa s-a manifestat. Odată ce a văzut locul în meditație căutătorul sufit intră în el. Alkufa este un loc sfânt secret, mult mai vechi decât Islamul. Locurile de pelerinaj care sunt binecunoscute și pot fi vizitate de orice pelerin nu sunt reale; cele autentice sunt în apropiere, dar ascunse.

S-a petrecut un incident interesant... Când Vinoba Bhave, discipolul cel mai apropiat al lui Gandhi, a venit la templul Vishwanath din Varanasi, cu un harijans - casta cea mai de jos din India - Karpatri, un Brahman ortodox a spus: "Tu poți intra, dar va trebui să construim un alt templu, pentru că acesta l-a profanat."

Și chiar a început construcția unui alt templu, pentru că, pentru el, vechiul templu devenise de nefolosit. La o primă vedere, Vinoba părea să fie mai înțelegător decât Karpatri. Karpatri apare drept un om foarte conservator și care ignoră cunoașterea și tendințele moderne. Dar din punct de vedere al secretului profund pe care urmărea să-l păstreze el apare drept un mai bun cunoscător.

Adevărul este că templul Vishwanath nu este unul real și cel pe care voia să-l construiască Karpatri nu ar fi fost nici el cel real. Templul autentic este un al treilea templu, care trebuie să rămână ascuns deoarece altminteri orice reformator social-religios l-ar putea desacraliza. Templul Vishwanath care există astăzi a fost desacralizat. Nu există nici o dificultate în a desacraliza un templu; poți să faci aceasta dacă vrei. Orice alt templu construit va fi de asemenea fals,

dar trebuie să existe întotdeauna un astfel de fals, astfel încât cel autentic să poată rămâne ascuns.

Există chei secrete, mantre, prin care se poate intra în templul Vishwanath, la fel ca și în Alkufa. Doar în anumite situații un căutător norocos devine capabil să intre. Nici un cap de familie nu a intrat și nu i se va permite să intre în acest templu. Nici dintre cei care meditează nu intră decât câțiva - doar cei puțini și norocoși. El este păstrat secret în toate modurile posibile. Există mantre prin care ușile lui se deschid; altfel nu se poate - nu există nici un alt mod de a-l experimenta și nici un alt mod de a-ți face măcar o idee despre el. Pelerinii merg la templul fals, se închină acolo și se întorc la casele lor. Dar după mii de ani acest templu dezvoltă o anumită sacralitate, chiar dacă este fals, deoarece oamenii au crezut în el atâta timp.

Toate religiile au urmărit să nu permită oamenilor din alte religii să intre în templele sau în locurile lor de pelerinaj. De ce? Cei care au făcut aceste reguli cunoșteau pericolele unor astfel de vizitatori. Într-un fel, este ca o notiță atârnată la intrarea unui laborator de energie atomică care avertizează: "Să nu intre decât specialiștii în fizică atomică." Suntem de acord că astfel de restricții sunt necesare - este periculos ca necunoscătorii să intre acolo - dar când apar astfel de restricții apar în legătură cu un templu sau un loc de pelerinaj, nu mai suntem de acord. Nu suntem conștienți că templele au ele însele știința lor. Aceste temple și locuri de pelerinaj sunt destinate doar anumitor oameni.

Este la fel ca într-o conferință a doctorilor care stau în jurul unui pacient discutând despre boala lui. Pacientul îi ascultă dar nu poate înțelege ce spun pentru că ei folosesc jargonul medical, cu termeni greceși și latini. Este în interesul pacientului să nu înțeleagă. La fel, religiile și-au elaborat propriile limbaje codificate. Ele au propriile locuri sfinte secrete, limbajele lor secrete și scripturile lor secrete. Astfel, ceea ce noi considerăm a fi locuri de pelerinaj aproape sigur nu sunt locurile autentice. Astfel de locuri minunate trebuie să fie păstrate pentru că dacă astfel de locuri intră pe mâinile cui nu trebuie pot fi folosite în rău. Oamenii obișnuiți vor întâmpina dificultăți și nu vor beneficia de pe urma lor.

Se spune că dacă ți se permite să intri în sătucul sufit Alkufa vei înnebuni. Se spune că oricine intră aici din întâmplare părăsește satul nebun, pentru că Alkufa este constituit din vibrații care nu pot fi

suportate de mintea obișnuită. De aceea este mai bine să nu intri în acest orășel fără o disciplină și o pregătire prealabilă.

Înțelegerea unor aspecte legate de Alkufa vă va ajuta de asemenea să înțelegeți anumite lucruri în legătură și cu alte locuri de pelerinaj. Se spune că în Alkufa nu se poate dormi, deci este de la sine înțeles că acei oameni care nu au învățat să rămână permanent în stare de veghe vor înnebuni.

Sufiștii consideră că cea mai mare realizare este capacitatea de a rămâne vigilent toată noaptea; ei rămân în stare de veghe întreaga noapte. Dacă o persoană nu mănâncă timp de nouăzeci de zile ea va slăbi foarte mult, dar nu va muri, nici nu va înnebuni. Un om obișnuit, sănătos, poate posti cu ușurință timp de nouăzeci de zile, dar nu va putea să rămână treaz nici măcar douăzeci și una de zile. El poate să nu mănânce timp de trei luni, dar nu va putea să nu doarmă timp de trei săptămâni. Trei săptămâni este un interval de timp foarte mare - este dificil să rămâi treaz și doar o săptămână - dar în Alkufa este absolut imposibil să dormi.

Un călugăr buddhist a fost trimis la mine de către cineva din Sri Lanka. De trei ani acest călugăr nu mai putea să doarmă liniștit. Îi tremurau tot timpul mâinile și picioarele, transpira mereu și era foarte agitat. Îi era teamă să facă chiar un singur pas - își pierduse complet încrederea în sine. Era aproape nebun. Tranchilizante puternice nu reușiseră să-l ajute să doarmă, ci doar să stea o vreme liniștit; interior, însă, era mereu treaz.

L-am întrebat dacă realizase acea practică revelată de Buddha numită *anapasati yoga*, deoarece pentru un călugăr buddhist aceasta este o practică inevitabilă. Mi-a spus că da. În consecință i-am spus că putea să renunțe la ideea de a mai dormi pentru că anapasati yoga face somnul imposibil. Dar acesta este doar un prim pas al practicii; odată ce ți-a devenit imposibil să mai dormi, trebuie să mai faci un pas. Dacă continui să practici doar această primă parte, fără să faci și pasul următor, te vei simți slăbit; poți înnebuni sau chiar muri.

Odată ce somnul este eliminat din interior conștiința se transformă atât de mult, încât poți merge mai departe. Când l-am întrebat pe călugăr dacă știa despre această a doua fază a practicii a spus că nimeni nu-i vorbise despre așa ceva. Cea de-a doua fază nu este menționată în nici o carte și a scrie doar despre prima parte este periculos, pentru că oricine realizează această practică devine

incapabil de a dormi. Acesta a fost motivul pentru care aceste aspecte au fost păstrate secrete pentru a nu face rău nimănui. Ele erau destinate doar pentru a-i ghida pe cei care aveau nevoie de ajutor în căutarea lor spirituală.

De aceea sunt necesare locurile de pelerinaj, dar cele autentice sunt păstrate ascunse. Iar locurile false sunt create pentru a vă ține la distanță cât timp nu sunteți pregătiți pentru cele autentice. Nici o persoană nepregătită nu poate ajunge la locul autentic, dar persoana potrivită îl va găsi întotdeauna.

Fiecare loc de pelerinaj are propria sa cheie. Dacă vrei să găsești locul de pelerinaj al sufiților nu vei putea s-o faci utilizând cheile jainiștilor; iar locurile jainiștilor nu pot fi descoperite cu cheile sufiților. Fiecare religie are propriile chei. Nu vreau să le numesc, dar trebuie să vă spun despre cheia unui anumit loc de pelerinaj.

Tibetanii au diagrame mistice speciale sau *yantre*. Acestea sunt chei. Hindușii au de asemenea astfel de instrumente, mii de astfel de instrumente. În casele lor sunt scrise cuvinte ca labha-shubha, prosperitate și bunătate - și ei scriu anumite numere dedesubt, fără a ști de ce fac aceasta. În casele lor pot exista astfel de yantre care pot constitui cheia pentru un loc de pelerinaj. Ei nu au nici o idee despre ceea ce scriu, dar continuă să facă aceasta pentru că strămoșii lor au făcut-o dintotdeauna.

Imaginile exterioare creează imagini în conștiință. De exemplu, dacă privești fereastra câteva minute și apoi închizi ochii, vei vedea o imagine pe negativ a cadrului ferestrei. La fel, atunci când te concentrezi asupra unei yantre, vei crea în mintea ta o imagine pe negativ a figurilor din ea și a dimensiunilor ei. Poți obține aceasta după câteva practici meditative speciale. Dacă poți face și câteva invocații atunci când îți apare imaginea yantrei, pelerinajul tău către tărâmul spiritual va începe imediat.

Există o poveste despre Mulla Nasruddin. El și-a pierdut măgarul - și măgarul era singura sa bogăție. L-a căutat prin tot satul. Toți sătenii i s-au alăturat în căutare, dar fără succes. Atunci sătenii au spus că, fiind o perioadă deosebită a anului, prin orășel treceau mulți pelerini și poate că măgarul s-a luat după vreunul dintre ei. Astfel, cum căutaseră prin tot orășelul și nu-l găsiseră, Nasruddin a trebuit să accepte că măgarul se pierduse.

Dar Nasruddin a spus că va mai face o ultimă încercare pentru a-l găsi. S-a oprit în locul în care se afla și a închis ochii. Apoi s-a pus în patru labe și a început să meargă astfel. A mers în jurul casei, apoi în grădină și în cele din urmă a ajuns la o groapă mare în care căzuse măgarul său. Prietenii lui au fost surprinși și l-au întrebat ce fel de șmecherie era aceasta.

Nasruddin a spus: "Mi-am spus că dacă un om nu poate găsi un măgar înseamnă că nu are în el cheia găsirii lui; pentru a găsi un măgar trebuie să devii un măgar. Deci, când am început să simt ca un măgar, m-am întrebat unde aș căuta un măgar dacă aș fi eu însumi măgar? Imediat ce am pus astfel problema, m-am așezat în patru labe și am început să merg ca un măgar. Nu știu cum am găsit locul, dar când am deschis ochii am văzut că ajunsesem la o groapă - și acolo se afla măgarul meu!"

Nasruddin este un sfânt sufit. Oricine aude această poveste poate râde ca la auzul unei glume, dar ea ascunde o cheie. Este o cheie a căutării, iar în sens spiritual este singurul mod de a căuta. Deci orice loc de pelerinaj are cheile și yantrele sale. Principalul motiv al existenței unor astfel de locuri este acela că te plasează în mijlocul unui flux de energie benefică de care te poți lăsa purtat.

Un alt fapt foarte important este că totul în viața omului este făcut din materie, cu excepția conștiinței sale. Dar noi nu știm ce este această conștiință interioară. Ne cunoaștem doar corpul, și corpul este total dependent de materie.

Să urmărim acum să înțelegem câteva lucruri în legătură cu alchimia, pentru a putea pătrunde și cel de-al doilea sens al locurilor de pelerinaj.

Procesele alchimiștilor sunt procese religioase. Alchimiștii spun că dacă apa poate fi transformată în aburi și apoi acești aburi pot fi reconvertiți în apă - și dacă faci aceasta din nou și din nou, de mii de ori - acea apă capătă o calitate specială care nu se întâlnește la apa obișnuită. Până acum această afirmație putea fi luată drept o glumă: Cum s-ar putea schimba calitatea apei? Dacă distilăm în mod repetat apa ce diferență poate apare? - apa va rămâne distilată. Dar astăzi știința a acceptat faptul că într-adevăr calitatea apei se schimbă, deși nu se cunoaște încă ce fenomene se produc. Dar nu există nici o îndoială că există o schimbare calitativă a apei și, repetând

experimentul de mii de ori, se poate realiza o calitate superioară a apei.

Puteți să nu fiți conștienți de faptul că șaptezeci la sută din corpul vostru este constituit din apă. Compoziția chimică este cea a apei de mare. Dacă nu mâncați destulă sare, conținutul de sare din corpul vostru diminuează, devine mai mic decât al apei de mare. Dacă se schimbă cantitatea de sare din corp vor apare schimbări în conștiință. Dacă beți apă care a fost distilată de mii de ori aceasta vă va transforma mult dorințele și atitudinile. Alchimiștii făceau experimente de genul acestora. Cineva încălzea și reîncălzea apa zi după zi. Distilarea apei de mii de ori poate lua ani de zile, dar alchimiștii o făceau; cineva încălzea și reîncălzea apa zi după zi.

Acest fapt generează două tipuri de transformări. Prima va apare la nivel mental. A face același lucru poate fi plictisitor după câteva zile. Dacă din plictiseală persoana oprește procesul se va reîntoarce la vechea stare mentală; dar momentul de plictiseală este punctul de turnură. Dacă va continua în ciuda plictiselii, el va avea acces la un nou nivel de conștiință.

Dacă de obicei vă culcați la zece noaptea, atunci exact la acea oră vă veți simți somnoroși. Dar dacă vă hotărâți să nu dormiți și să rămâneți treji după o jumătate de oră v-ați aștepta să vă simțiți și mai somnoros, dar ceea ce se întâmplă de fapt este că vă simțiți mult mai proaspăt decât dimineața. Există un punct critic la ora zece; v-ați obișnuit să mergeți la culcare la acea oră dar dacă vă ignorați obiceiul, veți întrerupe obișnuința corpului vostru și când corpul realizează că trebuie să rămână treaz el eliberează energie proaspătă dintr-un rezervor pe care îl păstrează pentru urgențe, și vă veți simți mai înviorați ca niciodată.

Acum, persoana care a distilat apa de mii de ori se plictisește, dar maestrul său îi spune să continue - poate chiar zece sau cincisprezece ani! Vine un moment în care el va simți că dacă distilează apa încă o dată nu va mai fi capabil să îndure aceasta și va muri. Dar maestrul său insistă să continue procesul, indiferent care ar fi consecințele. Deci, pe de o parte, calitatea apei se va schimba, iar pe

de altă parte, conștiința sa se va rafina încetul cu încetul[7]. Apoi, folosirea acelei ape speciale va genera transformări în conștiința celui care o va bea.

Este la fel ca apa Gangelui. Oamenii de știință n-au putut înțelege nici până acum de ce această apă prezintă anumite calități speciale care nu pot fi găsite în nici un alt râu din lume. Nici măcar râurile care izvorăsc din același munte ca și Gangele nu au aceleași proprietăți. Muntele este același, norii care se sparg deasupra lor sunt aceeași, gheața ce provine de pe același vârf se topește și curge în apele tuturor râurilor - dar calitatea apei râurilor diferă. Este dificil de dovedit - există lucruri care sunt foarte greu de demonstrat - dar Gangele în totalitate este un experiment alchimic. Sunt multe aspecte despre care eu spun că sunt dificil de demonstrat. Dar Gangele nu este deloc un râu obișnuit. S-a încercat să se trateze alchimic întregul râu. Iată de ce hindușii au atât de multe locuri sacre de pelerinaj pe malurile Gangelui.

A da apelor Gangelui calități speciale a fost un experiment extraordinar. Astăzi, chimiștii și oamenii de știință, sunt de acord în general că există ceva deosebit în aceste ape. Dacă păstrăm apa din orice râu ea se va altera, dar apa din Gange nu se alterează, oricât de mult am păstra-o. Puteți păstra această apă ani de zile fără ca ea să se schimbe, în timp ce, dacă veți păstra apă din orice alt râu, veți constata că va deveni urât mirositoare în doar câteva săptămâni. Apa Gangelui își păstrează puritatea și rămâne neschimbată ani întregi.

Dacă arunci cadavre în alte râuri, ele se vor murdări și vor începe să miroasă urât, dar Gangele absoarbe mii de cadavre fără ca apa sa să devină urât mirositoare. Şi mai există un lucru uimitor: deși în mod obișnuit oasele nu se dizolvă în apă, în apa Gangelui ele se dizolvă - nu rămâne nimic. În Gange totul se dezintegrează, întorcându-se la elementele originare. De aici provine obiceiul de a arunca în Gange cadavrele pentru că în orice alt râu sau prin orice altă metodă de a se dispensa de cadavre dezintegrarea oaselor ia ani de zile - dar Gangele face această muncă foarte repede; este o operă alchimică - acesta este scopul pentru care a fost creat.

---

[7] Conform principiului rezonanței orice transformare calitativă a elementelor în exterior va antrena transformări interioare în ființa alchimistului şi reciproc (n.t.).

Gangele nu curge ca un râu obișnuit, el a fost făcut să curgă. Acest fenomen nu este ușor de înțeles. Gangotri, locul de unde se spune că izvorăște Gangele, este un loc foarte mic și nu este izvorul real al Gangelui. Locul real trebuie întotdeauna să fie protejat, ascuns. Ceea ce este acolo este doar o aparență. Pelerinii vin aici, venerează locul și se întorc acasă. Gangotri cel real a fost dintotdeauna ascuns și protejat timp de mii de ani. Nu este posibil să ajungi acolo prin mijloace obișnuite, ci doar prin călătorie astrală. Nu este posibil să ajungi acolo cu corpul fizic.

Vă spuneam mai devreme despre Alkufa, orașul sufit. Acolo se poate ajunge și în plan fizic, chiar fără să vrei. Pentru că, dacă pleci în căutarea lui, ți se va da probabil o hartă greșită, dar dacă nu ți-ai propus să o cauți poți ajunge acolo fără să vrei, accidental. Deci, poți trece prin Alkufa, dar în Gangotri cel autentic nu poți ajunge cu corpul fizic, ci doar cu cel astral. Gangotri cel autentic nu poate fi văzut cu ochii fizici. În meditație, corpul fizic va rămâne la sol, iar corpul astral va putea călători spre Gangotri; atunci și numai atunci va putea cineva înțelege secretul acelor calități speciale ale apei Gangelui. De aceea se spune că ele nu pot fi demonstrate, pentru că nu există nicj o modalitate de a le demonstra. La izvorul Gangelui apa sa este tratată alchimic. Pe ambele maluri ale râului hindușii au construit locuri de pelerinaj.

V-ați putea întreba de ce toate locurile de pelerinaj ale hindușilor sunt pe malurile unui râu, în timp ce cele ale jainiștilor sunt pe vârfurile munților. Jainiștii își construiesc locurile de pelerinaj numai în munți absolut sterpi și fără nici un fel de verdeață. Munții cu vegetație și cu pomi sunt respinși; chiar munți minunați cum sunt cei din lanțul Himalaya au fost ignorați. Dacă ar fi fost nevoie doar de un munte oarecare, nici un alt munte nu ar fi fost mai bun decât cei din Himalaya. Dar jainiștii au preferat un munte uscat, expus căldurii arzătoare a soarelui, cu cât mai puțină vegetație și fără apă. Motivul este că transformările alchimice pe care le experimentează ei sunt legate de elementul foc. Alchimia hindusă, pe de altă parte, este legată de elementul apă.

Ambele au cheile lor proprii. Hindușii nu ar putea concepe vreodată să aibă un tirtha care să nu fie în vecinătatea unei ape, a unui râu, sau care să fie lipsit de frumusețea vegetației. Ei operează cu elementul apă, și toate locurile lor de pelerinaj sunt dependente de apă

și sunt create cu ajutorul apei; în timp ce jainiștii operează cu elementul foc și astfel depind mai mult de generarea lui tap, a căldurii, în corp.

Scripturile hinduse și căutătorii hinduși accentuează asupra elementului apă, astfel încât un sanyasin hindus consumă foarte mult lapte dulce, lapte bătut sau unt clarifiat pentru a menține suficientă umiditate în corp. Fără umiditate suficientă cheia hindușilor nu funcționează. Pe de altă parte efortul jainiștilor este concentrat spre a obține o uscăciune interioară, astfel încât călugării jainiști nu fac nici măcar o baie pentru că vor să păstreze această stare de uscăciune. Acești sadhu-și jainiști sunt murdari și miros urât! Dar nu sunt capabili să explice de ce nu fac baie. De ce se spală atât de rar? Apa nu este cheia lor, ci focul, și elementul foc constă în austeritatea și mortificarea lor. Intenția lor este de a amplifica focul interior în toate modurile posibile. Dacă își toarnă apă pe corp focul interior va fi slăbit. Deci, îi veți găsi pe călugării jainiști în vârful munților sterpi, uscați, fără verdeață sau apă, acolo unde totul este fierbinte și înconjurat doar de pietre.

Toate religiile utilizează postul, dar în afară de jainism puține interzic băutul apei în post. Jainiștii care sunt capi de familie sunt sfătuiți că dacă nu pot să se abțină de la băutul apei, cel puțin să nu bea apă în timpul nopții. Dar toți au înțeles că nu trebuie să bea apă noaptea pentru că s-ar putea să ucidă fără să știe insecte invizibile. De fapt, toate aceste reguli sunt menite să intensifice elementul foc. Un alt fapt interesant este că, dacă un om bea o cantitate minimă de apă, așa cum făcea Mahavira, aceasta ajută la păstrarea celibatului pentru că sămânța începe să se usuce. Chiar și o umiditate mică va face ca sămânța să curgă.

Toate locurile sacre autentice ale jainiștilor sunt pe vârfurile munților; ele sunt întotdeauna create departe de orice sursă de apă. Mai târziu, prin imitație, jainiștii au creat unele locuri de pelerinaj lângă râuri, dar acestea sunt lipsite de înțeles - nu sunt autentice. Tirtha hindusă autentică va fi întotdeauna pe malurile râurilor, într-un loc minunat și cu vegetație luxuriantă. Dar munții aleși de jainiști sunt urâți, pentru că frumusețea unui munte se pierde atunci când nu există vegetație.

Întregul principiu al uscăciunii trebuie înțeles corect pentru a înțelege scripturile jainiste. Toate austeritățile lor sunt destinate să

amplifice focul interior și, eliminând orice legătură cu apa, acesta va fi un mod negativ de a atâța focul.

În interiorul nostru elementele se află în echilibru: dacă vrei să mergi într-o călătorie spirituală spre unul dintre elemente trebuie rupt acest echilibru eliminând elementul opus care îl echilibrează. Deci, dacă vă concentrați asupra elementului foc, apa va deveni un inamic pentru munca dumneavoastră, pentru că, cu cât aveți mai puțină apă în corp, cu atât focul va arde mai puternic în interior.

Gangele este un experiment chimic și alchimic foarte profund - după ce face o baie în Gange, individul va intra în tirtha. Imediat ce face baie, elementul apă din corpul său este transformat. Această transformare va dura doar scurt timp, dar dacă totul este făcut corect, călătoria spirituală va începe. Rețineți, dacă cineva care de mic copil bea apă din Gange, bea altă apă, aceasta nu i se va potrivi și-i va crea dificultăți.

S-au făcut încercări de a obține aceleași calități ale apei Gangelui în multe alte locuri, în alte râuri, dar ele au eșuat pentru că, cheile autentice pentru a face aceasta s-au pierdut. A te scălda în Gange și apoi a intra imediat în locul de adorare, a merge într-un templu sau într-un loc sfânt este doar un mod de a folosi exteriorul pentru călătoria spirituală interioară. În locurile de pelerinaj au fost folosite, de asemenea, multe alte elemente. Ele au fost create cu meticulozitate.

De exemplu, piramidele egiptene sunt tirthas ale unei civilizații vechi, pierdute. Un prim fapt interesant este că înăuntru este absolut întuneric. Oamenii de știință cred că este puțin probabil ca electricitatea să fi existat atunci când au fost construite piramidele - unele au fost construite acum zece mii de ani, altele acum douăzeci de mii de ani. Este posibil ca oamenii să fi intrat în ele cu torțe aprinse, dar nu există nici o urmă de fum pe pereți sau pe tavanul piramidelor. Culoarele din interiorul piramidelor sunt foarte lungi, cu multe cotituri și de-a lungul lor este foarte întuneric. Nu este posibil să fi fost electricitate pentru că nu există urme ale unor dispozitive electrice sau ale unor surse de alimentare cu energie electrică. Torțele care ardeau cu ulei sau ghee ar fi lăsat urme de fum. Deci, apare întrebarea cum mergeau oamenii în interiorul piramidelor. Iar dacă nimeni nu a intrat acolo, așa cum sugerează unii, de ce au mai fost construite atâtea culoare? Sunt multe culoare, scări, uși și ferestre interne și alte

asemenea locuri pe care oamenii să se așeze sau de care să se sprijine. Dar la ce foloseau acestea? A rămas o problemă nerezolvată. Și nu se va rezolva atât timp cât va persista concepția că piramidele au fost construite datorită unor capricii ale faraonilor.

De fapt, ele erau tirthas. Când cineva experimentează corect focul interior corpul său emană o lumină. Astfel de oameni aveau acces în piramidă. Nu era nevoie de nici o torță, nici de electricitate; lumina emanată de corpurile lor le era suficientă pentru a se descurca în piramidă. Dar o astfel de lumină corporală este produsă doar prin practici meditative speciale asupra elementului foc. Deci, producerea acelei lumini corporale era prin ea însăși o probă care selecta oamenii potriviți pentru a intra.

În primii ani ai secolului, când s-au făcut investigații asupra piramidelor, unul dintre savanți s-a pierdut. L-au căutat peste tot dar timp de douăzeci și patru de ore nu l-au găsit. Apoi, după douăzeci și patru de ore, pe la ora două dimineața el a venit către ei aproape nebun.

A spus: "Simțeam drumul prin întuneric și deodată am devenit conștient de o deschizătură. Am trecut prin ea, și imediat ușa s-a închis în spatele meu. Când am privit în spate, ușa era deja închisă. Totuși când m-am apropiat prima dată era doar o trecere deschisă, nu era nimic care să semene cu o ușă. Dar imediat ce am trecut de acea deschizătură o ușă s-a închis în spatele meu; o piatră grea a căzut, blocând ieșirea. Am strigat, dar nu mi-a răspuns nimeni. N-am avut de ales, așa că am continuat să merg și lucrurile pe care le-am văzut... sunt foarte greu de descris!".

Este adevărat că lipsise douăzeci și patru de ore și că atunci când a fost găsit era pe jumătate nebun, dar ceea ce a descris el era incredibil. Întreaga echipă de cercetare a încercat să găsească ușa, dar nu au reușit. El n-a putut să le arate nici pe unde intrase, nici pe unde ieșise, astfel încât s-a ajuns la concluzia că omul ori a leșinat, ori a adormit și a visat. Dar, oricum, tot ceea ce a relatat a fost înregistrat.

Câtva timp după aceea, în timpul unor explorări ulterioare, grupul a descoperit un manuscris care descria lucruri similare cu ceea ce relatase omul. Astfel, misterul a devenit și mai mare. S-a ajuns la concluzia că aceste lucruri se află într-o cameră blocată care putea fi deschisă numai sub influența unei persoane aflată într-o anumită stare psihică. Poate a fost un accident, poate doar o coincidență: datorită

stării sale mentale acel om s-a acordat fără să știe la starea în care se producea deschiderea. Trebuie să fi fost astfel, pentru că deși omul nu a fost capabil să-și demonstreze experiența totuși ușa s-a deschis.

Deci, locurile secrete despre care vorbim au uși, și există moduri de a trece prin aceste uși; dar acestea sunt chei esoterice speciale. În aceste tirthas există aranjamente sub influența cărora conștiința umană este impulsionată. De exemplu, toate camerele și culoarele piramidelor... dimensiunile lor, mărimea lor...

Poate că ai simțit vreodată că acolo unde acoperișul este așezat ceva mai jos, chiar dacă nu te atinge, ceva dinlăuntrul tău se simte comprimat, contractat. De fapt, nimic nu te apasă, dar în interiorul tău ceva se simte comprimat. Când intri într-un loc în care tavanul este foarte sus ai sentimentul că ceva dinlăuntrul tău se expansionează. O cameră poate fi construită astfel încât dimensiunile ei să favorizeze meditația.

Dimensiunile exacte ale unei camere în care meditația este favorizată au fost descoperite prin experimente. Anumite dimensiuni ale unei camere pot fi folosite pentru a vă ajuta fie să vă expansionați, fie să vă contractați conștiința. Paleta coloristică a camerei, atât în exterior, cât și în interior, mirosul particular al camerei și acustica ei pot fi de asemenea folosite pentru a favoriza meditația.

Toate tirtha-urile au propria lor muzică. De fapt, muzica s-a născut în astfel de locuri, a fost creată de cei care meditau. Și nu doar muzica, ci și dansul a fost creat în temple. Parfumul a fost de asemenea utilizat pentru prima dată în temple. Când s-a descoperit că omul poate ajunge la Divin cu ajutorul muzicii, s-a descoperit de asemenea, că el poate merge și în direcția opusă prin muzică. Dacă o anumită mireasmă poate ajuta pe cineva să se îndrepte către Divin, o altă mireasmă îl poate duce către senzualitate. Dacă cineva poate intra în meditație mai repede și mai ușor într-o anumită cameră, există și camere care pot împiedica meditația.

În China există camere special construite în care are loc spălarea creierelor prizonierilor; dimensiunile sunt prederminate și orice schimbare a dimensiunilor îngreunează această spălare a creierului. După multe experimente au fost determinate înălțimea, lățimea și lungimea unor astfel de camere, astfel încât, imediat ce prizonierul este adus în cameră mintea sa este afectată. S-a determinat de asemenea intervalul de timp necesar pentru ca mintea să înceapă să

se deterioreze. A fost creat un sunet special pentru a accelera procesul deteriorării; de asemenea, dacă o anumită zonă a capului este lovită, deteriorarea va fi accelerată.

Deasupra capului prizonierului este suspendat un vas cu apă și apa picură pe capul lui într-un anumit ritm. Timp de douăzeci și patru de ore pe capul lui picură apă. Prizonierului nu i se permite să-și schimbe poziția; nu poate să se așeze; trebuie să stea în picioare. După o jumătate de oră el devine atât de epuizat încât sunetul i se pare din ce în ce mai puternic, atât de asurzitor încât lui i se pare că un munte uriaș cade peste el. În închisoare, acest sunet repetat timp de douăzeci și patru de ore într-o cameră special proiectată, zdruncină mintea unui om; când iese nu va mai fi același om. Această tehnica îl distruge din toate punctele de vedere.

Toate metodele care ajută căutătorul au fost descoperite în tirtha-uri și în temple. Clopotele din temple, sunetul emis de ele, mirosul specific, florile - parfumul lor – totul este special amenajat. Totul este destinat pentru a menține o anumită armonie a cărei continuitate trebuie păstrată zi și noapte.

Când trebuie realizat un anume ritual care utilizează o lampă aprinsă, numit arti, el se realizează la un anumit moment al dimineții, pe o perioadă stabilită de timp, utilizând o anumită mantra; la un anumit moment al amiezii, pe o perioadă determinată de timp, utilizând o anumită mantra; la un anumit moment al serii, pe o perioadă determinată de timp, utilizând o anumită mantra. Unda sonoră va continua să vibreze în cameră - un nou sunet va fi emis numai după ce cel vechi s-a stins. Ritualul se reia la intervale regulate de timp, în fiecare an, de mii de ani.

Exact la fel cum vă spuneam mai devreme că atunci când apa este distilată în mod repetat își schimbă calitatea, atunci când un sunet este emis într-o cameră de mii de ori, nivelul de vibrație al acelei camere și calitatea atmosferei subtile a camerei respective se transformă. Dacă un căutător este dus în acea cameră transformarea sa va fi mult accelerată. Din moment ce corpul nostru este făcut din materie, orice schimbare adusă materiei ne va afecta individualitatea. Omul este atât de mult orientat spre exterior încât este mult mai ușor să-l schimbi din exterior - transformările interioare sunt dificile pentru început - astfel încât a fost proiectat un sistem prin care materia poate fi aranjată pentru a ajuta omul să se transforme la nivel psihic.

Mai este un lucru pe care trebuie să-l înțelegem. De obicei, noi trăim cu iluzia că suntem individualități separate. Aceasta este o credință falsă. Aici suntem mulți oameni, dar dacă am tăcea cu toții nu am mai fi individualități separate, ci o singură individualitate. Ar rămâne o singură individualitate tăcută, iar conștiințele noastre ar începe să vibreze la unison și să fuzioneze.

Tirtha este un experiment colectiv. Într-o anumită zi a anului sute de mii de oameni vin la tirtha - toți având o singură dorință, o singură aspirație. Oamenii vin de la sute de mile distanță pentru a fi împreună la o anumită oră ce corespunde unei anumite conjuncturi astrologice. Datorită existenței atâtor oameni cu o singură dorință, o singură aspirație, o singură rugă și un singur scop, se formează o conștiință colectivă. Acolo nu mai există mai mulți indivizi.

Dacă privim la adunările imense de la festivalul Kumbha Mela, nu mai vedem indivizi separați, ci vedem doar o mulțime fără chip. În această mulțime uriașă nu putem descoperi fețe separate - ci doar o mulțime de milioane de oameni fără chip. Când se adună zece milioane de oameni nu are rost să încerci să vezi cine este acolo. Cine este sărac și cine este bogat? Cine este rege și cine este cerșetor? Nu are rost să încerci să faci vreo deosebire. Nimeni de acolo nu mai are chipul său propriu. Conștiința fiecăruia a început să fuzioneze cu a celorlalți. Dacă conștiințele a zece milioane de oameni pot fi reunite, dacă ele pot deveni una, atunci Divinul se poate manifesta mai ușor în această conștiință colectivă decât să se manifeste în fiecare conștiință separată. Este o "suprafață de contact" mai mare.

Nietzsche scria undeva că, plimbându-se prin grădină, a atins cu piciorul o insectă mare care imediat s-a strâns și a dispărut. Nietzsche a fost foarte contrariat de modul în care a reacționat insecta. După ce s-a gândit un timp el a realizat că insecta a încercat să micșoreze suprafața de contact pentru a se apăra. O insectă mare are mai multe șanse de a fi strivită și omorâtă. Deci, acesta este modul de a se apăra al insectelor, prin reducerea suprafeței de contact. Și cu cât mai repede poate să se strângă și să dispară, cu atât are mai multe șanse de a se proteja.

Deci, atunci când conștiințele umane formează o suprafață mai mare de contact, posibilitatea ca Divinul să se manifeste devine mai mare. Coborârea Divinului este ceva extraordinar. Cu atât mai extraordinar cu cât i-am creat mai mult loc.

Forma originară de rugăciune a fost cea colectivă; forma individuală a apărut mult mai târziu când individul a devenit mult mai egoist și pentru el era din ce în ce mai greu să fie împreună cu ceilalți. Din momentul în care a apărut forma individuală de rugăciune, beneficiul real al rugăciunii s-a pierdut. De fapt, rugăciunea nu poate fi individuală. Când invocăm forța infinită a Divinului, cu cât furnizăm o suprafață de contact mai mare, cu atât această forță coboară mai ușor.

În acest sens tirtha-urile creează suprafețe mari de contact. Repet, șansele sunt mai mari când o astfel de suprafață de contact este creată într-un moment special, într-o anumită zi, într-o anumită conjunctură astrologică și într-un anumit loc. Acestea sunt metode sigure. Și în trecut, comuniunea cu Divinul se realiza la aceeași oră, sub aceeași configurație astrologică. Și întreaga viață este ciclică.

Trebuie să înțelegem că întreaga viață decurge ciclic. Musonul apare într-o anumită perioadă a anului. Dacă ceva nu se mai petrece astăzi este datorită intervenției noastre; altminteri, totul este fixat foarte precis, chiar ziua și ora. Vara, iarna și primăvara veneau de obicei în anumite momente precise. Chiar și corpurile noastre funcționează pe baza acestui principiu al ciclicității. Menstruația femeilor este regulată și legată într-un anume fel de fazele Lunii. Dacă femeia este normală și sănătoasă menstruația apare la douăzeci și opt de zile. Dacă ciclul este întrerupt înseamnă că undeva în corpul femeii ceva este în neregulă.

Toate evenimentele au loc ciclic. Dacă manifestarea Divinului s-a produs într-un anumit moment, într-o anumită zi a unei anumite luni - anul viitor ne putem aștepta ca aceasta să se petreacă din nou. Șansele sunt mai mari. Acest moment a devenit încărcat și în acest moment energia divină poate să se reverse din nou. Astfel, an după an, timp de sute de ani, oamenii se adună pentru a aștepta în anumite tirtha-uri. Dacă aceasta s-a întâmplat de multe, multe ori este mult mai probabil ca acel eveniment să se repete în acel moment special; de fapt este aproape o certitudine.

De exemplu, la festivalul de la Kumbha Mela apar multe dispute în legătură cu cei care vor face prima baie în Gange, pentru că este imposibil ca sute de mii de oameni să se scalde în același timp în același loc. Momentul special este bine definit, subtil și de foarte scurtă durată. Deci, cine va face primul baie în acel moment special?

Acesta aparține acelor oameni ale căror tradiții au căutat și au descoperit acest moment; ei vor fi primii.

Uneori momentul potrivit este pierdut. Momentul în care Divinul coboară este mai mult ca o scăpărare de lumină. Pur și simplu apare un flash și dispare. Dacă ești total deschis și perfect conștient în acel moment vei avea o experiență imediată. Dacă în acea clipă ești adormit sau inconștient evenimentul nu va exista pentru tine.

Cel de-al treilea rost al unui tirtha este o experiență colectivă, în care Divinul poate fi invocat să se manifeste pe scară largă. În vremurile când oamenii erau simpli și puri aceasta se petrecea foarte ușor. Nu era ca astăzi; tirtha-urile erau mult mai relevante în acele zile - nimeni nu se întorcea cu mâinile goale. Dar pelerinii de astăzi se întorc cu mâinile goale și așa vor face mereu. În acele zile oamenii se întorceau transformați. Dar aceasta se petrecea în societăți mult mai simple și mai pure ca cele de azi. Cu cât o societate este mai simplă și mai pură, cu atât oamenii sunt mai puțin egoiști, iar experiențele colective au mai mult succes.

Chiar și astăzi există triburi primitive în care oamenii sunt inconștienți de personalitatea lor. În aceste triburi există mai puțin ideea de "eu" și mai mult cea de "noi". Există câteva limbi tribale în care cuvântul "eu" nu există. Oamenii din aceste triburi vorbesc o limbă a lui "noi". Iar conceptul de "eu" nu lipsește doar din cauza limbajului, ci pentru că viața lor este atât de orientată spre comunitate. Aceasta duce uneori la efecte surprinzătoare.

Cândva, occidentalii au invadat o mică insulă de lângă Singapore. Șeful tribului a venit pe mal și le-a spus că oamenii lui erau neînarmați dar că nu vor accepta să fie sclavi. Occidentalii au început însă să se pregătească de luptă. Tribul a refuzat să lupte spunând că știau cum să moară. Occidentalii nu i-au crezut, s-au gândit că nimeni nu moare pur și simplu din senin. Dar în continuare s-a petrecut un fenomen uimitor. Occidentalii au coborât pe insulă, iar cei cinci sute de membrii ai tribului s-au adunat pe malul mării. Occidentalii nu și-au crezut ochilor. Mai întâi, șeful tribului a căzut și a murit. Apoi unul după altul toți ceilalți au căzut la pământ și au murit, fără să fi fost loviți de nici o armă. Occidentalii au fost copleșiți și au plecat.

Mai întâi ei au crezut că oamenii din trib cad jos de frică, dar când s-au apropiat au descoperit că erau morți. Până astăzi, nimeni nu știe ce s-a petrecut acolo.

Dacă predomină conștiința lui "noi" moartea poate fi contagioasă. Unele animale mor astfel. Dacă moare o oaie, moartea se răspândește și la celelalte. Oile nu au conștiința lui "eu", ci doar pe cea a lui "noi". Dacă vedeți oile mergând este ca și cum ar merge o singură oaie. Dacă moare o oaie, și celelalte se simt ca fiind pe moarte; începe să se răspândească un sentiment de moarte interioară.

Deci, atunci când societatea era ceva mai conștientă de sentimentul lui "noi" și nu exista conștiința lui "eu", tirtha-urile erau foarte eficiente. Utilitatea unor astfel de locuri s-a pierdut în măsura în care a crescut conștiința lui "eu".

Ultimul lucru pe care trebuie să-l înțelegem în legătură cu un tirtha este valoarea actelor simbolice. De exemplu, un om a venit la Iisus și i-a mărturisit păcatele sale. Iisus și-a pus mâinile pe capul său și i-a spus: "Mergi, toate păcatele tale au fost iertate." Cum putea Iisus să-l ierte doar punându-i mâinile pe cap? Şi cine era Iisus ca să ierte păcatele cuiva? Dacă un individ a comis o crimă, cum poate fi iertat atât de simplu? În India se spune că indeferent ce păcate mari ai comis, dacă te scalzi în Gange te vei elibera de toate păcatele tale. Pare nebunește. Cum poate cineva care a furat, care a înșelat oamenii, care a ucis pe cineva să se elibereze de păcate doar scăldându-se în Gange?

În legătură cu acest fapt trebuie să înțelegem două aspecte. Nu păcatul este problema reală, ci amintirea lui. Nu păcatul, actul de a păcătui te apasă, ci amintirea lui. Dacă ai ucis pe cineva, amintirea acestui act te va urmări ca un coșmar întreaga viață. Cei care cunosc anumite lucruri despre interiorul ființei umane spun că dacă ai comis sau nu o crimă este doar o parte a problemei și nu cea mai importantă. Nimeni nu moare și nimeni nu poate fi ucis. Dar amintirea crimei te va apăsa. Actul a fost comis și a dispărut în Infinit; a fost absorbit de Infinit. Realitatea este că toate actele noastre aparțin Infinitului; ne chinuim degeaba. Dacă ai furat, aceasta a fost făcut prin tine de către Infinit. Dacă ai ucis pe cineva acest act a fost făcut de către Infinit prin tine[8]. Tu te-ai oprit în drum datorită amintirii actului tău și această amintire te apasă.

---

[8]Orice act comis de o ființă contribuie, însă, la generarea karmei individuale (n.t.).

Iisus spune: "Căiește-te și eu voi lua asupra mea păcatele tale" - și cel care crede în Iisus se întoarce acasă ușurat și purificat. În realitate Iisus nu te eliberează de păcate, ci de amintirea lor. Amintirea este reală; Iisus distruge amintirea. La fel, apa Gangelui nu te purifică de păcate, dar te eliberează de amintirea lor. Dacă cineva crede în puterea Gangelui și crede că dacă se îmbăiază în Gange se va elibera de toate păcatele - dacă inconștientul colectiv timp de mii de ani a încărcat această credință și dacă societatea în care trăiește confirmă de asemenea această credință - atunci va fi eliberat. Îmbăierea nu poate elibera o persoană de păcate pentru că păcatele au fost deja comise - nimic nu se mai poate face după ce furtul s-a comis deja, sau după ce crima a avut deja loc; nimic nu se mai poate face - dar când o persoană cu credință puternică iese din Gange, încrederea în puritatea și puterea sa îl eliberează de sentimentul de vinovăție, chiar dacă îmbăierea nu este decât un act simbolic.

Cât a trăit Iisus pe Pământ? Câți păcătoși a întâlnit el? Câți dintre ei s-au putut căi? Timpul a fost foarte scurt și ce avea să se întâmple când Iisus urma să dispară? Hindușii au găsit o soluție permanentă legând confesiunea de un râu, nu de o persoană. Râul continuă să primească confesiunile și să acorde iertare oamenilor. Râul este infinit, curgerea sa este permanentă. Cât a trăit Iisus? El a lucrat doar trei ani, de la treizeci de ani la treizeci și trei de ani. Cât de mulți oameni se pot spovedi într-un interval de trei ani? Câți păcătoși au putut ajunge la el și pe câți i-a putut binecuvânta?[9] Înțelepții indieni au încredințat acest fenomen unui râu impersonal, nu unei persoane.

Dacă cineva merge la un tirtha se întoarce liber și ușurat; el este liber de amintirea păcatelor lui. Amintirea este cea care generează sclavia. Vinovăția este umbra păcatului care te însoțește. Este posibil să te eliberezi de ea, dar este necesar să îndeplinești o condiție. Cea mai importantă condiție este să ai totală încredere - încrederea în ideea că te vei elibera de păcate. Şi cum poți ajunge la o asemenea credință? Prin cunoașterea faptului că aceasta se petrece de mii de ani. Nu poate fi altfel. Așa a fost de mii de ani.

---

[9] În tradiția creştină se consideră însă că Isus continuă chiar şi astăzi să preia păcatele credincioşilor prin taina spovedaniei şi prin taina sfintei împărtăşanii. (n.t.).

Există câteva tirtha-uri care sunt eterne - și Kashi este unul dintre ele. Kashi din Varanasi a fost dintotdeauna o tirtha. Este locul de pelerinaj cel mai vechi de pe Pământ, de aici rezultă și valoarea deosebită a câmpului spiritual de acolo. Atâția oameni au fost eliberați de păcate, au experimentat pacea și sentimentul de sacru acolo și păcatele atâtor oameni au fost îndepărtate - o atât de lungă istorie și astfel sugestia că cineva poate fi dezlegat de păcate a devenit din ce în ce mai puternică. Această sugestie devine credibilă pentru o minte simplă și dacă omul are și credință puternică, locul sfânt devine eficient; altminteri este imposibil. Fără cooperarea ta, un tirtha nu te poate ajuta. Și vei putea să colaborezi numai dacă acel loc sacru are o continuitate, o istorie.

Hindușii spun despre Kashi - orașul lui Shiva – că nu aparține Pământului, ci este un loc aparte; este separat și indestructibil. Multe orașe sau fost construite și au dispărut, dar Kashi va dăinui mereu; ceea ce este uimitor, pentru că ființele umane vin și pleacă... Buddha a fost la Kashi, tirthankara-șii jainiști s-au născut în Kashi, Shankaracharya a fost și el la Kashi, Kabir a trăit la Kashi; Kashi a văzut tirthankara-și, avatari și sfinți, dar aceștia nu mai sunt. Doar Kashi a rămas. Sfințenia acestor oameni, meritele lor spirituale, influența vieții lor, amprenta colectivă, au fost absorbite de Kashi și s-au păstrat. Aceasta face din Kashi un loc deosebit, cel puțin din punct de vedere metafizic. El a rămas. El și-a câștigat o formă eternă proprie; a dobândit o personalitate proprie.

Buddha a umblat pe străzile orașului, iar Kabir a ținut predici aici. Acum totul este de domeniul trecutului, un vis, dar Kashi a asimilat totul și a dăinuit. Dacă cineva cu o credință fermă intră în acest oraș el îl va revedea pe Buddha mergând pe străzi, îl va vedea pe Parshvanath plimbându-se, îi va vedea pe Tulsidas și Kabir... Dacă te apropii cu deschidere de Kashi vei observa că el nu este un oraș obișnuit ca Bombay sau Londra, ci este un oraș spiritual unic. Conștiința sa este veche, eternă. Istoria poate să se piardă, civilizațiile se nasc și mor, dar viața interioară a lui Kashi dăinuie. Plimbându-te pe străzi, îmbăindu-te în Gange, practicând meditația în Kashi, vei deveni tu însuți parte a vieții sale interioare. A gândi "Eu pot face orice" este periculos. Ajutorul Divinului poate să vină în mai multe forme. Ajutorul său poate fi căutat în temple și în locurile sfinte. Ele sunt destinate să ofere acest ajutor.

V-am spus unele lucruri ușor de înțeles pentru a vă explica modul de funcționare al unui tirtha, dar nu este suficient. Există multe alte aspecte legate de astfel de locuri care nu sunt atât de accesibile - dar care se petrec. Astfel de lucruri nu pot fi pătrunse la modul mental, nici nu pot fi puse în formule matematice - dar ele au loc.

Vă voi spune câteva lucruri care se petrec aici. Dacă faci meditație într-un loc fiind singur nu vei putea simți prezența altor suflete care ar putea fi lângă tine. Dar într-un tirtha experiența unor astfel de prezențe poate fi extrem de puternică. Poate deveni atât de puternică uneori, încât să-i simți mai mult pe ceilalți decât pe tine însuți.

De exemplu, Kailash a fost un loc sfânt al hindușilor și al tibetanilor buddhiști. Dar Kailash este acum nepopulat; nu sunt case, nici oameni - nici adoratori, nici preoți - dar oricine face meditație în Kailash va descoperi că este foarte populat. În momentul în care ajungi în Kailash dacă ești capabil să intri în meditație vei descoperi că este locuit de foarte multe suflete minunate. Dar dacă mergi acolo și nu meditezi, Kailash-ul îți va părea pustiu.

Oamenii de știință consideră că Luna nu este locuită. Dar cei ce au vizitat Kailash-ul nu sunt de acord. Astronauții nu au găsit nici o urmă de viață acolo, dar asta nu înseamnă neapărat că nimeni nu locuiește pe Lună, doar pentru că astronauții nu au găsit pe nimeni.

În scripturile jainiste există descrieri detaliate ale zeilor de pe Lună; dar când astronauții au raportat că nu există viață pe Lună, călugării jainiști au fost extrem de contrariați. Tot ceea ce au putut spune în ignoranța lor a fost că astronauții nu au ajuns pe Luna reală; altminteri ar fi trebuit să admită că în scripturile lor sunt greșeli.

Recent, cineva din Gujarat mi-a povestit că un călugăr jainist colecta fonduri pentru a demonstra că astronauții nu au ajuns pe Lună. Aceasta nu este ceva ce poate fi dovedit; astronauții au ajuns într-adevăr pe Lună, dar dificultățile sunt generate de faptul că scripturile jainiste afirmă că acolo trăiesc niște zei. Ei înșiși nu știu aceasta; este scris în cărțile lor; astfel încât după mintea lor călugării jainiști vor spune că astronauții nu au ajuns pe Luna cea adevărată, pentru că, din punctul lor de vedere, scripturile nu pot greși. Alți călugări jainiști au afirmat că astronauții au ajuns de fapt pe un satelit uriaș situat lângă Lună, nu pe Luna propriu-zisă. Toate acestea sunt r[illegible]cole, nebunești - dar există motive pentru această nebunie. De mai mult de douăzeci de

mii de ani există această credință jainistă că pe Lună există viață... dar nu se știe ce fel de viață. Aceste forme de viață sunt asemănătoare cu cele din Kailash sau cu cele din orice tirtha.

Când cobori în gara din Kashi vei vedea forma grosieră a lui Kashi, cu pietre și noroi; orice turist vine până aici și se întoarce acasă. Dar există și forma spirituală a lui Kashi pe care o pot vedea doar cei care pot călători interior, cei care pot intra în meditație profundă. Pentru aceștia Kashi este diferit, extraordinar de frumos, dincolo de orice imaginație, chiar dacă Kashi cel fizic este mai murdar și mai urât mirositor decât alte orașe. Acesta este doar Kashi cel vizibil.

Unii ar putea spune că acel minunat Kashi există doar în imaginația poeților - dar acel Kashi există realmente. Kashi cel fizic este doar suprafața de contact cu Kashi din invizibil. Unii turiști se întorc acasă după ce au văzut doar Kashi cel grosier, dar cei care vin prin intermediul meditației vor fi capabili să atingă Kashi cel spiritual. Cei care ajung aici prin meditație, ating Kashi-ul cel spiritual: pe țărmurile pustii ale acestui Kashi grosier pot întâlni oameni pe care nu au visat niciodată să-i întâlnească.

Pe muntele Kailasa există forme nepământene de viață. Mai mult sau mai puțin sigur, acolo trăiesc cinci sute de siddha-și buddhiști; există totdeauna cinci sute de oameni iluminați pe Kailasa. Dacă unul dintre ei trebuie să plece în vreo călătorie el nu va pleca până ce un alt buddha nu vine în locul său. Dar minim cinci sute de buddha-și iluminați trebuie să rămână întotdeauna pe Kailasa pentru a face din el un tirtha.

Dar aceasta nu poate fi ușor de înțeles de intelect; de aceea nu se vorbește niciodată despre asta. Kashi are un număr fix de iluminați care rămân permanent acolo. Oricare dintre ei poate pleca doar după ce vine un altul în loc. Ei constituie adevăratul tirtha și numai când cineva îi întâlnește intră realmente în tirtha.

Dar îi poți întâlni doar dacă ai o localizare fizică exactă; altfel, unde să mergi pentru a întâlni corpurile lor imateriale? Kashi constituie un loc în care poți intra în meditație și poți pătrunde în lumea subtilă în care poți comunica cu astfel de spirite.

Un tirtha nu poate fi înțeles teoretic pentru că intelectul nu are aici nici un rol. Adevăratul tirtha este ascuns undeva în preajma locului din planul fizic care-i corespunde.

Un alt aspect important este că atunci când un iluminat își părăsește corpul fizic compasiunea îl împiedică să părăsească acea zonă terestră și rămâne pentru a-i ajuta pe cei care au fost cu el, care au fost îndrumați și care au făcut un mare efort pentru a deveni iluminați dar nu au reușit încă. Iluminații lasă în urmă unele indicii călăuzitoare și unele simboluri astfel încât, la nevoie, să se poată comunica cu ei. Deși și-au abandonat corpurile, ei lasă în această lume unele chei pentru a putea lua contactul cu aceste suflete dezincarnate.

În legătură cu aceste chei, tirtha-urile fac același lucru pe care-l face radarul astăzi: radarul poate ajunge acolo unde ochii nu pot. Stelele care nu pot fi detectate cu ochiul liber pot fi văzute cu ajutorul radarului. Tirtha-urile sunt radare spirituale; prin intermediul tirtha-urilor poate fi stabilită comunicarea între cei care sunt aici și cei care nu se mai află în corpul fizic. Tirtha-urile au fost făcute de cei care au plecat pentru cei care mai sunt încă pe cale, care încă nu au ajuns la capăt, pentru cei care încă ar putea să o ia pe o cale greșită. Cei care au rămas pot avea uneori nevoie să întrebe ceva pentru a ști ce este necesar pentru progresul lor spiritual și, fără aceste răspunsuri, ar putea-o lua pe căi greșite. Ei nu știu care le este viitorul, nu știu ce îi așteaptă; pentru acești căutători au fost create aceste așezăminte speciale - tirtha-urile, templele, mantrele, statuile și așa mai departe. Ele sunt ritualuri, sunt procese bine definite prin care trebuie să treci.

Dacă un aborigen ar fi adus în casa ta și ar vedea că de câte ori vrei să fie lumină te ridici de pe scaun, mergi până la perete apeși pe ceva și se face lumină - el nu-și va imagina că prin perete sunt fire care conectează întrerupătorul cu becul; este imposibil pentru el să-și imagineze așa ceva. El ar putea gândi că este ceva magic acolo și, faptul că tu te ridici de pe scaun și mergi până la perete pentru a răsuci întrerupătorul, este un fel de ritual. Răsucirea primului întrerupător aduce lumina, răsucirea celui de-al doilea pornește ventilatorul, iar al treilea radioul - nu este ceva obișnuit. El nu știe nimic despre electricitate și va gândi că tu faci acestea realizând un anume ritual lângă perete.

Dar, să presupunem că într-o zi când tu nu ești acasă, se întrerupe curentul și această persoană primitivă se duce la perete și realizează ritualul răsucirii întrerupătorului. Când descoperă că nu se face lumină și nici ventilatorul nu pornește, nici radioul, el ar putea crede că a făcut ceva greșit în acel ritual - că nu a făcut numărul corect

de pași de la scaun la perete sau că nu a pornit cu piciorul drept sau că probabil tu intonezi o mantra în timp ce răsucești întrerupătorul. El nu va fi capabil să înțeleagă nimic în legătură cu rețeaua electrică.

În religie se întâmplă exact la fel. Ceea ce noi numim ritualuri religioase sunt doar mișcările exterioare, de suprafață, observabile. Cei ce nu știu nimic despre esoterism vor face exact aceleași mișcări. Uneori, când sesizăm o schimbare simțim că acel ritual ne-a fost de ajutor; alteori, când nu se petrece nimic simțim că succesul de mai devreme a fost ceva accidental, pentru că am realizat corect ritualul și ar trebui să apară efectele. Deci, tot ceea ce nu înțelegem ne apare din exterior ca fiind un ritual. Aceasta se petrece acelor oameni care sunt extrem de mentali - pentru că, într-un fel, intelectul nostru este copilăros și într-un anumit sens un intelectual este o persoană infantilă; intelectul nu ne poate duce foarte profund.

Cu o sută de ani în urmă, când a fost introdus gramofonul în Franța, când un om de știință a anunțat că a inventat gramofonul, academia oamenilor de știință din Franța a convenit să-i verifice descoperirea. Savantul a început prin a pune un disc. Președintele academiei l-a privit cu atenție un timp și deodată a sărit în picioare și l-a luat de gât pe inventator! El a crezut că inventatorul făcea un fel de truc cu vocea sa: Cum putea să iasă o voce din mașina aceea? El chiar l-a strâns mai tare de gât, dar vocea a continuat să cânte! Inventatorul nu s-ar fi așteptat niciodată la așa ceva de la un om de știință; el s-a speriat și l-a întrebat pe președinte ce face. El i-a spus că nu era nici un fel de truc și l-a rugat să părăsească camera împreună cu el... vocea s-a auzit în continuare. Toți ceilalți oameni de știință au protestat spunând că trebuie să fie vreun truc, că este opera diavolului - altminteri cum poți face un disc atât de mic să cânte? Astăzi noi râdem pentru că știm ce este un gramofon. Dacă n-am ști am reacționa probabil la fel.

Dacă într-o zi un război atomic ar distruge întreaga civilizație, cu excepția unui pick-up care se întâmplă să ajungă la un aborigen... și dacă el pune un disc, cei din trib ar fi în stare să-l ucidă pentru că nu ar putea să-și explice cum vorbește acel disc. Este posibil ca tu însuți să nu poți explica cum "vorbește" discul.

Este interesant de observat că toate civilizațiile trăiesc prin credință. Doar câțiva oameni au cheile; restul pur și simplu cred. Apăsați pe un buton și este lumină; faceți aceasta în fiecare zi dar

puteți explica ce se întâmplă? Doar câțiva oameni dețin cheile civilizației; ceilalți trăiesc doar. Dar, când aceste chei se pierd, oamenii care doar au trăit își vor pierde încrederea; ei vor întâmpina mari dificultăți dacă într-o zi becul nu se va mai aprinde.

Tirtha și templul au propria lor știință și această știință cuprinde regulile întregului proces. Al doilea pas urmează după primul, iar al treilea după al doilea; dacă lipsește un singur pas efectul scontat nu va apare.

Trebuie de asemeni să înțelegem că în cazul în care civilizația este foarte dezvoltată, știința va fi foarte dezvoltată și procesele sale se vor simplifica. Dar atâta timp cât tehnologia nu este foarte dezvoltată procesele rămân extrem de complicate. De exemplu, ce este mai simplu decât a răsuci un întrerupător? Dar credeți că a fost la fel de simplu și pentru cei care au inventat aceste dispozitive electrice? Ce este mai simplu decât să-mi înregistrați vocea în timp ce vorbesc? Nu durează mult; dar credeți că a fost la fel de simplu să se inventeze casetofonul? Dacă cineva m-ar întreba cum sunt înregistrate atât de multe cuvinte cu acest casetofon i-aș spune că este suficient ca persoana să vorbească și vocea sa este înregistrată. Dar inventarea casetofonului a necesitat o foarte mare perioadă de timp. Acum procesul este simplificat și pentru că este simplificat, această tehnologie poate ajunge la omul obișnuit. Aceasta ajunge doar la produsul invenției.

Religia este exact la fel. Când Mahavira lucrează asupra unor principii el își dedică întreaga viață lor. Dar tu ajungi să cunoști doar rezultatul final al procesului. Devine pentru tine la fel de ușor ca și apăsatul pe un buton. Dar aceasta este adevărata dificultate - inventatorul dispare și tu rămâi doar cu butonul în mână; și s-ar putea să nu poți explica cum se declanșează procesul sau cum se derulează el.

Astăzi oamenii de știință din Rusia și America se străduie să dezvolte tehnici telepatice pentru a comunica cu astronauții plecați în spațiu. Nava spațială Luna s-a pierdut în spațiu pentru că radio-ul nu a mai funcționat, astfel încât ei se feresc să trimită prea multă tehnologie în spațiu. Dacă se pierde legătura radio, astronauții sunt pierduți pentru totdeauna; s-ar putea ca ei să nu reușească să restabilească legătura. În spațiu s-ar putea să descopere ceva care să merite să fie transmis pe Pământ, dar să nu poată lua legătura cu noi... astfel încât

sunt necesare alte metode, astfel încât chiar dacă echipamentul tehnic nu funcționează, gândurile să poată fi totuși transmise. De aceea savanții se străduiesc să dezvolte telepatia.

Americanii au format o comisie pentru a aduna informațiile ce există în întreaga lume despre telepatie. După câțiva ani comisia a raportat că telepatia este posibilă, dar că oamenii care sunt capabili să o folosească nu pot explica modul ei de funcționare.

În raport există niște observații în legătură cu un anumit trib din Amazonia. În fiecare sat din acest trib există o anume specie de pomișori cu ajutorul cărora tribul transmite mesaje de la un sat la altul. De exemplu, dacă un om merge în satul vecin pentru a aduce unele lucruri necesare pentru casă și soția sa își amintește că a uitat să-i spună să aducă un anumit lucru, ea merge la copac și spune soțului ei: "Hei, nu uita să aduci cutare lucru!" - iar el primește mesajul respectiv. Seara, când soțul se întoarce, aduce articolul dorit. Membrii comisiei au văzut aceasta și au fost extrem de contrariați.

Un primitiv ar fi foarte uimit văzându-ne vorbind cu cineva la telefon. Noi nu suntem uimiți deoarece cunoaștem sistemul. De asemenea, nu este nimic alarmant în a asculta radioul pentru că știm ce este el. Dar suntem cu siguranță surprinși când ni se spune că există oameni care transmit mesaje prin intermediul unui copac.

Membrii comisiei au rămas câteva zile în acest trib și au făcut experimente. Ei au vorbit cu oamenii din sat, dar nimeni nu a fost capabil să explice cum avea loc transmiterea mesajului; ei puteau spune doar că se petrecea întotdeauna. Ei aveau grijă ca pomul să nu moară și elaboraseră un ritual pentru a-i îngriji crengile. Părinții și bunicii lor au folosit dintotdeauna pomii pentru a transmite mesaje, dar nu au știut niciodată cum funcționează, pentru că ceea ce ajunsese la ei era doar procesul simplificat. Energia vitală a pomului era folosită pentru telepatie, dar cum începea totul, cum coopera copacul cu ei nu știau. Cheia se pierduse odată cu oamenii care o descoperiseră. Dar ei continuau să planteze și să folosească acești pomi pentru acest scop.

Buddhiștii nu permit copacului bodhi primordial - cel sub care Buddha a devenit iluminat - să moară. Acum puteți înțelege de ce. Când a văzut că pomul primordial îmbătrânește, regele Ashoka a trimis una din crengile lui în Sri Lanka. Creanga a devenit un copac și este încă acolo. O altă creangă a fost adusă înapoi în India și plantată

în Bodhgaya. Același copac a fost păstrat în continuare. Tirtha de la Bodhgaya este vie datorită acelui copac.

Când Buddha a devenit iluminat copacul trebuie să fi absorbit ceva din conștiința lui Buddha. Experiența iluminării lui Buddha a fost una fără precedent și un eveniment extraordinar. Dacă fulgerul lovește un copac acel copac arde, deci nu este greu să ne imaginăm că atunci când fulgerul iluminator l-a lovit pe Buddha copacul a devenit și el iluminat într-un anume fel.

Buddha trebuie să fi dat unele instrucțiuni secrete pentru a nu i se permite copacului să moară. El a spus: "nu mă veneraţi pe mine - este suficient să veneraţi copacul". De aceea timp de cinci sute de ani de la moartea lui nu au existat statui ale sale. Copacul iluminat era un idol și era venerat. În imaginile din templele buddhiste de astăzi apare copacul iluminat și aura lui Buddha, dar nu și imaginea lui Buddha. Copacul acela a avut propria sa experiență a iluminării și a devenit încărcat. Cei care știu pot folosi copacul pentru a stabili o comunicare cu Buddha.

Deci, nu este vorba de valoarea orașului Bodhgaya, ci de cea a copacului iluminat. Buddha s-a plimbat și a trăit sub acest copac o lungă perioadă înaintea iluminării sale; urmele picioarelor lui s-au păstrat. Când Buddha obosea se plimba în jurul copacului ore întregi - nu a trăit cu nimeni atât de mult. El n-ar fi putut trăi cu nici o ființă umană atât de simplu și de pur cum a trăit cu acel pom. El a dormit sub acel copac, a stat sub el și s-a plimbat în jurul lui; probabil că a și vorbit cu el. Întreaga energie vitală a acelui copac a fost împletită, saturată și încărcată de viața lui Buddha.

Când regele Ashoka l-a trimis pe fiul său Mahendra la Sri Lanka, Mahendra a întrebat: " Ce să duc ca dar?" Ashoka a replicat că ei au singur dar și că nu există dar mai prețios în întreaga lume decât copacul bodhi, și că putea să ia o ramură din el ca dar. Astfel, creanga a ajuns la Sri Lanka. Nici un alt rege de pe Pământ nu a mai trimis o creangă drept dar. Poate fi o creangă un dar? Dar întrega Sri Lanka a beneficiat de energia vibrantă a copacului bodhi.

Oamenii spun că Mahendra a convertit Sri Lanka la buddhism, dar s-au înșelat. Convertirea Sri Lankăi s-a produs prin intermediul crenguței din copacul bodhi: crenguța a convertit oamenii la buddhism. Buddha a transmis un mesaj secret că acea crenguță trebuie să ajungă în Sri Lanka și că trebuie așteptate momentul și

persoana potrivită pentru a o duce acolo. Când persoana potrivită a apărut crenguța a fost trimisă.

Mahendra și Sanghamitra au fost călugări buddhiști care au trăit în timpul lui Buddha. Crenguța nu putea fi trimisă în Sri Lanka prin oricine; această sarcină putea fi încredințată doar unei persoane care a trăit în preajma lui Buddha, care l-a cunoscut, și care nu ar fi purtat crenguța ca pe oricare alta, ci ca pe un Buddha viu. Într-o zi, printr-o altă persoană, o altă crenguță din același pom avea să fie trimisă în India.

Ar merita să discutăm într-o zi despre istoria esoterică care se află în spatele istoriei mondiale.

Istoria profundă este acolo unde se află rădăcinile adevărate, acolo unde se află sursa; altminteri există o întreagă rețea de evenimente care se petrec la suprafață, cele care apar în ziare și cărți. Dar acestea nu reprezintă istoria reală.

Când vom deveni capabili să ne focalizăm asupra istoriei reale ne va fi mai ușor să înțelegem secretele tuturor acestor lucruri.

Destul pentru astăzi...

CAPITOLUL III

ŞTIINŢA OCULTĂ A CELUI DE-AL TREILEA OCHI

Înainte de a vă vorbi despre purtarea pe frunte a unui semn de culoare vermillon sau făcut cu pastă de santal, aş vrea să vă vorbesc despre două evenimente. Aceasta vă va ajuta să înțelegeți. Ambele sunt fapte istorice.

În 1888, o persoană numită Ramanuja s-a născut într-o familie săracă de Brahmani în India de Sud. El a devenit un foarte faimos matematician. Nu a putut studia prea mult, dar cu toate acestea geniul său matematic este unic. Mulți matematicieni învățați au dobândit un renume datorită efortului și ghidării de către alții timp de ani întregi. Dar Ramanuja nu a fost nici măcar înscris la școală și nu a avut nevoie de exercițiu sau de ghidarea cuiva. Totuși, cei care cunosc matematică spun că nu a existat niciodată un matematician de geniu mai mare decât Ramanuja.

Cu mari dificultăți, el a obținut o slujbă în cler, dar foarte curând s-a răspândit vestea că are un talent uimitor pentru matematică. Cineva i-a sugerat să-i scrie unui faimos matematician, profesorul Hardy de la Cambridge University - era cel mai mare matematician al vremii. El nu i-a scris, dar a rezolvat două probleme de geometrie și i le-a trimis profesorului Hardy. Hardy a fost uluit când le-a primit și nu i-a venit să creadă că cineva atât de tânăr putea să rezolve astfel de probleme. El i-a răspuns imediat lui Ramanuja și l-a invitat în Anglia. Când l-a întâlnit pentru prima oară, Hardy s-a simțit ca un copil în domeniul matematicii în fața lui Ramanuja. Geniul și capacitățile lui Ramanuja nu puteau să se datoreze unor capacități mentale, deoarece intelectul funcționează încet, gândirea necesită timp, dar Ramanuja nu avea nevoie de timp pentru a răspunde la întrebările lui Hardy. Abia era scrisă problema pe tablă sau abia era rostită întrebarea de către Hardy și Ramanuja și începea să răspundă, fără a avea nevoie de timp de gândire. Era foarte greu pentru marele matematician al acelor timpuri să înțeleagă ce se petrecea. O problemă care lua unui matematician eminent cam șase ore pentru a fi rezolvată - și nici atunci nu puteai fi sigur de acuratețea rezolvării - era rezolvată de Ramanuja instantaneu și fără greșeală.

S-a dovedit că Ramanuja nu răspundea prin intermediul minții. El nu era foarte învățat - de fapt nu reușise să se înscrie la școală - și nu avea nici un semn al unor capacități intelectuale, dar în ceea ce privește matematica era un supraom. Ceea ce se petrecea era dincolo de mintea umană.

A murit de tuberculoză când avea treizeci și șase de ani. Când era în spital, Hardy și cu alți doi sau trei matematicieni au venit să-l vadă. Întâmplător, Hardy și-a parcat mașina astfel încât Ramanuja putea să-i vadă plăcuța cu numărul mașinii. Când Hardy a intrat în camera lui Ramanuja, acesta i-a spus lui Hardy că numărul de la mașina lui era unic: avea patru calități speciale. După aceasta Ramanuja a murit. I-a luat lui Hardy șase luni să înțeleagă ce a vrut Ramanuja să spună, dar n-a putut descoperi decât trei din cele patru calități. La moartea lui el a lăsat un testament prin care cerea ca cercetările asupra acestui număr să continue pentru a descoperi cel de-al patrulea aspect. Ramanuja a spus că erau patru aspecte, deci trebuia să fie și al patrulea. Douăzeci și doi de ani după moartea lui Hardy cel de-al patrulea aspect a fost descoperit. Ramanuja avusese dreptate.

Ori de câte ori el începea să se uite la o problemă de matematică ceva se petrecea în spațiul dintre sprâncenele lui. Amândoi globii oculari se răsuceau către în sus, focalizându-se în centrul frunții. În yoga, acel spațiu este descris ca fiind zona de proiecție a celui de-al treilea ochi. Este numit cel de-al treilea ochi pentru că dacă este activat putem vedea evenimente și scene întregi din diferite lumi. Este ca și cum ați privi afară printr-o mică gaură în ușă și deodată, când ușa se deschide, vedeți tot cerul. Există un spațiu între sprâncene în care este o mică deschizătură care uneori se deschide - ca în cazul lui Ramanuja. Ochii săi se roteau către cel de-al treilea ochi în timp ce rezolva o problemă. Nici Hardy nu a putut înțelege acest fenomen, nici occidentalii nu-l vor putea înțelege imediat.

Vă voi povesti acum despre un alt eveniment legat de purtarea unui semn vermillon astfel încât să puteți înțelege relația sa cu cel de-al treilea ochi.

Edgar Cayce a murit în 1945. Cu patruzeci de ani înainte de aceasta, în 1905, el s-a îmbolnăvit, a devenit inconștient și a rămas în comă timp de trei zile. Doctorii își pierduseră speranța și au spus că nu găsesc nici o modalitate de a-l readuce la starea de conștiință

obișnuită. Ei au crezut că inconștiența sa devenise atât de profundă încât probabil nu va mai ieși niciodată din ea. Au fost încercate tot felul de medicamente, dar nu a apărut nici un semn de redobândire a conștiinței.

În seara celei de-a treia zile doctorii au anunțat că nu mai puteau face nimic și că va muri în patru-șase ore, sau, dacă trăiește, va avea creierul afectat - ceea ce e mai rău decât moartea – deoarece, odată cu trecerea timpului, venele delicate și celulele creierului se dezintegrează. Dar, deodată, Cayce a început să vorbească, deși era în comă. Doctorilor nu le-a venit să creadă: corpul lui Cayce nu era în stare de conștiență, dar el vorbea! El a spus că a căzut dintr-un pom, că era lovit la coloana vertebrală și de aceea era inconștient. A mai spus că dacă nu va fi tratat în șase ore creierul său va fi afectat și va muri. El a sugerat să i se dea să bea niște medicamente pe bază de ierburi și a spus că dacă i se dau aceste medicamente își va reveni în douăsprezece ore.

Numele ierburilor pe care le-a cerut nu-i fusese niciodată cunoscut lui Edgar Cayce și la început doctorii au crezut că ceea ce spunea el se datora lezării creierului, deoarece respectivele substanțe nu erau cunoscute ca fiind potrivite pentru a remedia situații ca a lui. Dar pentru că Edgar Cayce le-a menționat foarte clar au considerat că trebuie să încerce. Au găsit aceste substanțe și le-au administrat lui Cayce: el și-a revenit complet în douăsprezece ore.

După ce a redevenit conștient și i s-a povestit incidentul, Cayce nu și-a amintit să fi sugerat nici un medicament; el nici măcar nu știa numele medicamentelor, nicidecum să le recunoască. Dar acest eveniment în viața lui Edgar Cayce a fost începutul unui șir de întâmplări foarte rare. A devenit expert în prescrierea de medicamente pentru boli incurabile; în timpul vieții sale el a vindecat treizeci de mii de oameni. Prescripțiile sale au fost întotdeauna corecte; toți pacienții care au luat medicamentele date de el, fără excepție, s-au vindecat. Dar Cayce însuși nu putea să explice aceasta. El putea spune doar că de câte ori închidea ochii pentru a căuta un anumte tratament, ambii ochi se roteau către în sus ca și cum ar fi fost împinși spre zona din mijlocul sprâncenelor. Ochii săi se fixau acolo și el uita de toate; își amintea doar că de la un moment dat el devenea inconștient de ce era în jurul său. El a sugerat unele remedii extraordinare în multe cazuri, dintre care două mai ales merită atenție.

Familia Rothschild este o familie foarte bogată din America. O femeie din această familie a fost bolnavă mult timp și nu i-a fost de folos nici un tratament. Apoi a fost adusă la Edgar Cayce și el i-a sugerat în stare de inconștiență un anumit medicament.[10] Ar trebui să denumim această stare inconștiență, dar cei ce știu mai multe despre această întâmplare misterioasă ar putea spune că el a fost de fapt conștient tot timpul. De fapt, inconștiența durează până când cunoașterea noastră ajunge la nivelul celui de-al treilea ochi.

Rothschild era milionar, astfel încât și-a putut permite să caute în întreaga Americă acest medicament, dar nu l-a găsit. Nimeni nu putea să spună măcar dacă acest medicament există. Au fost date anunțuri în ziarele internaționale cerându-se informații despre el. După aproape trei săptămâni un om din Suedia i-a scris că nu există un medicament cu acest nume, deși cu douăzeci de ani în urmă tatăl său a inventat un medicament cu acest nume, dar nu l-a fabricat niciodată pe scară largă. El scria că tatăl său a murit, dar că el îi poate trimite formula. Medicamentul a fost astfel preparat și dat apoi femeii, care și-a revenit. Cum putea ști Cayce despre un medicament care nu fusese niciodată disponibil pe piață?

Altă dată el a prescris un alt medicament cuiva; a fost căutat, dar n-a putut fi găsit. Un an mai târziu a apărut un anunț într-un ziar despre faptul că acel medicament apăruse pe piață. În anul anterior el fusese testat în laboratoare; nu i se dăduse încă un nume, dar Cayce îl știa. Medicamentul i-a fost administrat pacientului care și-a revenit curând.

Cayce a prescris uneori și medicamente care nu au putut fi găsite și pacienții respectivi au murit. Când a fost întrebat despre aceasta, el a spus că este neputincios, că nu poate face nimic. El a spus: "Nu știu cine vede aceste lucruri și cine vorbește atâta timp cât eu nu sunt conștient - nu am nici un fel de relație cu acea persoană". Dar un lucru este cert: ori de câte ori vorbea în această stare, ochii săi se îndreptau către în sus.

Când suntem în starea de somn profund, ochii noștri se îndreaptă către în sus, în funcție de profunzimea somnului nostru. În zilele noastre psihologii au realizat foarte multe experimente asupra somnului. Cu cât dormi mai profund, cu atât ochii tăi se îndreaptă

[10]Este, de fapt, vorba despre starea de transă (n.t.).

către în sus; cu cât ochii sunt mai jos, cu atât mai frecvente sunt mișcările lor. Dacă ochii tăi se mișcă foarte rapid sub pleoape, ai un somn plin de evenimente.[11] A fost demonstrat științific că mișcările rapide ale ochilor indică un vis în care este prezentă mișcarea. Cu cât ochii sunt îndreptați către în jos, cu atât este mai evident somnul REM; cu cât ochii se îndreaptă către în sus, cu atât somnul REM nu mai există. Când mișcările globilor oculari sunt reduse la zero, experimentăm somnul cel mai profund. În acel moment, ochii rămân fixați în spațiul dintre sprâncene.

Yoga spune că în somnul profund ajungem la aceeași stare la care ajungem și în *samadhi*[12], meditația profundă. Locul în care ochii se fixează în somnul profund este același cu cel în care ochii se fixează în samadhi.

V-am povestit aceste două evenimente doar pentru a arăta că există un punct între cele două sprâncene ale voastre în care această viață lumească încetează și viața unei alte lumi începe. Acest punct este o poartă. De o parte a porții se desfășoară această lume, iar de cealaltă parte există o altă lume, necunoscută, supranaturală.

Tilak-ul, punctul de culoare vermillon, a fost conceput la început ca o indicație și un simbol al acestei lumi necunoscute. Nu putea fi aplicat oriunde și doar o persoană care pune mâna pe frunte și găsește punctul vă poate spune unde să aplicați tilak-ul. Nu are nici un rost să aplicați tilak-ul oriunde, deoarece punctul nu este exact în același loc la toți oamenii. Al treilea ochi nu se găsește în același loc la toți oamenii; la cei mai mulți oameni este undeva deasupra locului de la mijlocul distanței dintre cele două sprâncene. Dacă cineva a meditat foarte mult în viețile sale anterioare și a avut chiar experiențe primare ale stării de samadhi, al treilea ochi va fi ceva mai coborât. Dacă nu a făcut nici un fel de meditație, locul de pe frunte este plasat foarte sus. După poziția acestui punct se poate determina la ce stări de meditație ați ajuns în viețile anterioare; el va indica dacă ați avut vreodată stări

---

[11] Somnul REM este acea perioadă din somnul nostru în care visăm; în această perioadă somnul este mai puțin profund; mișcările rapide ale globilor oculari (*Rapid Eye Movements*) atestă în acest caz prezența viselor. (n.t.)

[12] *Samadhi* este de fapt încununarea meditației, fiind după Patanjali, ultima dintre cele 8 etape ale practicii yoga. (n.t.)

de samadhi în alte vieți. Dacă ați experimentat des stări de meditație profundă acest punct va fi mai coborât; va fi la același nivel cu ochii - nu poate fi mai jos. Dacă acest punct a ajuns la aceeași înălțime cu ochii, atunci, chiar printr-o experiență minoră, persoana poate intra în samadhi. De fapt, experiența poate fi atât de minoră, încât poate apărea drept nesemnificativă. Și adesea suntem surprinși când cineva plonjează în starea de samadhi fără nici o cauză aparentă.

Există o poveste despre un călugăriță Zen... se întorcea cu un vas de apă în mâini de la fântână. Vasul s-a răsturnat și călugărița a intrat în samadhi, a devenit iluminată. Incidentul poate părea nesemnificativ: vasul cade și se sparge - și apare starea de samadhi! Pare să nu fie nici o legătură logică.

Mai există un astfel de eveniment în viața lui Lao Tse. El stătea sub un copac într-o toamnă și frunzele cădeau. Privindu-le, Lao Tse a devenit iluminat.

Nu este nici o relație între iluminare și căderea frunzelor, dar astfel de lucruri se petrec când, datorită efortului spiritual din alte vieți, călătoria spirituală este aproape de culme și punctul corespunzător celui de-al treilea ochi s-a mutat mai jos, astfel încât acum este între ochi. Atunci orice întâmplare minoră va fi o experiență de vârf și această întâmplare minoră poate fi oricare.

Dacă punctul de culoare vermillon sau din pastă de santal este pus în locul corect, el indică anumite lucruri. Mai întâi, dacă maestrul tău ți-a spus să porți un tilak pe o anumită zonă, vei începe să experimentezi ceva acolo. Poți să nu te fi gândit la aceasta, dar dacă stai cu ochii închiși și cineva arată cu degetul locul dintre ochii tăi, vei avea senzația că cineva te arată cu degetul. Aceasta este percepția celui de-al treilea ochi.

Dacă tilak-ul este de aceeași mărime cu cel de-al treilea ochi al tău și este pus în locul corect, îți vei aminti de acel loc douăzeci și patru de ore pe zi și vei uita restul corpului. Această reamintire vă va face mai conștienți de tilak și mai puțin de restul corpului. Atunci vine un moment în care nu vă mai amintiți de nimic altceva decât de tilak. Când se petrece acest lucru veți putea să vă deschideți cel de-al treilea ochi. În această practică, uitând de întregul corp și amintindu-vă doar de tilak, întreaga conștiință se va cristaliza și va deveni focalizată în cel de-al treilea ochi. Cheia care deschide cel de-al treilea ochi este

conștiința focalizată. Este ca și cum am focaliza razele soarelui asupra unei hârtii cu ajutorul unei lentile; creați astfel destulă căldură pentru a arde hârtia. Când aceste raze sunt concentrate, se produce focul. Când conștiința rămâne disipată în întregul corp doar vă irosiți viața. Dar, când ea devine total focalizată asupra celui de-al treilea ochi, bariera care nu ne permite să vedem cu cel de-al treilea ochi este arsă, iar ușa care ne permite să vedem cerul interior se deschide.

Deci, prima utilizare a unui tilak este de a vă indica locul exact de pe corp, astfel încât să ți-l reamintești douăzeci și patru de ore pe zi. O altă utilizare a tilak-ului este de a-l ajuta pe maestru să vadă locul, fără a trebui să-și pună mâinile pe fruntea voastră pentru a vă vedea progresul – deoarece, cu cât punctul respectiv se deplasează către în jos, cu atât va trebui să pui tilakul mai jos. În fiecare zi va trebui să simți punctul respectiv și să muți tilakul în acel punct, acolo unde simți prezența celui de-al treilea ochi.

Un maestru poate avea mii de discipoli: când discipolul se înclină în fața maestrului, maestrul observă unde este tilak-ul lui și nu mai are nevoie să-l întrebe nimic despre progresul lui. Tilak-ul indică dacă discipolul a făcut vreun progres sau dacă este împiedicat de ceva și stagnează. Dacă discipolul nu poate să simtă mișcarea spre în jos a punctului, aceasta înseamnă că el nu se concentrează perfect. Şi dacă a pus tilak-ul într-un loc greșit înseamnă că nu este conștient de localizarea precisă a punctului.

Pe măsură ce punctul coboară, metodele de meditație se vor schimba. Tilak-ul este pentru maestru ceea ce este pentru un doctor fișa progreselor înregistrate de un pacient într-un spital. Sora înregistrează permanent temperatura, tensiunea arterială, pulsul și altele; doctorul trebuie doar să vadă fișa pentru a cunoaște starea sănătății pacientului. La fel, tilak-ul este un mare experiment care indică starea discipolului; maestrul nu trebuie să întrebe nimic. El știe ce ajutor trebuie să dea și ce trebuie schimbat. Aceasta este valoarea tilak-ului - arată schimbările necesare în meditație.

Un alt aspect al celui de-al treilea ochi este că el este centrul puterii voinței. În yoga se numește Ajna chakra. Noi îl numim astfel deoarece orice disciplină pe care o urmăm în viață este guvernată de el; orice ordine și armonie din viața noastră răsare din acest punct.

Să ne înțelegem... cu toții avem un centru sexual și ne este mai ușor să înțelegem prin centrul sexual deoarece suntem conștienți

de el; dar nu suntem foarte conștienți de Ajna chakra. Toate dorințele din viața noastră sunt generate la nivelul centrului sexual. Atât timp cât centrul sexual nu este activat, nu există dorință sexuală. Cu toate acestea, orice copil se naște cu capacitatea de a avea relații sexuale și cu întregul mecanism necesar pentru împlinirea dorinței sexuale.

Este un fapt ciudat că femeile se nasc cu toate ovulele de care au nevoie pe întreaga durată a vieții lor reproductive. Nici un nou ovul nu poate fi produs mai târziu. Din prima zi a vieții sale numărul de ovule ale unei femei indică numărul potențial de copii cărora le poate da naștere. După ce ajunge la pubertate, în fiecare lună un ovul va fi eliberat. Dacă el întâlnește și se unește cu un spermatozoid din sămânța unui bărbat, va fi conceput un copil. Apoi nici un alt ovul nu va mai fi eliberat atâta timp cât se dezvoltă embrionul și timp de câteva luni după naștere.

Cu toate acestea, dorința sexuală nu se trezește până când centrul sexual nu devine activ. Atâta timp cât acest centru este inactiv, chiar dacă corpul este în întregime pregătit pentru viața sexuală, dorința sexuală nu apare. Când cineva ajunge la vârsta de treisprezece sau paisprezece ani, acest centru devine activ. Noi cunoaștem acest centru, deoarece, deși noi nu l-am activat, el a fost activat de la natură. Dacă ar fi fost altfel, foarte puțini oameni ar fi putut deveni conștienți de el. V-ați întrebat vreodată cum se face că atunci când un gând referitor la sex ne trece prin minte întregul sistem reproductiv devine activ? Gândurile apar în minte - departe de centrul sexual, dar ele activează imediat centrul sexual. Orice idee sau gând legat de sex activează centrul sexual. Fiecare gând este atras spre centrul său specific, la fel cum apa curge mereu către nivelul cel mai de jos.

Centrul celui de-al treilea ochi este centrul puterii voinței. Să vedem care sunt funcțiile sale.

Oamenii la care chakra celui de-al treilea ochi nu este activată în această viață rămân sclavi în multe privințe. Fără acest centru nu există libertate. Noi știm totul despre libertatea economică și politică, dar aceste libertăți nu sunt reale – deoarece, o persoană care nu are puterea voinței, a cărei Ajna chakra nu este activată, va rămâne totdeauna un sclav într-un fel sau altul. El se poate elibera de un anumit tip de sclavie, dar va rămâne un sclav în alte privințe. El nu are un centru al voinței care să-l ajute să se stăpânească, nu are această putere a voinței. El nu are puterea de a se autostăpâni; corpul și

simțurile îi comandă. Dacă stomacul său îi spune că îi este foame, lui îi este foame. Dacă corpul său spune că este bolnav, el se îmbolnăvește. Dacă centrul său sexual spune că are nevoie de sex, apare dorința sexuală. Dacă corpul său spune că îmbătrânește, el îmbătrânește. Corpul comandă și el ascultă.

Dar imediat ce centrul puterii voinței devine activ, corpul se oprește din a mai da ordine și în loc de aceasta, începe să asculte; întregul aranjament se schimbă. Dacă o astfel de persoană cere sângelui să se oprească, el se va opri; dacă el cere inimii să-și oprească bătăile, ea o va face. El poate cere pulsului să înceteze și el va înceta. O astfel de persoană devine stăpânul corpului său, minții și simțurilor sale. Dar fără activarea chakrei celui de-al treilea ochi aceasta nu este posibil. Cu cât aduci mai multă conștiință în acest centru cu atât devii propriul tău stăpân.

Multe experimente au fost făcute în yoga pentru a trezi acest centru. Purtarea unui tilak pe frunte este unul dintre acestea. Dacă o persoană își aduce conștiința în acest centru permanent vor apărea rezultate deosebite. Dacă un tilak este aplicat într-un loc, acel loc devine deosebit față de restul corpului. Acest loc este foarte sensibil și dacă tilak-ul este în locul potrivit va trebui să vi-l amintiți. Este probabil cel mai sensibil loc de pe corp. A existat o încercare de a se ajunge la această sensibilitate.

Există mai multe metode pentru a marca acest loc senzitiv. După sute de experimente a fost aleasă pasta de santal. Există un fel de rezonanță între pasta de santal și senzitivitatea celui de-al treilea ochi și, aplicată în acest loc, pasta de santal amplifică senzitivitatea. Nu poate fi utilizată orice substanță; alte substanțe pot să aducă deteriorări grave ale senzitivității acestui loc.

De exemplu, femeile își lipesc pe frunte un punct colorat de plastic, dar aceste *tikas* de la magazin nu au nici un fundament științific. Ele nu au nimic de-a face cu yoga și afectează senzitivitatea celui de-al treilea ochi. Întrebarea este dacă o substanță crește sezitivitatea locului sau o diminuează. Dacă ea crește senzitivitatea, este bine; altminteri este dăunătoare. În această lume chiar și un lucru mic poate schimba foarte multe lucruri; fiecare lucru are efectul său propriu. Rețineți aceasta, unele lucruri au fost descoperite ca fiind folositoare. Dacă chakra celui de-al treilea ochi poate deveni senzitivă și poate fi activată, aceasta va determina o creșterea a integrității și a

demnității în interiorul tău. Vei începe să fii mult mai integrat, mai unitar; întregul tău interior va înceta să mai fie separat și divizat și vei deveni un întreg.

Există o mică diferență între utilizarea unui tika, marcarea cu un cerculeț, și tilak. Tika a fost destinată în mod special pentru femei. La femei, cel de-al treilea ochi este foarte slăbit, trebuie să fie așa, deoarece întreaga făptură a femeii este creată pentru dăruire - frumusețea ei constă în dăruire. Dacă cel de-al treilea ochi al ei devine puternic, atunci dăruirea devine dificilă. Al treilea ochi al ei este slab, foarte slab în comparație cu cel al unui bărbat. De aceea o femeie are totdeauna nevoie de ajutorul cuiva într-o formă sau alta. Ea nu își asumă, de obicei, riscul de a sta pe propriile picioare, ci caută o mână de ajutor, un umăr de care să se sprijine, pe cineva care să o conducă. Ei îi place să i se spună ce să facă și această disponibilitate de a asculta o face fericită.

India este singura țară în care s-a făcut o încercare de a activa chakra celui de-al treilea ochi la femeie. Aceasta deoarece au simțit că, dacă Ajna chakra nu este activată, femeia nu va putea să facă nici un progres pe calea spirituală; fără puterea voinței ea nu poate progresa în practicile meditative - trebuie să fie făcută profundă și puternică. Dar este necesar să facem ca Ajna chakra ei să fie puternică într-un alt sens, pentru că dacă o facem să fie la fel cu cea a unui bărbat, aceasta îi va reduce feminitatea și ea va începe să dezvolte calitățile unui bărbat.

Deci, tika a fost ferm și invariabil asociat cu soțul unei femei. Această asociere era necesară deoarece dacă ar fi fost aplicată independent, el ar fi crescut independența femeii și ar fi făcut-o suficientă sieși. Şi, cu cât ar deveni mai independentă, cu atât delicatețea, frumusețea și flexibilitatea ei ar fi distruse. Există o anume tandrețe și delicatețe în felul ei de a căuta ajutorul celorlalți, dar dacă devine independentă, ea nu va putea evita să devină dură și rigidă. Astfel încât s-a considerat că a o face pe cale directă puternică i-ar distruge feminitatea, i-ar crea probleme în rolul ei de mamă; ar face dificilă pentru ea abandonarea. Astfel, s-au făcut eforturi pentru a asocia centrul voinței ei cu soțul ei. Acest fapt a fost de folos în două privințe. Feminitatea ei nu este afectată, iar centrul voinței rămâne activ.

Să înțelegem: chakra celui de-al treilea ochi nu poate funcționa împotriva persoanei cu care este asociată. Dacă este asociată cu un maestru religios nu va putea funcționa împotriva lui. Dacă este asociată cu soțul unei femei, ea nu se va putea întoarce niciodată împotriva lui. Dacă pe fruntea unei femei se aplică o tika care este profund asociată cu soțul ei, ea îl va urma, fiind în același timp puternică în relația ei cu restul lumii.

Dacă înțelegeți ce este hipnoza, veți putea înțelege și acest fenomen asociativ. Dacă un hipnotizator hipnotizează pe cineva, atunci persoana hipnotizată va putea auzi doar vocea hipnotizatorului. Ea va auzi comenzile cu voce înceată ale hipnotizatorului, dar nu va auzi zgomotele puternice făcute de spectatori. Aceasta este similar cu ceea ce se petrece când o femeie indiană poartă o tika: o face profund sugestibilă. Persoana hipnotizată rămâne receptivă doar față de hipnotizator și este închisă față de ceilalți. Dacă hipnotizatorul îi șoptește doar să se ridice în picioare, persoana o va face. Dar ea nu va auzi comenzile date cu voce tare de către oricine altcineva. Conștiința acestei persoane are acum doar o singură deschizătură, către hipnotizator, chakra celui de-al treilea ochi al său a devenit receptivă doar față de hipnotizator.

Această mantra este utilizată în conexiune cu tika unei femei. Ea îl va urma doar pe soțul ei și i se va dărui doar lui. Ea își păstrează libertatea și independența față de restul lumii, dar nu vor mai apărea astfel probleme în ceea ce privește feminitatea ei; feminitatea ei va fi păstrată, calitățile ei feminine vor rămâne intacte. Când soțul moare, tika trebuie abandonată pentru că acum ea nu mai urmează pe nimeni. Oamenii nu au nici o idee despre rostul științific al unei tika; ei cred că tika a fost abandonată pentru că femeia este văduvă. Dar există un motiv pentru care ea nu mai poartă tika. Acum ea va trebui să trăiască la fel ca orice bărbat pentru tot restul vieții sale; și, cu cât va deveni mai independentă, cu atât mai bine. Chiar și cea mai mică zonă vulnerabilă care ar putea-o determina să urmenze pe altcineva trebuie să fie astupată.

Acest experiment legat de tika este foarte profund. Dar trebuie ca tika să fie plasată pe locul potrivit, să fie făcută din materialul potrivit și să fie așezată corect; altfel, nu are nici un sens. Dacă tika este doar decorativă, ea nu are nici o valoare. Atunci este doar o formalitate. Deci, când tika este aplicată pe fruntea unei femei

pentru prima dată, se realizează o anumită ceremonie și un anumit ritual la fel ca atunci când un maestru pune pentru prima dată un tilak pe fruntea unui discipol.

Acum toate aceste lucruri au devenit lipsite de înțeles deoarece acum întregul lanț al gândirii științifice din spatele lor s-a pierdut. A devenit doar un ritual golit de sens, un obicei care mai este încă realizat fără scop, fără dragoste.

Vă voi mai spune câteva lucruri care v-ar putea fi de folos despre chakra celui de-al treilea ochi. Linia care pornește în sus din Ajna chakra împarte creierul în două: emisfera stângă și emisfera dreaptă. Creierul începe de la această linie. S-a observat că jumătate din creierul nostru nu este utilizată; cei mai inteligenți dintre noi - geniile - folosesc de asemenea doar o jumătate de creier, în timp ce jumătatea cealaltă rămâne neutilizată și nedezvoltată. Oamenii de știință și psihologii sunt derutați, neștiind de ce este așa. Chiar dacă jumătate din creier este extirpat chirurgical, totul va continua să funcționeze normal; persoana nici măcar nu va ști că jumătate din creierul său a fost eliminat. Dar oamenii de știință știu că natura nu creează nimic de prisos. Poate să fie o greșeală în legătură cu creierul unui om, dar nu una în legătură cu creierul întregii umanități! Dar la toți oamenii jumătate de creier este nefolosită, inactivă!

Yoga susține că această jumătate de creier devine activă doar când chakra celui de-al treilea ochi devine activă. Jumătate din creier este conectată cu centrii inferiori lui Ajna chakra, iar cealaltă jumătate cu centrii de deasupra lui Ajna chakra. Când centrii inferiori lucrează, este utilizată emisfera stângă a creierului. Când centrii de deasupra lui Ajna chakra încep să funcționeze, este activată emisfera cerebrală dreaptă.

În Suedia, un om a căzut dintr-un tren. Când a fost dus la spital el a început să audă programele transmise de stații radio care se aflau pe o rază de zece mile în jurul lui. La început s-a crezut că avea vreo leziune a creierului, deoarece el descria sunetele ca pe un bâzâit în urechi. Dar, după două săptămâni, el a început să audă programele radio foarte clar, s-a speriat foarte tare și l-a întrebat pe doctor ce se întâmplă. El i-a spus doctorului că putea auzi programele radio la fel de clar ca și cum aparatul de radio ar fi fost lângă el. Doctorul l-a întrebat ce aude și el a repetat linia melodică a unui cântec; doctorul abia auzise cântecul la radio acasă, de unde abia venise. După acel

cântec transmisiunea radio s-a încheiat și doctorul a plecat. Când transmisia radio a reînceput, a fost adus la spital un radio pentru a confrunta ceea ce spunea pacientul cu ceea ce se transmitea. S-a descoperit că urechile omului funcționau ca un receptor radio. Trebuia operat; altfel ar fi înnebunit deoarece nu avea cum să schimbe programele. El putea auzi știrile tot timpul, indiferent că voia sau nu.

Acest incident a făcut ca un lucru să fie clar - că urechea are un mare potențial. Poate că până la sfârșitul acestui secol va fi posibil să ne folosim urechile pentru a auzi știrile în direct. Urechea poate funcționa ca un radio-receptor atașând pur și simplu un comutator lângă ea! Această idee a apărut numai pentru că cineva a avut un accident de tren. Multe noi invenții au fost făcute și multe noi idei și perspective au apărut accidental în această lume. Bazându-ne pe cunoștințele noastre trecute, noi nu am fi putut niciodată să ne gândim că într-o zi urechile noastre vor funcționa ca recptori-radio. Atât urechile cât și radio-receptorul ascultă: ambele sunt receptive. Dar radio-ul a fost construit privind urechile, ele au servit drept model; radio-ul are un înțeles doar datorită urechilor noastre. Alte posibilități ale urechilor noastre nu vor fi cunoscute până când nu ne vom lovi accidental.

Un incident similar s-a petrecut în timpul celui de-al doilea război mondial. Un om a fost rănit și a devenit inconștient. Când și-a recăpătat conștiința el a început să vadă stele pe cer - în timpul zilei. Stelele sunt mereu acolo, dar datorită radiației Soarelui noi nu le putem vedea în timpul zilei; ele sunt foarte departe și lumina soarelui intervine.

Există stele care sunt de sute și mii de ori mai mari și mai strălucitoare decât soarele, dar ele sunt mult mai depărtate de Pământ decât Soarele. Razele Soarelui au nevoie doar de nouă minute pentru a ajunge pe Pământ, în timp ce lumina celei mai apropiate stele are nevoie de patru ani lumină pentru a ajunge pe Pământ. Lumina Soarelui are viteza de 186 de mile pe secundă. Chiar și cu această viteză a luminii, Soarelui îi trebuie nouă minute pentru a ajunge pe Pământ - iar luminii de la cea mai apropiată stea îi trebuie patru ani. Există stele care sunt atât de departe, încât lumina lor poate lua patru mii de ani, patru sute de mii de ani, patruzeci de milioane de ani sau patru miliarde de ani pentru a ajunge pe Pământ. Unii oameni de știință spun că există stele a căror lumină vine către Pământ încă

înainte ca Pământul să se nască și va ajunge aici când Pământul deja nu va mai exista. Aceste raze de lumină s-ar putea să nu știe niciodată că a existat un fenomen numit Pământ care a trăit în timpul călătoriei lor.

Stelele pe care acel om rănit le-a văzut există în timpul zilei, dar nu pot fi văzute. Dar el le-a văzut! Ce s-a întâmplat cu ochii săi? Ei au dezvoltat o capacitate extraordinară; acest incident a revelat potențialul ochilor. A arătat că există un potențial latent în ochii noștri de care noi nu suntem conștienți - toate simțurile noastre au mult potențial latent. Orice ne apare drept un miracol, ne apare astfel datorită revelației spontane a unui potențial latent al nostru. Nu este un miracol. Există multe miracole în noi, dar ele nu sunt manifeste; ele sunt ascunse în spatele unor uși închise.

Vă spuneam acum câteva minute că jumătate din creier rămâne de obicei nefolosit și devine activ doar când chakra celui de-al treilea ochi se activează. Aceasta este viziunea în yoga. Asemenea viziuni nu au provenit din experiența recentă, ci au fost cunoscute de cel puțin douăzeci de mii de ani. Nu poți să ai încredere în nici o concluzie la care a ajuns știința deoarece, ceea ce știința crede astăzi că este adevărat poate să se dovedească a fi fals peste șase luni. Dar această viziune din yoga a fost confirmată de experiență de cel puțin douăzeci de mii de ani. Avem iluzia că civilizația noastră este prima, dar multe civilizații umane au mai existat și au dispărut. Cu mult timp înaintea noastră omul a ajuns la același sau la un și mai mare progres științific, dar aceste civilizații au fost distruse.

În 1924, s-a construit în Germania un centru de cercetări atomice. Într-o dimineață, cineva care își spunea Fulcanelli a venit la Institut și a trimis un mesaj către autoritățile centrului de cercetări. În scrisoarea sa el spunea: "Eu și încă vreo câțiva cunoaștem anumite lucruri despre știința atomului și, pe baza acestor cunoștințe, vă avertizez să nu mergeți mai departe cu cercetările voastre atomice deoarece înainte de civilizația noastră multe alte civilizații s-au autodistrus prin explozii atomice. Este mai bine să opriți aceste cercetări." După aceea s-au făcut eforturi pentru a găsi persoana care scrisese acele rânduri, dar fără succes.

În 1940, Heisenberg, un mare savant din Germania, lucra pentru a dezvolta energia atomică. Din nou, aceeași persoană,

Fulcanelli, a venit la el, i-a înmânat o scrisoare și a plecat. Scrisoarea conținea același mesaj și din nou autorul nu a putut fi găsit.

În 1945, când bomba atomică a căzut la Hiroshima toți cei doisprezece oameni de știință care ajutaseră la construirea bombei atomice au primit o scrisoare similară de la Fulcanelli în care li se spunea că încă nu este prea târziu să se oprească din munca lor; altminteri, din moment ce primul pas spre distrugere a fost făcut, ultimul pas nu va întârzia. Oppenheimer - care era cel mai mare savant american în acest domeniu și care a avut de asemenea o contribuție importantă la construirea bombei atomice - a renunțat imediat după ce a primit scrisoarea și a scris o declarație în care spunea: "Am păcătuit". Dar încă o dată Fulcanelli nu a putut fi găsit. Ceea ce a spus Fulcanelli este foarte posibil: civilizațiile anterioare s-au jucat cu puterea atomică și s-au autodistrus.

În India, în timpul războiului din Mahabharata, noi ne-am jucat de asemenea cu energia atomică și ne-am autodistrus. Aceasta este situația: un copil devine un tânăr și face aceleași greșeli ca și tatăl său. Tatăl, care este acum bătrân, îi spune să nu facă la fel - la rândul lui și el a fost avertizat de tatăl său - dar în tinerețe se comit astfel de greșeli, deși noile generații sunt avertizate de cei care între timp au îmbătrânit. Civilizațiile sunt de asemenea distruse urmând aceeași pași și făcând greșeli similare cu cele ale civilizațiilor trecute. Civilizațiile, de asemenea, trec printr-o copilărie și o tinerețe, îmbătrânesc și mor.

Viziunea din yoga a fost dobândită într-o perioadă de mai mult de douăzeci de mii de ani; din punct de vedere istoric calculul unei perioade de douăzeci de mii de ani este foarte clar. Dacă doriți să studiați tinerețea unui om trebuie să studiați tinerețea a zece oameni, deoarece ceea ce este adevărat pentru un om poate să nu fie adevărat pentru toți. Studiul unei singure persoane și a unui singur eveniment nu este concludent. De aceea spun că o imagine a ultimilor douăzeci de mii de ani poate fi destul de clară.

Yoga susține de douăzeci de mii de ani că dacă vrei să cunoști ceea ce este dincolo de această viață lumească trebuie să-ți activezi cealaltă jumătate de creier aflată în legătură cu cel de-al treilea ochi și care este latentă și inactivă. Dacă vreți să cunoașteți ceva despre Absolut, ceva care este dincolo de materie, trebuie să activați această jumătate a creierului. Iar ușa către această emisferă a creierului - locul corespunzător chakrei celui de-al treilea ochi - este acolo unde se

aplică tilak-ul. Acest punct este o localizare exterioară și corespunde centrului interior care este cam la 3.75 cm adâncime în spatele frunții. Acest punct profund, acest centru, funcționează ca o poartă spre lumea transcendentă de dincolo de materie.

Ca și în India, unde a fost utilizat tilak-ul, în Tibet au fost elaborate metode care utilizau operația chirurgicală asupra acestui punct pentru a se ajunge la cel de-al treilea ochi. Tibetanii au făcut foarte multe eforturi pentru a găsi cel de-al treilea ochi, mai mult decât alte civilizații. De fapt, întreaga știință și înțelegere a vieții în variatele ei aspecte este bazată în Tibet pe înțelegerea celui de-al treilea ochi.

Vă povesteam mai devreme despre prescripțiile lui Edgar Cayce fiind în stare de transă. El a fost doar un singur caz în America, dar în Tibet oamenii cer sfaturi medicale numai de la cei care sunt capabili să intre în transă, în samadhi[13]. Tibetanii au încercat să ajungă la cel de-al treilea ochi pe cale chirurgicală, deschizându-l din exterior. Dar această metodă este foarte diferită de a ajunge la cel de-al treilea ochi prin practica yoga, așa cum se face în India. Când emisfera latentă a creierului devine activă prin practică yoga, aceasta se face prin expansiunea conștiinței. Deschizând acest centru din exterior, fără a-ți purifica și rafina mai întâi conștiința, se creează pericolul ca achizițiile acestei jumătăți a creierului să fie utilizate greșit după ce a fost activată - deoarece omul a rămas același; conștiința sa nu s-a transformat din interior prin intermediul meditației. Este necesară o transformare a conștiinței prin meditație.

Dacă această jumătate a creierului se activează fără o transformare interioară, atunci, de exemplu, persoana care devine capabilă să vadă prin ziduri poate să nu încerce să salveze pe cineva care a căzut într-o fântână, preferând să scoată afară comori pe care le vede ascunse sub pământ. Dacă o astfel de persoană realizează că poate să-i facă pe oameni să asculte de el, el poate ordona lucruri pentru propriul său beneficiu.

Operațiile exterioare puteau fi făcute și în India, dar indienii n-au încercat niciodată să le facă, deoarece practicanții yoga știau că

---

[13] Termenii *transă* și *samadhi* nu sunt perfect sinonimi; nu orice persoană care se află în stare de transă are o stare de *samadhi;* diferența dintre cele două stări constă în faptul că în starea de *samadhi* conștiința este activă, în timp ce în starea de transă conștiința este pasivă. (n.t.)

dacă conștiința nu este transformată din interior, este periculos să trezești asemenea puteri și să le pui la dispoziția unor oameni care le-ar putea utiliza greșit. Este ca și cum ai da o sabie unui copil. El poate că nu-i va ucide pe ceilalți oameni, dar s-ar putea sinucide. Deci, o transformare a conștiinței este necesară înainte ca noi puteri să fie trezite.

În Tibet ei au încercat să facă o gaură cu instrumente fizice exact în locul în care noi aplicăm tilak-ul; deci, tibetanii au ajuns să cunoască și să experimenteze multe dintre puterile creierului latent – dar, în ceea ce privește disciplina spirituală, Tibetul nu poate deveni o țară mare. Este surprinzător faptul că, deși tibetanii au făcut multe lucruri importante, ei nu au putut totuși da naștere unui Buddha. Ei au dezvoltat multe puteri, au ajuns să cunoască multe lucruri unice, dar le-au folosit pentru scopuri obișnuite.

India nu a încercat să folosească instrumente fizice, ci a încercat să-și concentreze și să focalizeze întreaga energie asupra celui de-al treilea ochi din interior, astfel încât al treilea ochi să se deschidă tocmai prin forța acestei energii puternice. Presupune o mare disciplină să aduci curgerea conștiinței în sus către al treilea ochi; mintea trebuie să fie elevată prin nivele înalte de disciplină. Normal, mintea merge către în jos; de fapt, mintea noastră curge de obicei către centrul sexual. Orice am face - câștigarea banilor, avansare socială, orice - într-un mod subtil, forța noastră motivantă este dorința sexuală. Dacă câștigăm bani, este doar în speranța că putem cumpăra sex. Căutăm poziții sociale cât mai înalte pentru a fi destul de puternici pentru a fi capabili să ne alegem și să ne asigurăm partenerii sexuali.

De aceea, în trecut, reputația unui rege era măsurată după numărul de regine pe care le avea! Și aceasta este o măsură corectă, deoarece care este valoarea puterii tale? Astfel puterea, statutul și banii sunt indirect doar mijloace pentru a satisface dorința sexuală. Atât timp cât energia curge către în jos, spre centrul sexual, este posibil să fii indisciplinat din punct de vedere spiritual.

Dacă vrei să direcționezi energia către nivele superioare, atunci direcția energiei tale sexuale trebuie inversată. Direcția întregului curs trebuie schimbată. Va trebui să faci o rotație de 180 de grade și să-ți orientezi atenția într-o direcție ascendentă. Trebuie să fie o mișcare verticală către în sus - și aceasta va fi o mare disciplină spirituală. La fiecare pas vor fi confruntări și va fi nevoie de sacrificii.

Va trebui să pierzi tot ceea ce este inferior și jos, pentru a câștiga ceea ce este vast și sublim. Trebuie să plătești acest preț. Și, când vei atinge puteri mari plătind acest preț, cum să le poți utiliza greșit? Nu se pune problema utilizării greșite deoarece persoana care a fost capabilă să utilizeze greșit aceste puteri va fi distrusă înainte de a-și atinge scopul.

De aceea magia neagră s-a născut în Tibet - datorită acestor operații exterioare. Era foarte puțină creștere spirituală și practicile malefice au putut să se dezvolte datorită puterilor colosale care au devenit accesibile.

Printre sufiți circulă o poveste despre Iisus... În creștinism nu există nicăieri vreo mențiune despre aceștia, dar printre sufiți sunt multe povești despre Iisus, povești pe care creștinii nu le știu. Chiar și musulmanii cunosc unele evenimente în viața lui Iisus care nu se găsesc în creștinism. Această poveste a fost povestită de sufiți...

Iisus avea trei discipoli care i-au spus că au auzit despre puterea de a învia morții. Ei nu doreau mântuirea sau Împărăția Tatălui Ceresc, dar voiau ca el să le spună secretul învierii morților, astfel încât să poată avea și ei această putere. Iisus le-a spus că nu vor fi niciodată capabili să utilizeze mantra pentru ei înșiși, deoarece, odată ce erau morți, cum ar mai putea-o utiliza? Și ce beneficii vor obține readucându-i pe alții la viață? El le-a spus că mai bine le arată cum să facă astfel încât să nu mai moară niciodată. Dar discipolii au spus că ei nu erau îngrijorați în legătură cu moartea lor, că erau interesați doar de cunoașterea modului în care morții pot fi readuși la viață.

În cele din urmă Iisus le-a arătat metoda. Imediat toți trei l-au părăsit pentru a căuta un cadavru pe undeva, pentru a încerca mantra înainte de a uita ceva sau a face vreo greșeală. Din nefericire, în primul sat în care au ajuns nu au putut găsi nici un cadavru, astfel încât au mers în altul și au găsit pe drum un schelet. Cum nu găsiseră nici un cadavru s-au gândit să încerce mantra asupra scheletului. Era scheletul unui leu. Ei au utilizat mantra și imediat leul a înviat și i-a ucis pe toți trei!

Sufiții spun că pot apărea doar astfel de lucruri - curiozitatea unei minți indisciplinate poate duce la mari pericole. Și astfel, cele mai multe cunoștințe secrete au fost păstrate ascunse astfel încât să nu ajungă pe mâinile unor persoane rău intenționate. Tot ceea ce era dat

unei persoane obișnuite era dat astfel încât ea să înțeleagă numai când merita aceasta.

Te-ai putea întreba de ce și-am povestit toate acestea în legătură cu tilak-ul. Un tilak a fost pus pe fruntea unui copil când el nu înțelegea nimic despre ce înseamnă el. Dar a crescut și a ajuns să înțeleagă astfel de lucruri, și a ajuns să realizeze misterul tilak-ului. Până atunci, îi puteau fi date doar unele indicii în legătură cu locul potrivit. Oricând conștiința copilului ar fi devenit capabilă el ar fi putut să utilizeze acest semn.

Există atât de multă valoare în aplicarea tilak-ului încât la toate marile ocazii, cum sunt căsătoria sau victoria, tilak-ul este aplicat. Te-ai întrebat vreodată de ce tilak-ul este aplicat cu fiecare ocazie legată de respect și onoare? Aceasta datorită legii asociației. Mintea noastră este foarte interesantă. Ea dorește să uite momentele de supărare și să rețină momentele de fericire. De aceea mintea uită toate evenimentele care au dus la nefericire și își amintește doar momentele care i-au adus fericire. De aceea noi avem întotdeauna senzația că trecutul este plin de fericire. Un bătrân crede întotdeauna că a fost fericit în copilăria sa. Aceasta deoarece mintea elimină toate amintirile dureroase și le păstrează pe cele plăcute. Deci, când o persoană privește înapoi în trecut, vede doar fericire. Indiferent câtă nefericire a fost între momentele de fericire este uitată.

Nici un copil nu spune vreodată despre copilăria sa că este plină de fericire. Copiii vor să crească mai repede: doar oamenii bătrâni spun despre copilăria lor că a fost plină de fericire. Este o neînțelegere undeva. Dacă întrebi un copil ce ar dori, el îți va spune că ar dori să crească mare. Dacă întrebi un bătrân ce ar dori, îți va spune că ar dori să fie din nou copil. Copiii încearcă totdeauna să arate că sunt maturi și încearcă să fie mai bătrâni. Ei încep să fumeze doar pentru că simt că fumatul este un simbol al stării de maturitate. Psihologii spun că 70% din copii încep să fumeze doar pentru că este simbolul unui prestigiu. Ei cred că doar oamenii mari, puternici, plini de succes fumează. Deci, când un copil fumează el se ține drept și simte că este cineva - nu doar o persoană obișnuită.

Dacă un film este "doar pentru adulți", băieții își vor pune o mustață falsă pentru a încerca să intre la spectacol. De ce? Este o dorință arzătoare în copii de a crește mai repede. Totuși, bătrânii spun despre copilăria lor că a fost foarte fericită. De ce? Singurul motiv este

că mintea ne face uneori să uităm nefericirea; ea nu merită să fie reamintită.

Un psiholog, Piaget, după ce a realizat experimente cu copii timp de patruzeci de ani, a descoperit că memoria primilor cinci ani din viață este foarte săracă, aproape nulă - pentru că acești ani sunt atât de nefericiți, încât copilul nu dorește să și-i amintească. Dacă vei încerca să-ți amintești evenimente din viața ta timpurie, conform lui Piaget, îți vei reaminti până la vârsta de cinci ani sau cel mult până la patru ani. Oare memoria nu s-a format până atunci? Ba da. Nu au fost evenimente înainte ca tu să ai patru ani? Ba da. În acești ani nu te-a pedepsit nimeni? Nu te-a iubit nimeni? Toate acestea s-au întâmplat. Dar atunci, de ce nu există nici o amintire a acestor patru sau cinci ani?

Piaget spune despre copilăria timpurie că este plină de nefericire pentru copil; copilul se simte slab, neajutorat, și atât de dependent încât suprimă amintirile, pur și simplu elimină acele zile din memorie. Dacă îl întrebi despre ele, el spune simplu: "Nu-mi amintesc nimic până la vârsta de patru ani" - deoarece când tatăl lui îi spunea să se ridice el trebuia să asculte; dacă mama sa îi spunea să se așeze trebuia să asculte. Toți din jurul lui erau mai puternici și el nu putea lupta împotriva lor - el era neajutorat ca o frunză dusă de vânt. El trebuia să facă ceea ce i se spunea; era dependent de ceilalți pentru orice. Doar o scăpărare de furie în ochii cuiva și el se înspăimânta.

Deci, el se va închide și va uita că a avut o viață înainte de patru ani. Dar dacă este hipnotizat și i se cere să-și reamintească evenimentele dinainte de patru ani sau chiar din pântecele mamei, el își va reaminti și le va descrie. Dacă în timpul sarcinii mama sa a căzut, în stare de hipnoză el își va putea aminti șocul pe care l-a resimțit în pântecul ei. Dar în memoria obișnuită astfel de amintiri nu pot fi readuse.

Există un motiv întemeiat pentru a asocia tilak-ul cu momentele de fericire ale cuiva. Ori de câte ori apare un eveniment fericit, lăsați să vi se pună pe frunte un tilak. Vă veți aminti atât de evenimentul fericit, cât și de tilak prin intermediul asociației. Acum trebuie să vă spun câte ceva despre asociații.

Savantul rus Pavlov a realizat multe experimente în acest domeniu. El spunea că orice poate fi asociat - viața noastră nu este decât suma asociațiilor noastre. Unul dintre aceste experimente este

celebru. El implică hrănirea unui câine. Pavlov punea hrana la o anumită distanță, astfel încât câinele începea să saliveze când o vedea. Atunci Pavlov suna dintr-un clopoțel. Nu exista nici o legătură între clopoțel și secreția de salivă, dar când câinele primea mâncare, secreția de salivă se declanșa și în acel moment suna clopoțelul. A făcut aceasta timp de cincisprezece zile; în acest timp s-a stabilit o asociație între clopoțel și secreția de salivă. În cea de-a șaisprezecea zi câinele nu a mai primit hrană, dar în momentul în care clopoțelul a sunat, el a început să saliveze. Sunetul clopoțelului a activat câinelui amintirea mâncării: clopoțelul a devenit un simbol pentru mâncare.

Aceeași lege a asociațiilor a fost folosită și în cazul tilak-ului: el a devenit asociat cu fericirea. Ori de câte ori a avut loc un eveniment fericit, a fost folosit un tilak; deci tilak-ul și fericirea au devenit treptat asociate, astfel încât, tilak-ul nu poate fi uitat niciodată. Deci ori de câte ori ești fericit, îți vei aminti în primul rând de chakra celui de-al treilea ochi. Ne place întotdeauna să ne reamintim momentele fericite, și, fericiți sau nu, trăim în amintiri fericite. Chiar și micile fericiri sunt exagerate; noi amplificăm evenimentele fericite și le minimalizăm pe cele nefericite.

Când ți-ai întâlnit prima dată iubita ai fost atât de fericit! Astăzi, când te gândești, consideri aceasta un eveniment extraordinar. Dar dacă o întâlnești astăzi această fericire e mult mai mică. Apoi în următoarele douăzeci și patru de ore o vei maximiza din nou. Este atât de multă nefericire în viață; dacă nu am maximiza fericirea, ar fi greu de trăit.

Dacă tilak-ul este asociat cu fericirea, așa cum este supraestimată fericirea, așa este și tilak-ul. Când aceasta se întâmplă frecvent, fericirea devine asociată cu chakra celui de-al treilea ochi. Când aceasta se petrece trebuie să realizezi că ai folosit fericirea pentru a-ți deschide cel de-al treilea ochi. Putem utiliza acest flux de fericire pentru a activa chakra celui de-al treilea ochi. Cu cât o vom asocia cu mai multe evenimente și aspecte, cu atât va fi mai bine.

Țările care nu au utilizat tilak-ul nu știau ce este cel de-al treilea ochi. Țările care au avut chiar și cea mai vagă idee despre cel de-al treilea ochi au utilizat tilak-ul. Țările care nu știau nimic despre cel de-al treilea ochi nu puteau inventa tilak-ul; nu aveau nici o bază pentru aceasta. O societate nu va ajunge brusc la ideea aplicării tilak-ului pe frunte fără motiv. Nu este nici un motiv să aplici un tilak așa,

pur și simplu, în orice punct. Deci, nu este ceva accidental și astfel de practici pot supraviețui numai dacă există un motiv profund.

Îți voi spune mai multe despre locul de proiecție al celui de-al treilea ochi. Poate ai observat că, ori de câte ori ești anxios, apare o presiune în cel de-al treilea ochi. Datorită faptului că fruntea se contractă și se formează riduri tensiunea urcă până la punctul în care se plasează tilak-ul. Cei care sunt mai mereu tensionați, care gândesc și reflectează continuu, pot indica cu precizie locul datorită presiunii pe care o simt în frunte.

Oamenii care au lucrat foarte mult asupra celui de-al treilea ochi în viețile anterioare au în momentul nașterii un fel de tilak pe frunte chiar în locul corespunzător celui de-al treilea ochi. Acest loc apare ușor însemnat, ca și cum acolo ar fi fost un tilak. Dacă atingi acest loc de pe frunte cu degetul se va simți o mică umflătură - exact în acel loc acolo unde în trecut a purtat un tilak. În spatele tilak-ului sau al unei tika se ascunde cel de-al treilea ochi.

A fost un mic experiment făcut de hipnotizatori... Charcot a fost un mare psiholog din Franța care a lucrat asupra modului de a influența o persoană focalizând privirea asupra frunții cuiva. Dacă încerci să-ți concentrezi privirea asupra frunții cuiva, el va deveni foarte supărat și nu te va lăsa să continui. Acesta se consideră a fi un lucru foarte nepotrivit și nepoliticos. Al treilea ochi este cam la 1,25 cm sub frunte - foarte aproape de suprafață. Dacă cineva merge în fața ta și tu îți fixezi privirea în spatele capului lui, aproximativ la nivelul celui de-al treilea ochi vei descoperi că în câteva secunde persoana se va întoarce să privească în spate. Dacă continui acest experiment timp de câteva zile și apoi dai cuiva câteva sugestii el le va îndeplini.

Urmărește să înțelegi: dacă te focalizezi în spatele capului cuiva timp de câteva secunde, fără să închizi nici măcar o clipă ochii, persoana se va uita în spate. Chiar în acel moment îi poți comanda mental să facă ceva anume[14]. Dacă îi vei cere să se întoarcă către stânga, el o va face, deși se va simți jenat; poate că el ar fi dorit să se întoarcă spre dreapta. Dacă vei face cândva acest experiment vei fi surprins de rezultate. Distanța din spatele capului până la al treilea

[14] Utilizarea fără discernământ a acestor tehnici nu este recomandată, atrăgând după sine consecințe karmice grave! (n.ed.)

ochi este mai mare decât din față, de unde distanța este de doar 3,75 cm. Și din față rezultatele sunt și mai surprinzătoare...

Oamenii care practică o formă neautentică de shaktipata, transmiterea energiei, sunt capabili să facă aceasta prin cel de-al treilea ochi. Dacă vreun sfânt sau călugăr te pune să te așezi în fața lui cu ochii închiși ai putea crede că face într-adevăr ceva; el doar își fixează privirea asupra acestui loc de pe fruntea ta și îți dă mental o sugestie. Dacă spune: "Ai în interior o lumină strălucitoare", vei simți că ai o lumină în interior. Dar această lumină nu rămâne; ea dispare imediat ce te îndepărtezi de el. Uneori iluzia luminii poate persista timp de două-trei zile, apoi dispare. Nu este shaktipata veritabilă, dar este un exercițiu semnificativ care implică cel de-al treilea ochi.

Cel de-al treilea ochi este un dar unic, iar utilizările sale sunt nenumărate.

Când misionarii creștini au venit în India de sud pentru prima dată, unii dintre ei au început să-și aplice pe frunte tilak-ul. Din această cauză acum o mie de ani a apărut o situație la curtea Vaticanului în care se cereau explicații pentru acei misionari din India. Unii dintre ei au început să poarte cordonul sacru, alții și-au aplicat tilak-ul, și, chiar mai mult, alții au început să poarte sandale de lemn: ei au început să trăiască ca sannyasinii hinduși.

Vaticanul a simțit că acești misionari au făcut ceva rău. Acești misionari care au început să trăiască astfel în India au replicat că ei nu au devenit hinduși prin purtarea unui tilak, dar că, făcând aceasta, ei au ajuns să cunoască un secret. Purtând sandale de lemn ei nu au devenit hinduși, dar au ajuns să știe că purtând sandale în timpul meditației energia nu se mai disipează și astfel rezultatele care ar fi fost obținute în luni de zile apar într-un timp foarte scurt. Ei au mai spus că dacă hindușii au ajuns să cunoască anumite secrete, misionarii creștini nu ar fi atât de proști să nu le învețe.

Cu siguranță hindușii pot cunoaște anumite lucruri - ar fi realmente surprinzător dacă nu ar fi așa, acesta a fost scopul lor timp de douăzeci de mii de ani. Timp de douăzeci de mii de ani oamenii lor cei mai inteligenți și înțelepții și-au dedicat viețile aceluiași scop - căutarea adevărului. Ei erau stăpâniți de o singură dorință: a cunoaște adevărul ascuns în spatele existenței, a vedea Invizibilul și a întâlni ceea ce este fără formă. Ar fi într-adevăr uimitor dacă astfel de oameni nu ar ști nimic, după ce și-au consacrat întreaga inteligență acestui

unic scop, și aceasta timp de douăzeci de mii de ani. Este natural că ei să cunoască - și cunosc! Dar în ultimii două sute de ani s-au petrecut anumite lucruri extrem de perturbatoare.

Merită să înțelegi. În această țară au fost sute de invazii străine, dar nici un invadator nu a putut ataca nucleul vital. Unii invadatori au căutat bogăție, unii au ocupat pământul, alții au capturat palate și forturi, dar nici unul nu a putut ataca interiorul Indiei - atenția invadatorilor nu s-a îndreptat către interior. Dar atunci, pentru prima dată, atacul Occidentului s-a îndreptat asupra interiorului. Modul cel mai ușor de a ataca a constat în separarea țării de istoria ei și în distrugerea trecutului ei. S-a creat o prăpastie între oameni și istoria lor. Astfel, oamenii au devenit dezrădăcinați și fără putere.

Dacă oamenii din Occident ar trebui să fie distruși astăzi, nu ar mai fi nevoie să le distrugi clădirile, cinematografele, teatrele sau hotelurile. Dacă doar cinci dintre cele mai faimoase universități ar fi distruse, întreaga cultură Occidentală ar dispărea. Cultura occidentală nu rezidă în cinema-uri, hoteluri sau cluburi de noapte - nu ar fi nici o diferență dacă acestea ar continua - dar dacă cele mai eminente universități ar fi distruse, civilizația occidentală ar muri încetul cu încetul și s-ar pierde. Baza reală a tuturor culturilor constă în sursele sale de cunoaștere. Rădăcinile unei civilizații constau în lungul lanț al cunoașterii sale. Dacă istoria a numai două generații s-ar pierde, țării respective i-ar fi tăiate toate posibilitățile de progres ulterior.

Aceasta este diferența între ființele umane și animale. Animalele nu sunt capabile să facă progrese deoarece ele nu au școli. Ele nu au nici o posibilitate de a transfera cunoașterea de la vechile generații la cele noi. La naștere un animal începe viața exact de acolo de unde a început-o și tatăl său, iar urmașii săi vor face la fel. Ființa umană, prin educație, își poate ajuta copilul să înceapă de acolo unde a ajuns ea. Deci, există o anumită continuitate a cunoașterii. Întregul progres uman depinde de transferul de cunoștințe acumulate din generație în generație.

Imaginează-ți ce ar fi dacă timp de douăzeci de ani toți adulții ar decide să nu-i învețe nimic pe copiii lor. Nu ar fi doar o pierdere de douăzeci de ani de cunoaștere, ci întreaga cunoaștere care a fost acumulată timp de mai mult douăzeci de mii de ani s-ar pierde. Și o astfel de pierdere nu s-ar realiza în douăzeci de ani; ar fi nevoie de

douăzeci de mii de ani pentru a crea o astfel de prăpastie, deoarece s-ar crea o discontinuitate în acumularea de cunoștințe.

Astfel, acei două sute de ani de dominanță britanică în India au creat o mare prăpastie. Cele mai multe dintre legăturile noastre cu cunoașterea și înțelepciunea străveche au fost rupte și a trebuit să stabilim o identitate cu o civilizație și o cultură total nouă cu care vechea civilizație nu avea nici o legătură. Indienii cred că civilizația lor este o civilizație străveche, dar greșesc; ei sunt doar o comunitate veche în vârstă de două sute de ani. Britanicii sunt acum o comunitate mult mai veche decât Indienii. Toate cunoștințele pe care le are acum India sunt doar falsuri și rămășițe. Acum ceea ce Occidentul a ales să dea Indiei sunt cunoștințele sale. Tot ceea ce India știa acum două sute de ani s-a pierdut printr-o singură lovitură.

Atunci când rădăcinile unui trunchi de cunoștințe se pierd oamenii apar ca ignoranți. Dacă mergi astăzi cu o tika pe frunte și cineva te întreabă de ce o porți, te vei simți rușinat pentru că nu știi să răspunzi. Ai putea spune: "Fără motiv. Tatăl meu a insistat să o port și a trebuit s-o port. Ce să fac? Anumite lucruri trebuie purtate." Deci astăzi aplicarea unui tika este dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Desigur, un ignorant poate să facă aceasta - lui nu-i este teamă de ceilalți. Dar el nu o face pentru că ar cunoaște scopul ei, ci pentru că i s-a spus să facă aceasta.

Când legăturile între cunoștințe sunt rupte, simbolurile exterioare ale acestora devin dificil de purtat. Rezultă astfel o tragedie: cei inteligenți se retrag. Și un lucru are înțeles numai atâta timp cât oamenii inteligenți se implică în el. Deci este interesant de observat că ori de câte ori o nenorocire distruge o civilizație, ori de câte ori se pierde contactul cu cunoașterea trecută, intelectualii se îndepărtează de ea, deoarece nu le place să pară proști. Iar masele ignorante încearcă să păstreze simbolurile și să urmeze ritualurile și astfel simbolurile și ritualurile vor continua să funcționeze un anumit timp, după care vor muri de moarte naturală.

Deci, uneori, lucrurile valoroase sunt păstrate de oameni ignoranți și înapoiați. Și oamenii care pretind că înțeleg dispar cu prima ocazie. Viața este foarte complexă.

Dacă India ar vrea să restaureze legăturile rupte cu trecutul ei, oamenii ar trebui să se uite la fiecare ritual realizat de oameni ignoranți și inculți. Ceea ce fac nu este fără motiv. Simbolurile lor

exterioare sunt conectate la un trecut de douăzeci de mii de ani. Este posibil ca ei să nu poată explica anumite lucruri, dar nu trebuie să ne supărăm pe ei. Într-o zi s-ar putea să le mulțumim pentru că cel puțin au salvat simbolurile acestei cunoașteri - simboluri asupra cărora pot fi făcute cercetări.

Deci, ceea ce fac acești oameni în India de astăzi trebuie să fie reconectat la cunoașterea de acum două sute de ani. Numai făcând aceasta putem reînvia și da o nouă viață acelei înțelegeri profunde pe care am avut-o timp de douăzeci de mii de ani. Atunci s-ar putea să fim surprinși de cât de suicidari am putut fi.

Destul pentru astăzi...

CAPITOLUL IV

PUTEREA TRANSFORMATOARE A IDOLILOR

Doctorul Frank Rudolf și-a petrecut întreaga viață cercetând un fenomen uimitor. Aș vrea să vă povestesc despre el, pentru a putea înțelege mai ușor ce înseamnă adorarea idolilor. Rudolf a studiat problema și a ajuns la concluzii surprinzătoare referitoare la un proces special care era familiar de multă vreme chiar și celor mai primitive comunități.

Unele triburi primitive cred că este posibil să faci o persoană să sufere de o anumită boală printr-o figură de lut care o reprezintă. Ei cred că poate fi generată și moartea în acest fel. Doctorul Rudolf și-a petrecut treizeci de ani din viață încercând să afle cum este posibil să transmiți o boală și chiar moartea printr-o reprezentare de lut a cuiva. Rudolf a trăit în mijlocul triburilor din Amazon mai mulți ani și a abordat acest subiect cu scepticism și în manieră științifică și a văzut cu ochii săi, de sute de ori, cum se transmit boala și moartea, chiar dacă persoana era la o mie de mile depărtare.

Studiul său îndelungat l-a convins de adevărul unor astfel de lucruri. În urma experimentelor sale el a ajuns să înțeleagă trei lucruri: în primul rând, nu este necesar ca figurina de ceară să semene exact cu persoana asupra căreia trebuia să fie invocată boala sau moartea - este dificil chiar și pentru un sculptor experimentat să facă o figurină de ceară perfect asemănătoare cu o anumită persoană. Important este de a stabili și de a imprima **mental** forma persoanei pe figurina de lut. Și există și o metodă pentru a face aceasta... dacă cineva închide ochii și evocă persoana respectivă și-și impune mental voința asupra imaginii, el va deveni simbolic și activ.

V-am vorbit deja despre tilak și despre modul în care știința yoga a descoperit că cel de-al treilea ochi, care se află între sprâncene, are o mare putere stocată în el - este un mare transmițător. Dacă ceri fiului sau unui servitor să facă ceva și ai senzația că te-ar refuza, poți face un mic experiment. Dacă îți concentrezi energia asupra centrului dintre sprâncene și le spui ce ai dori să facă, în nouă cazuri din zece vor face cum dorești. Dar, dacă ceri fără a-ți concentra energiile în acest fel, în nouă cazuri din zece nu vor face ceea ce ai dorit. Orice

idee sau gând emis prin concentrarea energiei între cei doi ochi acționează rapid și are o mare putere.

În același fel, dacă concentrați asupra imaginii unei persoane energia din cel de-al treilea ochi și dacă gândul este direcționat asupra figurinei de lut, lutul trebuie să se energizeze prin voința ta focalizată. Dacă imprimi mental o anumită boală în el timp de un minut, persoana a cărei figură o reprezintă va avea acea boală. Nu contează cât de departe este acea persoană de tine, ea va fi afectată; poate chiar să moară.

Rudolf a scris că ceea ce părea incredibil s-a petrecut realmente în timpul experimentelor sale. În fața ochilor săi, oamenii din trib au determinat un copac să se usuce și să moară cu ajutorul unei figuri din lut care reprezenta acel copac. Copacul era rămuros, verde și viguros, și frunzele sale s-au uscat. În ciuda faptului că a fost udat, într-o lună copacul s-a uscat și a murit. Ceea ce s-a petrecut unui copac se poate petrece și unui om.

Vă povestesc despre aceste cercetări ale lui Rudolf deoarece adorarea idolilor este un experiment similar, dar la un nivel mult mai profund. Dacă putem transmite boala sau moartea unei persoane nu există nici un motiv pentru care să nu putem stabili sau restabili o relație cu cei care au murit. Și nu există nici un motiv pentru care să nu trecem de la semnificația unui idol la ceea ce este atotpătrunzător și nemanifestat.

La baza întregii adorări a idolilor se află relația între mintea ta și mintea cosmică. Ai nevoie doar de o punte între ele și ea poate fi construită. Un idol este o încercare de a crea această punte. Numai ceva ce este manifestat, cumr ar fi forma unui idol, poate deveni o punte - pentru că este imposibil ca tu să stabilești o legătură directă cu ceea ce este fără formă.

Nu contează cât de mult putem vorbi despre cel fără formă și despre nemanifestat; acestea sunt doar vorbe și nu conduc la nimic. Toate experiențele minții tale sunt experiențe ale formei; nu ai nici o experiență a celui fără formă și cuvintele nu pot crea nici o rezonanță în tine pe care să n-o fi experimentat. Vei continua să vorbești despre cel fără formă și vei continua să trăiești cu formă. Deci, dacă vrei să stabilești o relație cu cel fără formă, va trebui să creezi ceva care pe de o parte are formă, iar pe de altă parte este fără formă. Acesta este secretul idolilor.

Să vă explic și altfel. Din partea noastră, noi avem nevoie de un pod care să aibă o formă tangibilă, dar care să aibă de asemenea și o parte fără formă: la capătul dinspre noi este manifestat și la celălalt capăt, pe măsură ce se apropie de Divin, el devine nemanifestat. Dacă idolul rămâne doar un idol nu poate acționa ca un pod; dacă este absolut fără formă atunci, de asemenea, nu poate deveni o punte. Idolul trebuie să servească două scopuri: trebuie să fie vizibil pe de o parte și să se dizolve în Cel fără formă, pe de altă parte.

Veți fi surprinși dacă vă spun că termenul "adorarea idolilor" este greșit; dar chiar este greșit. Este greșit deoarece pentru cel care știe să adore, idolul nu rămâne doar un idol. O persoană care vede doar idolul nu știe ce înseamnă a adora și cum se face adorarea. Noi folosim două cuvinte: unul este idol, iar celălalt este venerare. Aceste două concepte nu pot fi experimentate de aceeași persoană simultan. Cuvântul "idol" este pentru cei care nu au venerat niciodată, iar cuvântul "venerare"aparține celor care nu au văzut niciodată un idol.

Putem spune că venerarea este arta de a face ca idolul să dispară. Este arta de a renunța treptat la manifestare și de a intra în domeniul nemanifestatului. Forma manifestată se dizolvă gradat în nemanifestat și, pe măsură ce venerarea devine din ce în ce mai profundă, rămâne doar ceea ce este nemanifestat. Deci, "venerarea idolilor" conține în ea o contradicție din moment ce o persoană care venerează va fi deconcertat întrebându-se unde este idolul, iar cel care nu a venerat niciodată se va întreba ce poate să facă un idol de piatră. Aceste două tipuri de oameni au două experiențe diferite - și între ele nu există nimic comun.

Când mergi la un templu vei vedea doar un idol, deoarece nu ești capabil să vezi idolul însuși. Într-un templu, o Meera - o femeie indiană mistică care este simbolul devoțiunii - poate fi găsită complet absorbită în adorare. Pentru ea nu există nici un idol. Pe măsură ce adorarea se aprofundează, idolul se dizolvă. Noi vedem idoli pentru că nu știm ce înseamnă venerarea. Cu cât mai puțină venerare va exista în lume, cu atât vom vedea mai mulți idoli și cu cât sunt mai mulți idoli, cu atât idolii vor trebui distruși. La ce să mai folosească? Ar fi inutili.

În mod obișnuit, noi credem că, cu cât un om este mai primitiv, cu atât este mai probabil ca el să fie un adorator de idoli și cu cât omul devine mai inteligent, el aruncă idolii. Dar nu este adevărat.

În realitate, adorarea are propria sa știință și cu cât devenim mai ignoranți în privința ei, cu atât ni se va părea mai greu de înțeles.

În legătură cu aceasta, ar fi util să vă mai spun încă ceva. Credința noastră că omul a făcut progrese în toate domeniile, că a evoluat plenar, este absolut greșită. Viața unui om este atât de vastă, încât dacă el face progrese într-un domeniu el nu realizează cu cât a rămas în urmă în alt domeniu. Dacă știința a făcut mari progrese, am rămas cu mult în urmă în domeniul religios. Când religia înflorește, știința rămâne în urmă. Când creștem într-o anumită dimensiune, uităm complet celelalte dimensiuni.

În 1880, în Europa, au fost descoperite peșterile din Altamira. În aceste peșteri există picturi care se spune că au fost desenate acum douăzeci de mii de ani, dar culorile picturilor arată atât de proaspete ca și cum ar fi fost pictate ieri. De aceea, Don Marcellano, care a descoperit aceste peșteri, a fost cricitcat în întreaga Europă. Toți au crezut că el a împrospătat picturile. Toți artiștii care au văzut picturile au spus că Marcellano încerca să păcălească publicul, deoarece niște culori atât de proaspete nu puteau fi atât de vechi.

Ceea ce spuneau ei părea oarecum adevărat, deoarece picturile lui Van Gogh, care nu au nici măcar o sută de ani vechime, au deja culorile șterse, iar picturile din tinerețe ale lui Picasso arată la fel de bătrâne ca și el. Culorile utilizate în acele timpuri de către artiștii din întreaga lume nu durează mai mult de o sută de ani; ele sunt menite să dispară odată cu trecerea secolelor.

Dar când Marcellano a terminat investigarea peșterilor, s-a dovedit fără nici o îndoială că peșterile erau mai vechi de douăzeci de mii de ani. Acesta este un mare mister, deoarece oamenii care au pictat acele culori păreau să nu știe prea multe despre culori decât știm noi în prezent. Am reușit să ajungem la Lună, dar nu am reușit să facem culori care să rămână proaspete și să dureze mai mult de o sută de ani. Oamenii care au făcut aceste culori acum douăzeci de mii de ani știau mult mai multe despre știința culorilor decât noi.

Mumiile din Egipt au cinci mii de ani vechime. Ele sunt cadavre ale unor ființe umane, dar pentru că au fost atât de bine păstrate, acele ființe par că au murit ieri. Și nu am reușit să descoperim ce substanțe conservante se utilizau. Cum au putut aceste corpuri să se păstreze timp de cinci mii de ani? - nu există nici cea mai mică

deteriorare. Dar noi nu am reușit să stabilim ce fel de substanțe au fost folosite pentru a le păstra.

Bucățile mari de piatră de pe vârfurile piramidelor nu puteau fi plasate acolo cu nici o macara din cele de astăzi. A le pune acolo pare să fie peste puterile omenești, dar este foarte puțin probabil ca oamenii din acele vremuri să fi avut macarale. Trebuie să fi cunoscut anumite tehnici pentru a ridica acele pietre, tehnici la care noi nici măcar nu ne gândim.

Adevărurile vieții sunt multidimensionale. Aceeași operă poate fi făcută prin metode diferite și prin tehnici diferite. Viața este atât de vastă, încât atunci când începem să lucrăm într-o anumită dimensiune, noi uităm celelalte dimensiuni.

Idolii au fost creați de oameni foarte avansați. Merită să ne gândim; un idol este o punte care ne conectează la forța cosmică din jurul nostru; deci, oamenii care au dezvoltat utilizarea idolilor au creat o punte către înțelegerea misterului ultim al vieții.

Spunem că am descoperit electricitatea. Cu siguranță, suntem mai avansați și mai sofisticați decât societățile primitive care nu știau nimic despre electricitate. Am descoperit undele radio și putem trimite un mesaj dintr-o țară într-alta într-o secundă; deci suntem, cu siguranță, mult mai avansați decât oamenii care depind numai de puterea propriei lor voci pentru a comunica doar la câțiva metri depărtare, strigând.

Dar prin comparație cu oamenii care erau capabili să facă o punte pentru a ajunge la sursa supremă a vieții, suntem doar niște copii. Electricitatea noastră, radioul nostru și alte descoperiri similare sunt doar jucării. Arta de a te conecta la misterul ultim al vieții a fost descoperită de oamenii care au muncit foarte mult în această unică direcție.

Așa cum îți spuneam mai devreme, unul dintre aspectele legate de idoli este acela că el poate fi văzut. Dar dincolo de această formă se deschide o fereastră către ceea ce este fără formă. Fereastra unei case trebuie să aibă o formă, la fel ca și casa; fereastra nu poate fi fără formă. Dar când deschizi fereastra și privești cerul, pătrunzi în ceea ce nu are formă. Dacă spun unei persoane care nu a deschis niciodată o fereastră că deschizând fereastra casei mele eu pot vedea cerul, va spune că am înnebunit. Cum poate cineva să vadă infinitul printr-o fereastră atât de mică? - ceea ce poate fi văzut de la o fereastră

poate avea cel mult mărimea ferestrei. El gândește perfect logic și dacă el nu a văzut niciodată cerul de la fereastră, va fi greu să-l conving că doar o fereastră atât de mică îți poate deschide porțile infinitului. Fereastra nu limitează cadrul spre care se deschide și, la fel, idolul nu limitează infinitul.

Cei care cred că un idol este un obstacol în înțelegerea nemanifestatului fac o mare greșeală. Iar cei care cred că cerul poate fi spart spărgând o fereastră, au contribuit la crearea multor concluzii eronate în lume. Iar cei care cred că distrugând un idol, o formă, pot distruge infinitul, nu sunt decât niște nebuni. Dar oamenii care nu înțeleg arta și alchimia adorării idolilor se gândesc bine să distrugă idolii.

Adorarea este o problemă atât de interioară, atât de subiectivă și de personală, încât nu poate fi exprimată sau demonstrată. Tot ceea ce este interior și personal în viață nu poate fi demonstrat. Dacă inima mea este închisă față de tine, nu vei putea să vezi dragoste în ea; nu vei găsi furie, ură, iertare sau compasiune. Vei găsi doar un fel de pompă pentru circulația sângelui. Dacă, după ce mă vei pune pe masa de operație și-mi vei cerceta inima, un chirurg va certfica faptul că nu am simțit niciodată dragostea sau ura, nu voi putea în nici un fel să-i demonstrez că greșește. Va confirma chirurgul faptul că am iubit? El ar putea spune că m-am amăgit. Dar, dacă îl întreb pe doctor dacă el a experimentat vreodată dragostea sau ura, dacă el este logic și onest va spune că și el s-a amăgit în același mod; altminteri, inima, așa cum se vede pe masa de operație, este doar o pompă ce întreține circulația sângelui și nimic nu amintește de o inimă care să simtă dragoste sau ură.

Dacă ochii vă sunt operați și examinați nu va fi posibil să se demonstreze că ei au văzut vise. Cum puteți ști doar privind un ochi deschis pe masa de operație că noaptea, în timp ce ochii sunt închiși, ei văd multe imagini în vise? Noi toți vedem imagini în vise, dar ele există? Visele pot fi ireale, dar existența lor nu poate fi negată. Oricât de ireal poate fi un vis, el are loc undeva în interior. Dacă este un vis înspăimântător, când te trezești, inima îți va bate mai repede - chiar dacă nu a fost real; dacă ai plâns în timpul visului, când te trezești ochii îți sunt umezi. Ceva s-a petrecut în interior, dar ochii exteriori, fizici, nu arată nimic din toate acestea: tot ceea ce este interior, subiectiv și personal nu poate fi văzut din exterior.

Un idol poate fi văzut - la fel ca și inima și ochii - dar adorarea nu poate fi văzută. Adorarea este ca dragostea sau ca un vis; deci, când treci pe lângă templu, tu vezi idolul, dar nu și adorarea. Deci, dacă ai văzut o Meera dansând în fața unui idol ai gândit, firește, că a înnebunit, pentru că adorația sa nu poate fi văzută. Ea pare că doar dansează în fața unei pietre!

Când Ramakrishna a fost numit preot în templul Dakshineshwar din Calcutta, după câteva zile, oamenii au început să se plângă de el. Se spunea că înainte de a oferi flori zeiței[15] Ramakrishna le mirosea întâi el și că, înainte de a-i oferi mâncare, o gusta el. Aceasta era considerat a fi un sacrilegiu.

Ramakrishna a fost convocat în fața comitetului templului și i s-au cerut explicații. El a spus că ori de câte ori mama sa îl hrănea, gusta mai întâi mâncarea pentru a vedea dacă este destul de gustoasă pentru el, pentru a decide dacă merită să i-o dea; el proceda în același mod cu zeița. Cum putea să ofere mâncare dacă el n-o gustase? Cum putea să ofere flori pe care nu le mirosise? Comitetul i-a spus că aceasta era împotriva tuturor regulilor adorării.

Dar Ramakrishna a întrebat: "Poate fi vreo regulă în adorare? Poate fi vreo regulă în dragoste?"

Atunci când apar regulile, adorarea moare. Acolo unde sunt reguli, dragostea moare. Dragostea este o revărsare de sentimente interioare care sunt foarte personale și interioare. Există aici un adevăr universal care trebuie recunoscut. Când doi oameni se iubesc, deși iubesc amândoi, iubesc fiecare în felul lor propriu. Manifestările pot fi complet diferite, dar există o anumită similaritate a experiențelor. Dragostea lor poate avea propria ei individualitate, dar în dragostea lor rezidă același suflet.

Îți spuneam că dacă idolul poate fi văzut, adorarea nu poate fi văzută, dar totuși am creat expresia "adorarea idolilor", care este total greșită. Adorarea este o metodă de a distruge idolul. Mai întâi devotul construiește idolul, apoi îl face să dispară. În sens terestru el

---

[15] Este vorba despre zeița *Kali*, marea putere cosmică a timpului, pe care Ramakrishna a adorat-o cu o extraordinară fervoare și cu iubire infinită, ceea ce i-a adus realizarea spirituală ultimă (n.t.).

construiește un idol, iar în sens spiritual îl distruge. Îl construiește din lut și apoi îl lasă să se dizolve în existența ultimă.

Îți voi mai spune acum ceva despre un alt aspect. În această țară am făcut de mii de ani idoli și apoi i-am aruncat în apă. Mulți oameni au simțit că acesta este un fapt ciudat și au întrebat de ce sunt făcuți idoli atât de frumoși care o reprezintă pe zeița Kali și după câteva zile sunt aruncați în apă. De ce zeul Ganesha este decorat pentru ceremonie, adorat cu multă dragoste timp de câteva zile și apoi este aruncat în apă? - fie în mare, fie într-un râu, fie într-un lac. Aceasta este nebunie curată! Dar în spatele acestei aruncări există o concepție foarte frumoasă.

Adevăratul secret al adorării constă în a construi un idol și apoi a-l face să dispară... a-i da o formă și apoi a-l lăsa să dispară în ceea ce este fără formă. Totul este simbolic - actul de a face o statuie a zeiței Kali, a o adora și apoi a o arunca în apă. Dar noi nu venerăm corect: noi facem idoli, îi decorăm frumos și îi privim, și apoi refuzăm să-i aruncăm în apă. Dacă am fi adorat corect, în sensul cel mai profund, atunci idolul ar dispărea în interiorul nostru, ar fi absorbit în noi, cu mult înainte de a-l lăsa să dispară în apă. Dacă realizăm o adorare autentică, nu va mai fi nevoie să scfundăm idolul; el poate rămâne acolo unde este, dar inima adoratorului este scufundată în existență, în Divin. Atunci, dacă am reuși să scufundăm idolul, va fi ca atunci când aruncăm un cartuș consumat care și-a făcut treaba.

Cu toate acestea, astăzi, când luăm idolul pentru a-l arunca în apă, este ca un cartuș neconsumat pe care noi deja vrem să-l aruncăm în apă. Deci, în mod natural, suntem nefericiți din această cauză. În vremurile de demult, în timpul celor douăzeci și una de zile de adorare, cartușul trebuia consumat, trebuia să-și atingă scopul; în acest timp scufundarea sau dispariția idolului deja se producea.

Adorarea este o scufundare. Îți începi călătoria de la un idol - care este un căpăt al procesului; ritualul adorării este metoda prin care tu avansezi. Pe măsură ce tu înaintezi, idolul rămâne în urmă și ceea ce rămâne este doar starea de adorare. Dacă te oprești la idol, nu vei ști ce este adorarea. Dacă te scufunzi în experiența adorării, vei cunoaște rădăcinile adorării și adevăratul scop al idolului.

Care sunt principiile fundamentale implicate în utilizarea și adorarea unui idol? În primul rând, pentru a face saltul în adevărul ultim pe care îl cauți nu ai nevoie de un suport solid, ci de un loc de

unde să începi, de unde să poți face saltul. Trebuie să sari în ocean și oceanul este infinit; vei avea nevoie de un țărm, de o plajă de unde să poți sări. Până când faci saltul, unde altundeva ai putea fi decât pe plajă? Sărind, o lași în urmă - dar nu te vei uita în urmă pentru a mulțumi plajei de pe care ai sărit în infinit?

Pare contradictoriu. Cum este posibil să treci de la formă la ceea ce este fără formă? Dacă vrei să fii rațional în legătură cu aceasta atunci afirmația este greșită. Cum poate să ducă o formă la ceea ce este lipsit de formă? Forma trebuie doar să te ducă spre o formă mai profundă. Dacă l-ai fi întrebat pe Krisnamurti, el ar fi spus că este imposibil. Cum să faci saltul de la formă la ceea ce este fără formă? Cum să faci trecerea de la cuvânt la ceea ce nu poate fi exprimat?

Dar nu, toate salturile sunt de la formă către ceea ce nu are formă pentru că, la un nivel foarte profund, forma nu este opusul a ceea ce este fără formă, ci doar o parte a acestuia - și una invizibilă. Ele pot părea diferite datorită viziunii noastre limitate, dar, de fapt, forma și ceea ce este fără formă sunt inseparabile.

Când ne aflăm pe plajă privind oceanul simțim că ele sunt separate și că această plajă și cea de dincolo de ocean, sunt de asemenea separate. Dar dacă mergem în adâncuri, vom vedea că această plajă și cea de dincolo de ocean sunt legate prin plaja de pe fundul oceanului.

Dacă gândim în termeni științifici este vorba despre un fapt foarte interesant. Pe fundul oceanului este nisip: când forăm găsim sub pământ apă. Exprimat în termeni științifici am putea spune că este mai multă apă și mai puțin noroi în ocean, și că este mai mult noroi și mai puțină apă pe pământ; diferența este doar una de proporții, de grad, dar ele nu sunt de fapt separate - totul este unul.

Orice am descrie ca având o formă este unit cu ceea ce este fără formă, iar ceea ce este fără formă este, de asemenea, unit cu forma. Noi trăim în formă - și concepția asupra idolilor acceptă faptul că noi trăim în formă. Aceasta este situația, aici ne aflăm; și ne putem începe călătoria doar de acolo unde ne aflăm, nu de acolo unde trebuie să ajungem. Multe filosofii încep de acolo unde ar trebui să ajungem - dar cum este posibil să începi o călătorie dintr-un loc în care nu te afli? Călătoria trebuie să înceapă de acolo de unde ne aflăm.

Și unde ne aflăm? Noi trăim în formă. Toate experiențele noastre aparțin formei, manifestatului. Noi nu am cunoscut nimic din

ceea ce este nemanifestat, nimic din ceea ce nu are formă. Dacă am iubit, am iubit o formă; dacă am urât, am urât o formă. Toate atracțiile noastre sunt legate de formă, și toate repulsiile noastre sunt, de asemenea, legate de formă. Prietenii și dușmanii noștri au cu toții o formă; tot ceea ce facem are o formă.

Înțelegerea originară în legătură cu statuile și idolii acceptă acest fapt; deci, dacă ne-am început călătoria către ceea ce nu are formă, am început de fapt să dăm o formă celui ce este fără formă. Desigur, această formă va depinde de preferințele noastre.

O persoană experimentează ceea ce este fără formă în forma lui Mahavir, altcineva în forma lui Krishna, iar altcineva în forma lui Iisus. Oricine a văzut pe cel ce este fără formă în Iisus, uitându-se în ochii lui a văzut o ușă deschisă către cerul fără formă; și oricine a ținut mâna lui Iisus a descoperit că aceasta a încetat să mai fie mâna sa și a devenit mâna infinitului. Dacă cineva care a auzit cuvintele lui Iisus și a simțit că inima sa vibrează - nu ca răspuns la cuvinte, ci la ceea ce se afla dincolo de acele cuvinte - a creat o statuie a lui Iisus și a adorat-o, nu poate exista un mod mai ușor decât acesta de a face saltul în ceea ce este fără formă.

Cineva l-a găsit pe cel fără formă în Krishna, cineva l-a găsit în Buddha și altcineva în Mahavir. Dar rețineți; la început noi nu putem vedea pe cel fără formă, pe cel infinit decât printr-o anumită formă; cel fără formă nu poate fi văzut direct de nimeni. Nu avem capacitatea de a-l vedea direct - cel fără formă a venit la noi întrupat într-o formă.

Aceasta este ceea ce înseamnă o încarnare divină - faptul că ceea ce este fără formă și-a asumat o formă, că infinitul a ales să se arate ca o formă întrupată, tangibilă. Pare o contradicție, dar aceasta înseamnă o încarnare divină. O încarnare divină este un fel de platformă de pe care poți vedea cerul cel vast. O încarnare divină este o viziune a celui fără formă. Nu poți avea un contact direct cu cel fără formă - el trebuie experimentat într-o anumită formă. Și, odată ce am făcut aceasta prin acea formă experiența poate fi foarte ușor repetată iarăși și iarăși.

Oricine l-a văzut vreodată pe Buddha îl va găsi viu, treaz, în picturile și fotografiile care îl reprezintă. Pentru oricine îl iubește pe Buddha statuia sa va începe să dispară încet și va începe să fie simțită ființa vie a lui Buddha. Buddha, Mahavir, Krishna, sau Hristos - toți

lasă în urmă suportul fizic prin care am ajuns la ei. Prin aceste suporturi devoții lor pot stabili contactul cu ei; deci, forma statuii este un aranjament extrem de specific.

Arta și știința de a construi o statuie religioasă constă în foarte multe concepte și calcule. Dacă acestea sunt reamintite în timp ce construim statuia atunci statuia poate duce la o meditație foarte profundă. În legătură cu aceasta ar fi bine să ne reamintim două sau trei lucruri...

Dacă ați văzut vreuna din statuile lui Buddha ați observat că ele reprezintă o anumită stare mai degrabă decât o persoană. Dacă priviți cu atenție statuia lui Buddha în câteva momente veți simți acea compasiune infinită revărsându-se în jurul vostru. Mâna ridicată a lui Buddha, ochii pe jumătate închiși, fața sa sculptată proporțional, expresia sa de grație, modul său delicat de a fi așezat - toate acestea, într-un sens foarte profund, înseamnă să evoci compasiunea în interiorul tău.

Când cineva l-a întrebat pe marele pictor francez Cezanne de ce pictează, el a spus: "Pictez numai pentru a afla ce formă vor lua pe pânză anumite emoții, anumite sentimente ale inimii mele. Din eforturile mele de a-mi exprima sentimentele se naște o pictură".

Dacă cineva meditează asupra acestei picturi, el poate experimenta aceeași emoție ca și cea din inima pictorului.

Când privești o pictură vezi doar o formă, nu ești conștient de un astfel de fenomen - dar atunci nu vei fi capabil să înțelegi sufletul pictorului. Dacă cineva vrea să deseneze niște intersecții pe o pânză ele nu vor fi doar niște intersecții. Dacă te concentrezi asupra lor, ceva va face să treacă prin tine o intersecție - deoarece este în natura minții să rezoneze interior cu ceea ce vede în exterior. Dacă aceleași linii au fost desenate cu o anumită simetrie, privindu-le, mintea ta va atinge o anumită armonie.

Probabil nu știi că bucuria pe care o simți când privești o floare nu este atât de mare datorită florii, ci datorită simetriei petalelor sale, care îți este indusă. Când ești atras de frumusețea feței cuiva, nu este datorită frumuseții acelei persoane, ci datorită faptului că ea corespunde cu imaginea ta interioară despre frumusețe. Ea produce rezonanța frumuseții în tine, ceea ce face ca ceva din interiorul tău să fie înfrumusețat. În același fel, prezența unei fețe urâte face ca ceva din interiorul tău să se simtă inconfortabil. Experiența bucuriei în

prezența unei persoane frumoase se datorează fluxului de frumusețe pe care îl aduce în tine, făcându-te și pe tine mai frumos. Urâțenia presupune ca ceva să fie disproporționat, gros, asimetric și neechilibrat; ea evocă în noi sentimente de dizarmonie, repulsie, dezechilibru și disconfort.

Când Nijinski, faimosul balerin rus, s-a sinucis, oamenii care au venit la el acasă pentru a face investigații au ieșit după zece-cincisprezece minute cu un sentiment de greutate. Ei au spus că nu se simțeau bine în casă și că oricine ar rămâne atâta timp cât a rămas Nijinski în acea casă s-ar sinucide ca și el. De ce era această casă atât de neplăcută? El pictase toți pereții și tavanul în roșu și negru - de doi ani era astfel. Nu este deloc surprinzător că a înnebunit și s-a sinucis. Oamenii care au intrat în casă au spus că oricine ar fi rămas în acea casă timp de doi ani ar fi înnebunit și faptul că nu s-a sinucis în acești doi ani arată că Nijinski era un om foarte curajos! Întreaga atmosferă din casă era complet haotică.

Orice privești creează un ecou în interiorul tău; într-un anumit sens profund, devii ceea ce privești. Toate statuile lui Buddha sunt făcute să reflecte compasiunea deoarece acesta este mesajul lor interior. Buddha a spus că dacă ai compasiune ai totul. Dar ce înseamnă compasiunea? Nu înseamnă dragoste. Dragostea vine și pleacă, dar compasiunea este o dragoste care odată ce a apărut, nu mai dispare niciodată. În dragoste există o dorință subtilă de a lua ceva de la celălalt. În compasiune există conștiința faptului că nimeni nu are ceva de dat; toți sunt atât de săraci încât nu au nimic de dat, și de aceea există compasiune. Nu există nici o cerere în compasiune. În această stare nu există nici măcar dorința de a da, dar efectul unei astfel de compasiuni este că toate ușile inimii devin larg deschise și ceva spontan începe să fie dăruit.

Buddha a spus discipolilor săi: "Când meditați, veniați sau vă rugați, amintiți-vă să dăruiți imediat pacea pe care o primiți. Nu o păstrați nici măcar pentru un moment - dacă faceți aceasta vă voi spune că sunteți niște oameni nereligioși. Când sunteți plin de bucurie după meditație, rugați-vă imediat Ființei Supreme să permită ca această bucurie să fie distribuită celor care au nevoie de ea. Deschideți porțile inimilor voastre și lăsați bucuria să curgă către toți cei care au nevoie de ea - exact ca apa care curge din munți."

Această mare compasiune este descrisă de Buddha ca fiind eliberarea ultimă. Deci, toate statuile lui Buddha au fost făcute astfel încât în prezența lor adoratorul să simtă interior rezonanța și vibrația compasiunii.

Dar cum poți venera o statuie a lui Buddha? Îți dau un singur exemplu pentru a-ți face mai clare aceste lucruri. Dacă dorești să venerezi o statuie a lui Buddha, centrul adorării va fi inima. Dacă nu știi aceasta, nu vei fi niciodată capabil să înțelegi statuia lui Buddha, deoarece scopul ei este chiar de a crea compasiunea în tine. Centrul compasiunii este inima... deci, în timpul venerării lui Buddha, conștiința trebuie pe de o parte să fie focalizată asupra inimii sale, iar pe de altă parte, asupra propriei tale inimi. Va trebui să plonjezi profund în trăire până când ambele inimi vor pulsa în același ritm. Va veni o clipă când vei simți un fir de legătură între inima ta și cea a statuii lui Buddha. Când aceasta se petrece vei ști că viața a pătruns acea statuie; altminteri, ea nu are viață și adorarea este fără sens.

Inima statuii poate fi văzută pulsând dacă ai meditat corect asupra pulsațiilor inimii tale și asupra inimii lui Buddha în același timp - se va stabili o relație între cele două. Atunci inima ta va bate odată cu cea a lui Buddha exact la fel ca atunci când îți vezi fața în oglindă.

Ai privit vreodată bătăile inimii tale în oglindă? Veți spune că o oglindă este o oglindă, destinată să reflecte toate mișcările. Într-un sens foarte profund, într-un sens foarte profund religios, un idol poate fi, de asemenea, o oglindă. Deci, atât inima ta cât și cea a idolului vor pulsa. Până când nu se va petrece acest lucru, venerarea nu poate începe pentru că idolul este doar o bucată de piatră; viața nu a fost invocată în el.

Dacă vrei să meditezi asupra statuii lui Buddha centrul trebuie să fie inima. Dacă vrei să meditezi asupra lui Mahavir există un alt centru, pentru Iisus există un alt centru și pentru Krishna un altul. Toate statuile sunt făcute având la bază un centru diferit. Chiar dacă o societate a venerat timp de mii de ani un anumit idol, ea poate să nu fie conștientă de acest centru și, dacă nu cunoști centrul, nu poți stabili o legătură cu statuia. Poți oferi flori și bețișoare parfumate, poți îngenunchia în fața ei - dar vei face toate acestea în fața unei simple pietre. Reține-ți, piatra trebuie transformată în zeitate! Această parte nu va fi făcută de sculptor, va trebui să o faci tu. Sculptorul îi va da doar

forma. Cine îi va da viață? Viața trebuie să îi fie insuflată de către devot. Fără aceasta, este doar o piatră. Venerarea începe doar după ce statuia a primit viață.

Și ce este venerarea? Îndată ce ești capabil să insufli viață unei statui, venerezi o zeitate reală, vie. Urmărește să înțelegi profund aceasta: imediat ce ceva anume devine viu, forma și ceea ce nu are formă sunt prezente în el - corpul este forma și viața din el este ceea ce nu are formă. Viața nu are formă.

Dacă cineva îmi taie mâna, nu îmi curmă viața. Dacă sunt hipnotizat sau anesteziat și îmi este tăiată mâna nu voi simți nici o durere. Întregul creier poate să fie extirpat fără ca eu să fiu conștient că el nu mai este în corpul meu - pentru că viața nu are formă. Oriunde este viață, există o întâlnire a formei cu ceea ce nu are formă.

Materia are formă, conștiința nu. Atâta timp cât un idol este doar o piatră, există doar forma - dar imediat ce devotul invocă viața în el, el devine viu. Rețineți, adoratorul care nu poate să facă astfel încât inima sa să bată în statuie nu va putea face ca inima Supremului să bată în el. Tocmai acesta este criteriul. Când devotul este capabil să facă ca inima sa să pulseze în idol, idolul este adus la viață; și atunci, simultan, la un capăt el va avea formă, iar la celălalt va apărea o poartă către ceea ce este fără formă. Trecerea prin această poartă este adorarea. Adorarea este călătoria de la formă la ceea ce este fără formă.

Există câțiva pași în adorare, dar primul și cel fundamental este de a înțelege că orice individ este centrat asupra sa. Întregul nostru mod de a trăi este ca și cum "Eu sunt" ar fi centrul întregii lumi: "Luna și stelele răsar pentru mine, păsările zboară pentru bucuria mea, iar soarele îmi dăruie mie lumina sa; întreaga lume se învârte în jurul meu, sunt centrul întregii lumi". O astfel de persoană nu poate cunoaște adorarea, simțind că ea este centrul iar restul lumii este circumferința sa.

În adorare este exact invers: legea fundamentală a adorării este: "Sunt pe circumferință, centrul este altundeva."

Filosofia de bază a unui om nereligios este că el este centrul și restul lumii este la periferie: "El este acolo pentru mine. Dacă sunt bolnav, el trebuie să mă vindece. Dacă fiul meu nu are slujbă, el trebuie să-i găsească una. Dacă sunt în necaz, Dumnezeu trebuie să sară în ajutorul meu".

Acest tip de teism este mai rău decât ateismul. O astfel de persoană nu înțelege ceea ce spune.

Înțelesul corect al adorării, înțelesul corect al rugăciunii, a modului de a fi religios, este de a înțelege că tu ești la periferie iar existența este centrul. Când inima imaginii este vie și pulsează, când cineva experimentează faptul că imaginea este vie, ceea ce nu are formă pătrunde în el. Deci, fundamentul adorării este sentimentul că: "Sunt la periferie. Voi dansa pentru ține, voi cânta pentru tine, voi trăi pentru tine și voi respira pentru tine - și orice se va întâmpla, va fi pentru tine, centrul."

Un mare înțelept, Totapuri, era odată cu Ramakrishna. El l-a întrebat pe Ramakrishna cât timp va mai rămâne obsedat de un idol - era timpul să-și înceapă călătoria spre ceea ce nu are formă. Ramakrishna a replicat că este gata să înceapă călătoria. De fapt, Ramakrishna era întotdeauna gata să învețe de la toată lumea; el era întotdeauna pregătit să învețe de la oricine ar fi vrut să-l învețe ceva. Dar i-a cerut lui Totapuri să aștepte până când îi va cere mamei sale permisiunea.

"Care mamă?" a întrebat Totapuri.

Ramakrishna a spus: "Mama mea, zeița Kali."

Totapuri a spus: "Dar exact despre asta îți vorbeam acum! Cât vei mai continua să fii legat de statuia de piatră a lui Kali? Vrei să întrebi piatra aceea?"

Ramakrishna a răspuns: "Nu există altă cale decât să o întreb. Din momentul în care am început să o ador, ea a devenit centrul și eu m-am rotit pe circumferință. Acum, că nu mai sunt pe circumferință, trebuie să îi cer voie. Tot ceea ce fac este pentru ea. Fără permisiunea ei chiar și iluminarea este fără înțeles; și dacă îmi ordonă să mă duc în iad, sunt gata. Dar nu pot face nimic fără să o întreb."

Totapuri nu a putut înțelege. Dacă Ramakrishna trebuia să-i ceară voie lui Kali pentru a se opri din adorarea ei, cum să-i acorde ea această permisiune? Cerem permisiunea unui obiect pentru a-l arunca? Avem nevoie de permisiunea unui obiect pentru a-l arunca?

În acest timp, Ramakrishna a mers la templu. Totapuri l-a urmat, a văzut lacrimi izvorând din ochii lui Ramakrishna: o implora mereu pe mama Kali să-i permită să se oprească din adorarea ei. I-a spus că Totapuri îl așteaptă. Atunci, deodată, a devenit bucuros și a

început să danseze. Totapuri, care era în spatele lui, l-a întrebat ce s-a întâmplat.

Ramakrishna a spus: "Mi-a dat voie! Acum sunt gata să învăț de la tine!"

Semnificația faptului că ai pe cineva drept centru este aceea că viața ta este acum o viață dăruită. Venerarea implică o viață dăruită. Adorarea Divinului înseamnă a trăi în conformitate cu voința divină; a te așeza sau a sta în picioare, a mânca sau a bea, a vorbi sau a rămâne tăcut doar pentru Dumenzeu.

Atunci când ceea ce este fără formă devine centrul cuiva, un curent misterios începe să curgă, începe un gen de expansiune. Noi ne-am contractat - dar când sămânța se sparge, devine un copac. Ne-am contractat în "eu" - dar când "eu" se sparge, planta începe să răsară și expansiunea începe. Aceste plante se pot extinde destul pentru a cuprinde întreaga lume.

Religia este plină de surprize, dar noi nu înțelegem cum un astfel de lucru se poate petrece deoarece încă de la naștere am crezut că suntem centrul Universului.

Buddha obișnuia să sugereze discipolilor lui să petreacă câtva timp în preajma locurilor de incinerare. Ei trebuiau să rămână acolo timp de trei luni înainte de a fi inițiați drept călugări. Ei puteau spune că au venit să învețe de la el, nu de la locurile de incinerare. Dar Buddha a insistat spunând: "După trei luni în locurile de incinerare, egoul tău se va preda și îmi va fi mai ușor să te învăț. În fiecare zi, timp de trei luni, vei vedea corpurile moarte arzând și, în cele din urmă, vei începe să gândești că lumea nu există doar pentru tine. Când tu încă nu erai aici, lumea exista. Această persoană, al cărei corp îl privești arzând, a crezut până cu câteva momente înainte de a muri, că lumea exista pentru ea. Lumea nici măcar nu mai știe că acea persoană nu mai există. Oceanul nu a observat că un val a dispărut."

"Continuă să privești și, când vei realiza că lumea nu există pentru tine, vino la mine; atunci poate începe adevărata meditație. Atâta timp cât tu ești centrul nu există nici o posibilitate de venerare autentică, de rugăcine sau meditație; este doar o profundă iluzie. Adorarea va începe atunci când iluzia dispare. Adorarea începe când "eu" este aruncat și "tu" devine semnificativ".

Reține, mai întâi devotul face statuia să dispară și deschide ușile spre ceea ce este fără formă. Atunci el se lasă să dispară,

adorarea începe și, imediat ce ușa spre Cel fără formă se deschide într-o statuie, disoluția egoului devine mult mai ușor de realizat. Imediat ce devotul realizează că un idol de piatră poate dispărea pentru a deveni o poartă către Cel fără formă, realizează că el însuși poate deveni o poartă către Cel fără formă; că imediat ce el poate uita de așa numitul său ego, devine posibilă o mai profundă plonjare.

Putem face o distincție între cele două forme, dar aceasta nu se aplică când este vorba despre Cel fără formă, deoarece Cel fără formă este doar unul. Când statuia a devenit fără formă și devotul a devenit și el fără formă atunci nu mai sunt "doi". Numerele nu au nici o valoare în relație cu Cel fără formă.

Aceasta este baza, dar sunt multe metode și tehnici de a utiliza această bază. În legătură cu aceasta sunt câteva lucruri care trebuie înțelese...

Sufiții au acordat o mare importanță dansului ca formă de adorație. Devoți ca Meera și Chaitanya au acordat, de asemenea, o mare valoare dansului - el are câteva calități care i-au determinat pe mulți discipoli devotați să-l aleagă ca metodă de adorare.

Primul efect al dansului este acela că, dansând, realizezi nu o dată faptul că tu nu ești corpul. Datorită mișcărilor rapide pe care le implică dansul, simți că tu și corpul sunteți separați. În realitate există o relație între corpul tău și conștiința ta. Este o relație bine stabilită și în munca ta de zi cu zi această relație nu este niciodată întreruptă.

Gurdjieff spunea că dacă sunt multe pietricele într-un container și vei scutura cu putere containerul, aranjarea lucrurilor din interior va fi perturbată. O piatră care era la fundul containerului va ajunge la suprafață, iar cea care era la suprafață va ajunge pe undeva pe la mijloc; întreaga aranjare dinăuntru va fi cu susul în jos. Dacă o piatră era de obicei într-un anumit loc lângă alte pietre și dacă ea s-a identificat cu această poziție, egoul ei va fi distrus. Piatra va simți că "Nu mai exist" - că a fost doar o parte a unui aranjament și acum acest aranjament nu mai există.

Deci, Meera, Chaitanya și sufiții au utilizat dansul într-un mod foarte profund. Dansul dervișilor rotitori ajunge undeva foarte profund. În acest dans, corpul dansatorului se rotește atât de repede și atât de total încât fiecare celulă și fibră a corpului său vibrează. Aceasta întrerupe relația dintre corp și conștiință și deodată dansatorul

realizează că este separat de corpul său. Deci, utilizarea dansului în adorare este foarte valoroasă.

Există două secte creștine: Quaker-ii și Shaker-ii. Quaker-ii sunt chiar și astăzi foarte influenți. Numele acestor secte sunt foarte sugestive[16]. În timpul adorării, Shaker-ii își scutură corpul atât de viguros și timp de mai multe ore încât, întregul corp - fiecare celulă a lor - devine un tremur, iar Shaker-ii transpiră abundent. În momentul în care corpul este scuturat cu putere ei realizează separarea conștiinței de corp... și atunci conștiința intră în stare de rugăciune.

Numele de Quaker-i este de asemenea foarte semnificativ - corpurile lor pot tremura foarte puternic atunci când ei realizează adorarea. Așa cum într-un cutremur pământul se cutremură atât de puternic încât totul se prăbușește, Quaker-ul intră într-un astfel de tremur încât legătura corpului cu conștiința este întreruptă. Toate aceste tipuri de mișcări, dansul și cântecele devoționale au fost utilizate pentru a crea o separare a conștiinței de corp.

În legătură cu aceasta trebuie să înțelegem unele aspecte despre știința sunetului. Știința consideră că unitatea ultimă fundamentală a materiei este electricitatea. Înțelepții Orientului consideră că unitatea ultimă a materiei nu este electricitatea, ci sunetul. Fizicienii moderni consideră că întreaga materie este constituită din electricitate, în timp ce înțelepții Orientului spun că suntetul este unitatea de bază a materiei. Oricare ar fi adevărul, trebuie să înțelegeți că există o strânsă relație între electricitate și sunet. Este posibil că afirmațiile oamenilor de știință și cele ale înțelepților să fie ambele adevărate, simultan.

Dacă nu astăzi, atunci mâine, realitatea elementului fundamental va fi cunoscută: o formă a acestui element este sunetul, iar o alta este electricitatea. Acest element trebuie descoperit. Privind din perspectivă religioasă, înțelepții au ajuns la concluzia că sunetul este fundamentul; din perspectivă materialistă, fizicienii au ajuns la electricitate. Rețineți: înțelepții au căutat în interior, nu în materie; în interiorul propriei ființe experiența ultimă a existenței este cea a sunetului. Atunci când ești conștient de tine însuți, vei conștientiza sunetul. Cu cât mai profund mergi în tine însuți, cu atât mai puțin

---

[16] *"To quake"* înseamnă în limba engleză "a tremura", iar *"to shake"* - "a scutura". (n.t.)

audibil va fi sunetul, până ce va deveni un vid. Tocmai această tăcere are propriul ei sunet, "sunetul tăcut", pe care înțelepții Indiei l-au descris ca *anahat nada*, sunetul neauzit. Acest sunet neauzit este sunetul ultim: experiența ultimă a conștiinței înainte de a intra în ceea ce este fără formă este acest sunet. Datorită acestei experiențe, înțelepții Indiei spun că sunetul este elementul fundamental.

Savanții divid și subdivid materia în elementele ei componente și chiar înainte de a dispărea în cel fără formă ea este percepută sub forma electronului. Astfel, atunci când materia dispare și se manifestă, cel fără formă, ceea ce rămâne pentru ei, este electricitatea.

Ceea ce trebuie să știm este faptul că cea mai mică parte a conștiinței, partea ultimă, există chiar mai înainte de a se ajunge la cea mai mică particulă a materiei. Cu siguranță, conștiința este mai subtilă decât materia, din moment ce conștiința ultimă există cu mult înainte de elementul ultim al materiei. De aceea înțelepții Indiei au susținut că sunetul este mai subtil decât electricitatea și că el este sursa ultimă a tot ceea ce există.

Muzica, rugăciunea și incantarea mantrelor utilizează puterea sunetului. Fiecare sunet vă creează o anumită stare interioară; nu există nici un sunet care să nu facă aceasta. Savanții care au făcut experiențe asupra sunetului știu acum că dacă se cântă anumite bucăți muzicale la anumite instrumente în preajma unei plante ea va înflori cu o lună înainte de termen. Dacă se cântă anumite piese muzicale în preajma unor vaci ele vor da mai mult lapte. Dar dacă se utilizează instrumente muzicale nepotrivite, sau bucățile muzicale nu sunt alese corect, este posibil ca ele să nu mai dea deloc lapte.

Sunetul ajunge realmente în interior și vă pătrunde conștiința. O sabie îți poate reteza gâtul, dar cu puterea sunetului mintea ta poate fi "retezată". Tăișul sunetului poate fi mai ascuțit și poate deconecta mintea de la multiplele ei preocupări. De aceea, au fost făcute experimente asupra puterii sunetului, în care sunetul era utilizat pentru a opri mintea unui adorator astfel încât el să poată începe călătoria spre infinit. Toate religiile au utilizat sunete speciale și le-au rafinat prin mii de ani de practică.

Recent a venit la mine cineva din Japonia. În ultimii doi ani el făcuse un exercițiu de la Școala Soto de Zen. În cadrul acestui exercițiu el emitea sunetul "Mu...Mu" în cea mai mare parte a stării de

veghe; el nu emitea acest sunet doar atunci când se odihnea sau mânca. Se trezea la ora trei dimineața, făcea o baie și începea să repete: "Mu...Mu". Făcea aceasta de trei zile și gândurile deveneau din ce în ce mai puține. Sunetul "Mu...Mu" continua să reverbereze; în interiorul lui se crea un fel de furtună; sunetul devenea la fel ca o sabie care îi reteza orice gând.

După șapte zile el nu mai avea nevoie să emită sunetul; el se emitea de la sine și se răspândea în întreg corpul. Orice ar face - fie că este așezat, fie că umblă... orice - în interior continuă repetarea tăcută a sunetului "Mu...Mu". Fiecare celulă și fiecare fibră vibrează în acest ritm. Este dificil să mănânci pentru că sunetul "Mu...Mu" continuă. După șapte zile, este dificil să și dormi pentru că gura continuă să repete "Mu...Mu". În timpul somnului sunetul devine din ce în ce mai profund.

După douăzeci și una de zile el a început să emită sunetul "Mu...Mu" ca un leu. Ochii lui, fața și comportamentul s-au schimbat. Maestrul său continua să-l îndrume să continue. Odată ce a început să emită acel strigăt a încetat să mai mănânce, să mai bea și să mai doarmă. În cea de-a patra săptămână era ca nebun - era într-o stare în care nu mai conștientiza decât sunetul "Mu...Mu". Dacă îl întrebai cum îl cheamă el răspundea "Mu". Își pierduse conștiința corpului, rămânând doar conștiința sunetului "Mu". Nu mai știa cine este. În acest stadiu el trebuia supravegheat și păzit - putea face orice, putea merge oriunde.

În ultimul stadiu a început să strige din toate puterile. Era ca și cum i s-ar fi deschis o rană sau ca și cum ar fi fost posedat. Apoi, totul s-a liniștit - un val uriaș al oceanului s-a ridicat și apoi s-a liniștit. Momentul culminant trecuse și totul în interiorul său s-a risipit.

El a căzut și a rămas nemișcat, tăcut și liniștit timp de trei săptămâni. Când și-a revenit nu mai era aceeași persoană - era un om nou. Vechiul om murise: acum tot ce era vechi - furia sa, dorințele sale, lăcomia sa - rămăsese în urmă. Continuitatea cu trecutul său fusese întreruptă. Cu acest experiment al lui "Mu", cu această explozie a sunetului, întreaga sa conștiință a fost transformată.

"Aum" este un sunet similar. Toate religiile au sunetele lor proprii care sunt utilizate în adorare. Pe măsură ce adorarea se aprofundează impactul acestor sunete transformă adoratorul. Cântecele devoționale și cântatul la instrumente muzicale au de

asemenea un impact sonor și de aceea repetarea lor este importantă. Dacă tu cânți un cântec astăzi, un altul mâine și un al treilea poimâine nu vei obține nici un rezultat. Trebuie să fie o stimulare continuă a aceluiași centru.

Dacă urmărești să bați un cui de cort în mai multe locuri, niciodată nu va intra complet în pământ. Dacă sapi un metru într-un loc, un metru în altul și doi metri într-un altul, niciodată nu vei fi capabil să sapi un puț. La fel, schimbarea centrelor ca și a locurilor aduce rezultate. Pentru a săpa un puț, săpatul trebuie făcut numai într-un anume punct.

Iată de ce s-a insistat atât de mult asupra repetiției, atât de mult încât, o lună întreagă va trebui să repetați "Mu" sau "Aum" sau un singur vers al unui cântec iarăși și iarăși, o lună întreagă în același ritm; dar există pericolul ca repetiția să devină mecanică precum o muncă de rutină, iar aceasta o va face ineficientă.

Repetiția trebuie să fie o chestiune de viață și de moarte, ca și cum ați da totul din voi. Fiecare fir de păr, fiecare celulă, fiecare fibră a corpului trebuie să participe; fiecare nerv, fiecare os, fiecare bucățică de carne și mușchi devine implicată... fiecare picătură de sânge trebuie să strige cu putere. Rezultatele vor apare atunci când întreaga voastră existență va deveni acel sunet. Devotul trebuie să repete doar un singur cuvânt sau un vers al unui cântec ani de zile pentru un anumit motiv. Să insiste iarăși și iarăși și poate că ușa se va deschide - și chiar se va deschide.

Așadar, sunetul, dansul, cântecul și muzica, toate au fost folosite în adorare. Ele toate au fost făcute în fața unui idol - acest lucru trebuie să fie reținut, deoarece dansul ca atare este altceva. Mulți oameni dansează, dar nu devin iluminați. Dacă ei dansează de dragul de a dansa atunci acest lucru nu are nici o legătură cu iluminarea. Așadar, totul trebuie să fie făcut cu ceea ce este fără formă, cu infinitul - și de aici, în fața idolului care a fost adus la viață de devoțiunea ta. Idolul vă va reaminti că nu se dansează doar de dragul de a dansa. Dansul este la periferie, centrul este idolul, centrul este în Suprema Ființă. Totul constituie un salt spre aspectul ultim. Dacă nu, există dansatori, muzicieni și cântăreți care sunt cu toții superbi în arta lor - mai buni decât orice devot. Dar nu acesta este scopul; devotul nu se îngrijește de muzică sau cântec. Scopul său este diferit. Întregul său efort este de a deveni atât de copleșit de stare încât se poate dizolva și

se poate dărui plenar, fiind preluat de fluxul interior pentru a pluti în infinit. El trebuie să devină circumferința cu scopul ultim situat în centru. El trebuie să creeze o asemenea fluiditate încât să poată pluti și curge.

Deseori vei găsi un devot cu lacrimi curgându-i pe obraji. El nu plânge de nefericire, ci de bucurie. Lacrimile curg doar atunci când ceva din interior a devenit lichid, fluid - sau din cauza necazurilor sau din cauza unei bucurii copleșitoare.

Până acum oamenii de știință nu au fost capabili să explice scopul lacrimilor. În cel mai bun caz, ei au spus că scopul lacrimilor este de a curăți ochii de praf, glandele lacrimale fiind destinate doar să ne curățe ochii. Dar de ce curg lacrimile atunci când cineva este în durere, când este nefericit sau când este plin de bucurie? Ne vine praf în ochi în aceste momente sau se produce altceva?

Oricând există un preaplin, oricând există o extremă, fie de durere, fie de plăcere, lacrimile încep să curgă. Glandele lacrimale se deschid și apar lacrimile. Devoții plâng de asemenea, dar plânsul lor este diferit. Cineva care nu este un devot nu va fi capabil să înțeleagă acest lucru. Ce-l face pe un devot să plângă? V-ați putea gândi că el are unele dificultăți și că plânge cu brațele încrucișate din cauza acestora. Dar cineva care plânge din cauza dificultăților sale se situează totuși în centru. El nu este un devot - el nu știe ce înseamnă venerația.

Dar există momente când înghețarea și rigiditatea care s-a solidificat în noi începe să se lichefieze și conștiința a ceea ce se produce face ca lacrimile să curgă. Aceste lacrimi curg ca mulțumire și recunoștință față de existență. Noi nu putem răspunde decât cu lacrimi grației care este în jurul nostru. Noi simțim că nu meritâm tot ceea ce primim și că nu putem cuprinde bucuria ce se coboară asupra noastră. Niciodată nu am visat la un asemenea sentiment și nu avem nici un mod de a ne arăta recunoștința. Nici cuvintele, nici orice altceva nu poate exprima adecvat acest lucru. În asemenea momente ochii plâng într-un alt fel. Ochii devotului plâng diferit de cei ai iubitului. Iubitul de asemeni plânge dar plânsul său este de altă natură. Lacrimile iubitului sunt pline de mici dorințe și cereri, dar în lacrimile devotului nu există dorințe. El plânge fără nici un motiv... el este pur și simplu neajutorat. Chiar și atunci când dorește să-și exprime recunoștința cuvintele nu ies din gură și atunci când gura nu poate

vorbi ochii încep să vorbească în modul lor propriu. Perfecțiunea, împlinirea venerației, se află în lacrimi, în fluiditatea și în curgerea lor.

Statuile religioase au fost folosite în multe moduri diferite pentru a experimenta extazul. Cei care sunt împotriva acestor lucruri nu știu ce înseamnă adorația. Cineva care nu știe poate spune orice. Vorbele unui ignorant nu au valoare. În acest secol tipul acesta de învățătură a prins rădăcini deoarece alții nu știu. Când nimeni nu știe ce și cum, nu există altceva de ales decât ceea ce se spune.

Dacă cineva spune "nu există Dumnezeu", el nu trebuie să demonstreze nimic. Dar oricine spune "există Dumnezeu" trebuie să demonstreze acest lucru. Așadar, mintea se atașează cu ușurință de ce este negativ, dar când este vorba de a se atașa de ceva pozitiv, mintea ezită, deoarece va avea probleme în a demonstra. Venerația este pozitivă. Statuile religioase sunt pozitive. În negație nu este nimic de pierdut.

Turgheniev a scris o mică povestioară. Într-un oraș era un om foarte inteligent și în același oraș locuia și un prostănac, un idiot. Într-o zi, idiotul s-a dus la omul inteligent și l-a rugat să-i arate o cale de a deveni inteligent. Omul inteligent l-a întrebat pe prostănac dacă dorea să fie inteligent sau doar să pară inteligent, deoarece faptul de a deveni inteligent necesită un lung proces, dar a părea inteligent este ușor. Idiotul i-a răspuns că dorea să-i fie arătată calea cea mai ușoară, că era suficient pentru el să pară inteligent - el nu dorea să se preocupe de a deveni inteligent.

Omul inteligent i-a spus că în a deveni inteligent există posibilitatea de a greși, dar pentru a părea inteligent nu trebuia să greșească. Idiotul a devenit nerăbdător și i-a cerut ca secretul să-i fie revelat fără întârzâiere. Așadar, omul inteligent i-a șoptit ceva la ureche... și din acea zi idiotul a început să devină gradat cunoscut ca inteligent în tot orașul.

Oamenii din oraș au început să bârfească. Cum a devenit acest prost dintr-o dată inteligent? Ce l-a învățat omul inteligent?

El pur și simplu i-a spus prostului să nege fiecare afirmație pe care o auzea. Dacă cineva îi spunea: adorarea idolilor are ceva bun în ea, idiotul răspundea imediat - negând. Idiotul l-a întrebat pe omul înteligent: trebuie să mă comport astfel chiar și când nu știu nimic despre subiect?

Omul inteligent i-a răspuns: nu trebuie să-ți faci griji despre a cunoaște ceva - doar neagă tot ceea ce ți se spune. Dacă cineva îți spune că cuvintele lui Kalidas sunt minunate spune doar că toate sunt niște gunoaie. Cere-le să ți le demonstreze. Dacă cineva spune că muzica lui Beethoven este cerească spune-i că această muzică se cântă chiar și în iad și cere-i persoanei să demonstreze cum este muzica cerească. Neagă totul și dacă cineva ți se opune provoacă-l să-și demonstreze afirmațiile."

În două săptămâni, idiotul a devenit faimos pentru inteligența sa în tot orașul. Oamenii au început să spună că era un om foarte profund și dificil de judecat și de înțeles. Dacă cineva spunea că poezia lui Shakespeare este minunată el răspundea că este pur și simplu banală - orice copil putea scrie asemenea poezii. Atunci persoana se simțea intimidată deoarece era dificil să demonstreze ceea ce spunea.

Acest secol este, într-un anume mod, un secol al multor tipuri de prostie, iar fundamentul prostiei noastre este negarea. Timp de un secol noi am negat un lucru după altul. Când oamenii nu sunt capabili să demonstreze ceva, ei, de asemenea, se alătură celor ce neagă. Dar ține minte, cu cât viața este mai negativă cu atât mai puțin semnificativă ea devine.

Nici un adevăr nu poate fi cunoscut fără a fi pozitiv orientați.

Cu cât mai negativă este o viață, deși în exterior va părea mai inteligentă, în interior va fi mai prostească. Cu cât mai negativă este o viață, cu atât mai puțin va exista posibilitatea adevărului atitudinii și frumuseții care să o pătrundă - deoarece toate experiențele elevate se petrec doar unei minți orientate pozitiv. Toate experiențele valoroase se petrec numai unei minți pozitive.

Oricând cineva vă spune "nu" ceva din mintea sa se închide. Te-ai gândit vreodată la efectul cuvintelor? Dacă te închizi singur într-o cameră și spui tare "nu" vei descoperi că întreaga ta inimă se contractă și devine închisă. Dacă spui "da" vei descoperi că inima ta își deschide aripile și zboară către cer. Cuvintele nu doar se nasc. Rostirea lor creează un eveniment paralel. Spunând "nu" ceva se contractă în tine și spunând "da" ceva se deschide.

Cineva l-a întrebat pe Sf.Augustin: Care este metoda ta de adorație? Care este rugăciunea ta? Sf. Augustin a răspuns: Da, da și

da, Doamne. Aceasta este metoda mea de adorare, aceasta este întreaga mea rugăciune."

Omul poate nu a înțeles ceea ce Sf.Augustin i-a spus, dar oricine spune da vieții sale în totalitatea sa este un teist. Teismul nu înseamnă doar a spune da existenței lui Dumnezeu. Este capacitatea de a spune da. Ateul nu numai că neagă existența lui Dumnezeu, ateul nu are nici o altă capacitate decât de a spune nu. O astfel de persoană va continua să se contracte și să se strângă și în cele din urmă se va autodistruge. Faptul de a spune da face o persoană atât de deschisă și de expansionată încât se unește cu infinitul.

Adorarea unui idol sau a unei statui este o metodă pozitivă, dar trebuie să meditezi și să mergi profund în idolul respectiv, în adorația pe care ai ajuns să o cunoști. Nu există nici un idol, există doar adorație. Idolul este doar începutul.

Este adevărat că procesul adorației nu este mai puțin decât Divinul și totuși, într-un sens mai profund, vei descoperi că este propria ta transformare. Divinul este doar o scuză și această scuză face ființa mai ușor de transformat.

Doctorul Rudolf, despre care am vorbit mai devreme, și-a dezvoltat un principiu important care îți poate fi și ție util. Oricând un gând îți apare în minte, el trebuie să călătorească prin nervi și mușchi și prin tot corpul. De exemplu, dacă în mintea mea apare gândul să te iubesc și să îți iau mâna ta într-a mea, imediat acest gând începe să călătorească trecând din creier prin tot corpul până când ajunge la vârful degetelor mele.

Rudolf spune că atunci când un gând se naște el are puterea de o sută de unități. Până ajunge la capătul degetelor rămâne doar o singură unitate. 99 de unități de putere sunt folosite în procesul transmisiei și în traducerea acelui gând în acțiune. Toate gândurile devin sterile în momentul în care ele ating suprafața sterilă a corpului. Iată de ce mai multă fericire este experimentată la gândul de a lua mâinile celui iubit decât experiența propriu-zisă. În momentul experienței simți că aceasta nu este atât de satisfăcătoare cum te-ai așteptat. Ce s-a produs? De ce împlinirea gândului este mai puțin dătătoare de împlinire decât gândul însuși?

Când cineva se gândește la a face dragoste se simte extaziat, dar după ce a făcut dragoste rămâne cu un sentiment de deprimare. El simte că, la urma urmei, nu a fost așa de minunat. De ce?

Când gândul a fost conceput el avea puterea de o sută de unități dar, până a ajuns la periferie, el s-a redus la o unitate. Uneori potențialitatea devine zero sau chiar negativă. Dacă corpul este bolnav sau slăbit este disipată atât de multă energie în timpul călătoriei către periferie încât acest lucru poate deveni chiar negativ. Așadar, dacă ești bolnav, poate că te aștepți să te simți fericit atunci când ții mâinile celui iubit în ale tale, dar în schimb, până când gândul a călătorit la mâna ta, luarea mâinii ființei iubite în propriile mâini te face nefericit. Experiența devine negativă. Rudolf spune că dacă acest lucru este adevărat atunci omul nu va deveni niciodată fericit.

Există vreun mod în care gândul cuiva poate să intre direct în mintea celuilalt? Religia spune că da și prin sute de experimente, Rudolf a demonstrat că gândul meu poate face un salt direct în mintea altuia, fără a folosi mediul corpului meu fizic. Pentru a face astfel îmi opresc gândul în centrul celui de-al treilea ochi închizându-mi ochii și făcându-l să sară direct în al treilea ochi al tău. Întregul sistem telepatic depinde de această artă.

Rudolf a demonstrat acest lucru transmițând un gând la o mie de mile. Alte experimente realizate la Harvard, în Rusia și în multe alte țări au dovedit existența telepatiei. În acest experiment îți concentrezi gândul asupra celui de-al treilea ochi ca și cum acesta a devenit un mic soare ce se rotește rapid în mintea ta. Acest mic soare devine focalizat și foarte puternic. Gândului nu îi este permis să se răspândească în restul corpului, ceea ce ar determina astfel o pierdere de energie. Energia trebuie să se acumuleze într-un punct unde trebuie să rămână focalizată precum o rază puternică de lumină. Chiar atunci când simți că nu poate deveni mai focalizat , mai concentrat, acesta este momentul în care gândul poate să sară. În exact acel moment trebuie să proiectezi gândul în mintea celeilalte persoane. Indiferent cât de departe este acea persoană, ea trebuie să fie în câmpul imaginației tale și să-ți imaginezi că gândul a intrat în mintea celeilalte persoane prin cel de-al treilea ochi al ei. Odată ce acest lucru se produce, gândul este transferat.

Telepatia este arta proiectării unui gând în ființa altcuiva fără nici un mediu fizic. Cel de-al treilea ochi a fost subiect de meditație în multe scopuri religioase. El poate fi folosit și în comunicarea cu mintea cosmică ca și cu mintea umană. De exemplu, te afli în fața statuii lui Mahavira. Conștiința lui Mahavira fiind una cu Infinitul,

dacă îți concentrezi toată energia în centrul celui de-al treilea ochi și-l proiectezi în capul statuii, gândul tău va fi transmis conștiinței lui Mahavira. În acest mod, mulți oameni care au venit după Mahavira au fost ajutați. Pentru asemenea oameni, Buddha, Mahavira și Iisus Hristos nu sunt morți, ci trăiesc, aici și acum. Pentru ei există o directă comuniune.

Acest experiment poate fi folosit pentru a face un salt direct în infinit. Dar cum vei descoperi cel de-al treilea ochi al Infinitului? Unde îți vei proiecta energia gândului? Unde îl vei transmite?

Va fi mai ușor să comunici prin intermediul unui idol. Proiectarea directă a razei gândului în infinit este dificilă. Ea se poate face, dar pentru aceasta există o tehnică diferită. Religiile care nu au folosit idoli sau statui de chipuri religioase au folosit această tehnică, dar este foarte dificil. Așadar, chiar și acele religii care inițial nu au folosit idoli, în cele din urmă au ajuns să-i folosească.

Islamul nu a folosit idoli, dar moscheea a devenit un idol și mormintele sfinților mahomedani sunt venerate. Chiar și astăzi, în orice parte a lumii, când un mahomedan se roagă, el se orientează în direcția Kaaba (Mecca). Cei care știu acest lucru au folosit Kaaba ca un mediu prin care să transmită gândurile celui de-al treilea ochi al lor. Cei care nu cunosc înțelesul secret, doar se orientează către Kabba atunci când se roagă.

Nu este important să-ți proiectezi gândurile asupra Kaabei sau asupra unui idol. Nu este important dacă săruți picioarele unui idol sau piatra de la Kabba. Este același lucru. Nu există nici o fotografie a lui Mahomed, nu există nici o statuie a lui Mahomed dar ce importanță are? Este vorba despre altceva. Nici o statuie sau imagine de-a lui Mahomed nu a fost concepută vreodată, dar credincioșii aruncă flori la mormintele sfinților musulmani. Nu a fost posibilă găsirea unui substitut la fel de puternic pentru Mahomed.

Așadar, dacă Krishna își instruiește devoții să se închine la picioarele imaginii sale, el cunoaște în profunzime problemele lor. Krishna știa că este foarte dificil ca un om să evite folosirea unui idol. Saltul direct în Infinit este atât de dificil încât numai unul din zece oameni pot reuși. Atunci, cu restul cum rămâne? Dacă statuia lui Krishna nu există ei vor folosi orice idol care poate să fie mai banal sau foarte bana.

Care a fost efectul interzicerii folosirii unui idol la Mahomed? Dacă un fachir mahomedan moare într-un anumit oraș, mahomedanii se adună în jurul mormântului său. Mahomedanii nu greșesc făcând acest lucru. Este în natura interioară a omului să fie responsabil. Pentru mine, ceea ce ar fi putut face o statuie a lui Mahomed nu poate fi făcut de mormântul unui fachir. Deși Mahomed a avut dreptate spunând că nu este nevoie de o statuie, acest lucru este adevărat doar pentru un om dintr-un milion. Dar o asemenea persoană oricum nu are nevoie să ajungă undeva. El nu are nevoie de un idol, de Kaaba, de Coran sau de Bhagavad-Gita. El de asemenea nu are nevoie nici de Mohamed, Krishna sau Buddha. Pentru el toate acestea sunt inutile. El poate atinge direct Infinitul. Dar ce se poate spune despre ceilalți?

Pentru restul sunt necesare toate lucrurile și când ceva este necesar este mai bine să fie de cea mai bună calitate. Este mai bine să ai o statuie a lui Buddha, a lui Krishna, a lui Mohamed sau a lui Mahavir decât să venerezi mormântul unui fachir sau statuia unui anumit țăran virtuos. Atunci când trebuie să călătorești pe mare este riscant să mergi cu o bărcuță. Este mai bine să călătorești cu un transatlantic. Când îți este disponibil vasul lui Buddha este prostește să depinzi de o anumită amuletă făcută de un anumit fachir sau de mormântul unei persoane ale cărei binecuvântări au ajutat unor oameni să-și revină dintr-o anumită boală. Dar dacă statuia lui Buddha nu este la îndemână sau nu există, din cauza necesității interioare a omului, el va căuta un substitut.

La modul superficial, se pare că cei ce au respins adorarea idolilor și statuilor, au spus ceva minunat. Dar cei care pledează în favoarea adorării idolilor au experiența a mii de ani și știu din experiență că o persoană va avea nevoie de un idol. Majoritatea oamenilor au o limitare în faptul că ei nu pot atinge direct ceea ce este fără formă. Ei au nevoie de un jalon pe cale - și cu cât mai minunat și mai comfortabil este locul, cu atât este mai bine.

Nu a existat pe Pământ nici o societate care să nu venereze un anume idol. Nici un grup de ființe umane nu a existat în vreun colț al Pământului care să nu-i folosească într-o formă sau alta. Acest lucru indică faptul că idolul împlinește o anumită necesitate inerentă, nu numai pentru individ, ci și pentru întreaga umanitate. În acest secol sau în ultimii două sute de ani, concertul de idoli a fost minimalizat. Unii oameni argumentează că idolii sunt o povară fără sens, doar

pietre, și trebuie îndepărtate. Dar, dacă ar fi fost înțeles mai întâi sensul acestei venerări, nu cred că vreo persoană inteligentă ar mai fi dorit să îndepărteze idolii. Dar, dacă gândirea științifică referitoare la venerarea idolilor nu este înțeleasă, atunci idolii vor trebui îndepărtați. Ei nu pot fi salvați și probabil că vor dispărea de la sine.

Astăzi oamenii venerează idolii și statuile fără a înțelege și se înclină înaintea lor fără a ști de ce. Inimile lor nu participă. Este doar o formalitate care a mai rămas de făcut. Asemenea oameni vor fi doar cauza distrugerii idolului deoarece, deși îl venerează în fiecare zi, nu există nici o transformare a vieților lor și de aceea adorarea unui idol sau a unei statui pare fără sens.

O persoană venerează un idol timp de 40 de ani și nimic nu i se produce... și apoi îl aduce și pe fiul său la templu. Când fiul își întreabă tatăl de ce este forțat să meargă la templu când tatăl său nu s-a ales cu nimic în urma a 40 de ani de adorare a respectivului idol, tatăl nu are nici un răspuns. Dacă ceva i s-ar fi produs tatălui, întrebarea aceasta nu ar mai fi apărut.

Există o mică fabulă a lui Esop... "Într-o pădure un leu întreba fiecare animal pe care-l întâlnea dacă el era regele pădurii sau nu. El a întrebat și un urs și acesta a răspuns: Cu siguranță el este regele!

Apoi, a întrebat un leopard care a ezitat puțin, dar a spus da, leul era regele. Apoi leul a întrebat elefantul care imediat l-a luat în trompă si l-a aruncat departe. Când era încă în aer leul a spus elefantului: O, mare ființă, dacă tu nu ai știut răspunsul ai fi putut pur și simplu să-mi spui. Nu ai fi avut nevoie să mă arunci. Aș fi plecat eu însumi!"

Dar, prin faptul că elefantul este atât de puternic încât să-l ridice și să-l arunce pe leu, nu mai avea nevoie de răspuns, nu era necesar să spună cine este regele.

Cineva care adoră un idol nu ar avea nevoie să răspundă dacă cu adevărat știe ce este această adorație. Viața sa ar fi răspunsul. Ochii săi, atitudinea sa, ar deveni răspunsul. Dar cei care nu știu ce este adorarea și care încă realizează adorări superficiale sunt responsabili pentru interesul în declin asupra idolilor. Ei nu știu ce este adorația autentică, dar idolii au rămas la îndemână.

Acesta este motivul pentru care v-am vorbit despre adorație astfel încât să puteți înțelege că un idol este o metodă destinată unei transformări totale interioare. Idolul este doar o scuză.

Este ca și cum ți-ai atârna haina de un cuier. Scopul cuierului este doar de a agăța haina. Dacă nu ar exista acest cuier, haina ar putea fi agățată de o ușă sau pusă pe un scaun, trebuie să fie pusă undeva. Dar, odată ce ea este pusă în cuier, nu îți mai pui întrebări în ceea ce-l privește.

Idolul este exact ca un cuier - actul adorării este scopul afectiv.

Dar, în timp ce venerezi idolul, tu nu vezi procesul venerării. Nu vezi haina, vezi doar cuierul. Simți cum cuierul a stricat peretele. De ce să-l mai păstrezi?

Nu știi nimic despre adorație. Doar idolul rămâne, neputincios și învins. El poate să nu supraviețuiască - doar forța vitală a adorării este cea care-l poate salva. Iată de ce v-am vorbit despre adorare.

Destul pentru astăzi...

CAPITOLUL V

ASTROLOGIA, ŞTIINŢA UNITĂŢII COSMICE

Astrologia este probabil cel mai vechi subiect și, de asemenea, într-un anumit mod, cel mai ignorat. Este cel mai vechi, deoarece astrologia datează de când am fost capabili să investigăm istoria omenirii. Inscripții astrologice au fost descoperite pe tăblițe osoase din civilizația sumeriană care a existat cu 25000 de ani înainte de Hristos. Au fost descoperite tăblițe din os cu inscripții astrologice pe ele și cu o schiță a orbitei lunii pe cer.

Dar, în India, această știință este chiar și mai veche. În Rig-Veda se fac referiri la o anumită constelație de stele care ar fi putut apărea doar cu 95000 de ani în urmă. Din cauza acestui fapt, Lokmanya Tilak a conchis că Vedele trebuie să fie și mai vechi: constelația descrisă în Vede ar fi putut apărea doar într-un anumit moment, în urmă cu 95000 de ani; așadar, această referință vedică trebuie să aibă cel puțin 95000 de ani.

Această referință vedică nu ar fi putut fi adăugată ulterior. Alte generații mai tinere nu ar fi putut genera o constelație care să existe cu mulți ani înainte. Dar acum avem metode științifice pentru a descoperi poziția stelelor la un moment dat, în trecut.

Cele mai profunde legi ale astrologiei au fost descoperite în India. De fapt, astrologia a fost cea care a dat naștere matematicii. Pentru a face calculele astrologice, mai întâi este nevoie de matematică.

Numerele utilizate în aritmetică au fost inventate în India. Numerele de la 1 la 10 sunt de origine indiană și pe tot cuprinsul lumii a fost acceptat sistemul zecimal. Sistemul zecimal s-a născut în India și s-a răspândit în toată lumea. Atunci când spuneți nouă în limba engleză, este pur și simplu o modificare a cuvântului sanscrit *nava*. Atunci când spuneți opt în engleză[17] acest cuvânt este o modificare a cuvântului sanscrit *aht*. Numeralele de la 1 la 9 ce există în toate limbile pământului au apărut doar din cauza influenței astrologiei Indiene.

Prima cunoaștere despre existența astrologiei a ajuns la civilizațiile sumeriene din India. Cu 6000 de ani înainte de Iisus, sumerienii au fost primii care au deschis ușile astrologiei către lumea vestică. Sumerienii au pus bazele unui studiu științific asupra constelațiilor. Ei au construit un turn gigantic de 700 de picioare înălțime și din acest turn preoții sumerieni obișnuiau să urmărească cerul 24 de ore din 24. Metafizica sumeriană a aflat curând că tot ceea ce i se produce omenirii este cumva conectat cu stelele - ele sunt sursa.

Cu 6000 de ani înainte de Iisus, sumerienii au spus că oricând apar boli, epidemii, stelele au cumva o anumită legătură cu acestea. În zilele noastre există o bază științifică pentru acest fapt și cei care înțeleg știința astrologiei actuale spun că sumerienii sunt cei care au început istoria omenirii.

În 1920 un om de știință rus, Chijevsky, a investigat profund această chestiune și a descoperit că la fiecare 11 ani apar enorme explozii în Soare. La fiecare 11 ani apare o explozie în Soare. Chijevsky a descoperit că, oricând apar asemenea explozii nucleare în Soare, încep pe Pământ războaie și revoluții. Conform celor spuse de el, în timpul ultimelor 700 de ani, oricând au apărut asemenea fenomene în Soare, au existat dezastre pe Pământ.

Analiza lui Chijevsky a fost de netăgăduit și, deoarece analiza lui s-a opus viziunii marxiste, în 1920 Stalin l-a arestat și l-a aruncat în închisoare. Doar după moartea lui Stalin a fost eliberat Chijevsky. Pentru Stalin, concluziile lui Chijevsky păreau doar foarte stranii. Conform gândirii marxiste și comuniste, orice revoluții care apar pe Pământ sunt fundamental determinate de diferențele economice dintre oameni. Chijevsky a declarat că la originea revoluțiilor stau exploziile ce se produc în Soare.

Cum pot exploziile din Soare să fie legate de existența bogățiilor sau a sărăciei din viețile oamenilor? Dacă teza lui Chijevsky este corectă, atunci întregul sistem a lui Marx se transformă în pulbere. Atunci nu mai puteți explica revoluțiile referindu-vă la economie și la lupta de clasă. Atunci numai astrologia poate explica revoluția.

Nimeni nu a dovedit că Chijevsky nu avea dreptate. Calculele sale, care acopereau 700 de ani, erau atât de științifice încât legătura pe care el a stabilit-o între exploziile din Soare și fenomenele de pe

Pământ era foarte clară, fiind dificil să se demonstreze că nu avea dreptate. Dar, pentru Stalin, a fost o chestiune mai simplă să-l trimită în Siberia.

După moartea lui Stalin, Hrușciov l-a eliberat din Siberia pe Chijevsky.

Aproape 50 de ani valoroși din viața sa au fost pierduți în Siberia. După eliberare el a mai trăit 6 luni, iar în aceste luni el și-a ansamblat și și-a adunat chiar mai multe dovezi pentru teza sa. El a legat de asemenea răspândirea epidemiilor pe Pământ de influența Soarelui.

Soarele nu este o minge statică de foc așa cum gândim noi în mod obișnuit, ci mai curând este un organism teribil, infinit de viu și de dinamic. Soarele își schimbă starea în fiecare moment și atunci când Soarele își schimbă starea chiar și foarte puțin, viața pe Pământ este afectată. Nimic nu se produce pe Pământ fără ca un anumit lucru să se producă pe Soare. Atunci când există o eclipsă solară păsările din pădure se opresc din cântat cu 24 de ore înainte. Pe întreaga durată a eclipsei Pământul devine tăcut. Păsările se opresc din cântat și toate animalele din pădure devin înspăimântate, pline de teamă. Maimuțele coboară din copaci pe pământ. Ele se adună în grupuri, aparent pentru a se proteja. Şi este un lucru surprinzător că aceste maimuțe, care întotdeauna fac mult zgomot, devin atât de liniștite în timpul eclipsei, încât nici cei care meditează nu se pot compara cu ele.

Chijvesky a explicat în amănunțime aceste lucruri, dar asemenea moduri de gândire și-au avut originea în Sumeria. Mai apoi, un medic elvețian, pe nume Paracelsus, a descoperit şi mai multe informații. El a făcut o descoperire nemaiîntâlnită și această descoperire va transforma întreaga știință medicală, dacă nu astăzi, atunci mâine. Până acum, această descoperire nu a putut fi considerată valabilă deoarece astrologia este un subiect ignorat - cel mai vechi, cel mai ignorat și în același timp cel mai respectat.

Cu câțiva ani în urmă, în Franța s-a calculat faptul că 47% din populație crede că astrologia este o știință. În America, 5000 de astrologi de vârf lucrează permanent, zi și noapte. Ei au atât de mulți clienți încât nu-și pot face niciodată treaba pe deplin - americanii plătesc astrologilor milioane de dolari în fiecare an. Se estimează că în lume, 78% din poupulație crede în astrologie. Acest procent se referă

la oameni în general. Gânditorii și intelectualii sunt foarte interesați de astrologie.

C. G. Jung a spus că ușile universității au fost închise pentru astrologie pentru 300 de ani, dar că în următorii 30 de ani aceste uși se vor deschide din nou și astrologia va reintra în universitate. Acest lucru se va produce deoarece afirmațiile pe care le-a făcut astrologia, care până acum nu au putut fi demonstrate, acum pot fi demonstrate.

Paracelsus a făcut o descoperire - omul se îmbolnăvește doar atunci când legătura armonioasă între el și pozițiile stelelor la naștere se rupe. Pentru acesta trebuie să dăm câteva explicații. Cu mulți ani înainte de Paracelsus, cu 600 de ani înainte de Hristos, Pitagora a enunțat foarte valorosul principiu al armoniei planetare. Când Pitagora și-a enunțat principiul său, tocmai se întorsese dintr-o călătorie în Egipt și India. Când el a venit, India era intens absorbită de ideile lui Buddha și Mahavir. După întoarcerea sa în Grecia el a introdus în relatările sale referințe specifice la călugării buddhiști și jainiști. El a dat călugărilor jainiști numele de jainosofiști și de asemenea a relatat că ei umblă dezbrăcați.

Pitagora a crezut că fiecare stea, fiecare planetă și fiecare satelit emite o vibrație unică prin călătoria ei în spațiu. Fiecare mișcare a stelelor provoacă o vibrație și fiecare stea are propria sa mișcare individuală. Toate vibrațiile stelelor luate împreună, alcătuiesc o armonie muzicală pe care el a numit-o armonia Universului.

Atunci când te naști, melodia care este creată de acordul stelelor în acel moment este înscrisă în mintea ta în forma sa cea mai proaspătă, cea mai sofisticată și cea mai sensibilă - cea a nașterii. Pe toată durata vieții tale, aceasta îți va determina starea de sănătate sau de boală. Atunci când trăiești în armonie, în acord cu armonia muzicală originară ce a existat în momentul nașterii tale, ești sănătos și ori de câte ori acordul tău cu această muzică se întrerupe, devii bolnav.

În această direcție, Paracelsus a făcut cercetări importante. El nu îi prescria nici un fel de leac vreunui pacient până când nu-i vedea *kundali*, harta astrologică a nașterii, și este un lucru surprinzător că, examinând tema natală a unui pacient, Paracelsus îi vindeca chiar și de alte boli la care alți medici erau neputincioși. El obișnuia să spună: "Până nu cunosc poziția stelelor din momentul nașterii unui om, nu

este posibil să-i știu notele armoniei sale interne. Și, dacă nu-i știu notele acestei armonii interne, cum pot să fac omul sănătos?"

Dar ce se înțelege prin sănătate? Aici trebuie să urmărim să înțelegem. La modul obișnuit, dacă întrebăm un medic care este definiția sănătății, el ne va spune doar că sănătatea este absența bolii. Dar aceasta este o definiție negativă. Este păcat că noi trebuie să definim sănătatea în termenii bolii. Sănătatea este un termen pozitiv, o stare pozitivă. Boala este negativă. Sănătatea este în natura noastră. Boala este un atac asupra naturii noastre sau o violare a naturii. Așadar, este straniu că noi trebuie să definim sănătatea în termenii bolii. A deveni gazdă în termenii vizitatorului este un lucru foarte ciudat.

Sănătatea este împreună cu noi dintotdeauna. Boala vine doar ocazional. Sănătatea vine de la naștere. Boala este un fenomen superficial. Dacă ceri unui medic să definească sănătatea, tot ceea ce îți poate spune este că sănătatea e prezentă atunci când boala este absentă.

Paracelsus spunea că această interpretare este greșită. Conceptul de sănătate trebuie să fie definit în mod pozitiv. Dar, cum putem ajunge noi la o definiție pozitivă, la o interpretare creatoare a conceptului?

Paracelsus spunea : "Numai când starea armoniei voastre interioare este cunoscută, numai atunci vă puteți îndepărta cel mai bine bolile - deoarece armonia voastră interioară este sursa sănătății. Dar atunci când vă vindecați de o anumită boală, imediat veți lua alta, deoarece nu s-a făcut nimic pentru a echilibra armonia interioară. Armonia voastră interioară este cea care trebuie cultivată."

Au trecut 500 de ani de la afirmațiile lui Paracelsus și descoperirile sale au fost acoperite de uitare. Acum, în timpul ultimilor 20 de ani astrologia a ajuns din nou în centrul atenției. În această perioadă s-a născut o nouă știință. Vă voi descrie puțin această știință și apoi veți fi capabili să înțelegeți mai ușor vechea știință a astrologiei.

În 1950 s-a născut o nouă știință numită chimia cosmică. La originea acestei științe se află Georgi Giardi, unul dintre cei mai importanți oameni ai secolului. După nenumărate experiențe de laborator acest om a descoperit că întregul Univers este o unitate organică - că întregul Univers este un corp. Dacă degetul meu este

rănit, atunci întregul meu corp este afectat. Corpul înseamnă că nici un element nu este separat. Toate sunt îmbinate împreună. Dacă ochiul meu are dureri, atunci și degetul meu, de asemenea, experimentează acea durere. Dacă piciorul meu este rănit, mesajul ajunge la inimă. Dacă mintea mea este bolnavă, întregul meu corp va fi perturbat. Dacă întregul meu corp va fi distrus atunci va fi dificil pentru mintea mea să găsească un loc unde să se adăpostească. Corpul este o unitate organică: atingeți o singură parte și întregul corp vibrează; toate părțile sunt afectate.

Chimia cosmică spune că întregul Cosmos este un corp. Nimic nu este izolat, toate lucrurile sunt împreună. Așadar, indiferent cât ar fi de îndepărtată o stea de noi, bătăile inimii noastre se schimbă și indiferent cât de îndepărtat este Soarele, când devine foarte perturbat, circulația sângelui nostru se perturbă de asemenea. La fiecare 11 ani o furtună atomică apare în Soare. Ultima oară când au apărut asemenea furtuni atomice și explozii înfricoșătoare, un doctor japonez, pe nume Tamatto a făcut o descoperire uluitoare. Acel doctor făcea de 20 de ani cercetări asupra sângelui feminin. Există o proprietate unică a sângelui feminin, care este absentă în sângele bărbaților. În momentul menstruației, sângele femeii devine subțire în timp ce sângele bărbătesc rămâne întotdeaune la fel. Sângele femeii în timpul menstruației se subțiază. În momentul când o femeie este însărcinată, sângele se subțiază de asemeni. Conform lui Tamatto, aceasta este singura diferență principală între sângele bărbaților și cel al femeilor. Dar când apar furtuni atomice în Soare de o mare intensitate sângele bărbăților se subțiază. Acesta a fost un fenomen foarte nou. Anterior nu au mai existat mențiuni conform cărora sângele bărbătesc este afectat de perturbările din Soare. Și dacă sângele poate fi perturbat astfel, atunci orice poate fi afectat.

Există un gânditor american, Frank Brown, care lucra la siguranța și aspectele de facilitare a călătorilor în spațiu. Timp de jumătate din viața sa, el a făcut acest lucru pentru a se asigura că oamenii care călătoresc în spațiu nu vor întâmpina dificultăți. Problema cea mai serioasă este ce greutăți vor întâmpina ei atunci când vor părăsi pământul. Nimeni nu știe cât de multă radiație atomică pot ei întâlni sau cum îi poate aceasta afecta.

Timp de 2000 de ani după Aristotel în Occident s-a considerat că spațiul este gol și că nimic nu este acolo. La distanța de 200 de mile

de Pământ atmosfera încetează să mai existe și nu este decât spațiu gol. Dar, investigațiile călătorilor în spațiu au descoperit că această noțiune nu este greșită. Spațiul nu este gol. El este foarte plin. Nu este nici gol, nici mort. Este extrem de viu.

Adevărul este că stratul de 200 de mile al atmosferei Pământului împiedică multe influențe dăunătoare să ajungă la noi. Dar în spațiu există o mulțime de tipuri de curenți stranii și efectele lor pot fi de nesuportat pentru om.

Vei fi surprins să afli acest lucru și probabil vei râde, dar înainte de a permite ca un om să fie trimis în spațiu, Frank Brown trimitea în spațiu un cartof. Opinia lui Brown era că există diferențe esențiale minime între un om și un cartof. Dacă, deci, cartoful se strică, înseamnă că omul nu poate supraveți. Dacă supraviețuiește cartoful, atunci și omul poate supraviețui. Cartoful este un organism foarte rezistent, iar omul este foarte sensibil. Dacă nici măcar un cartof nu poate supraveți în spațiu, atunci pentru om nu există nici o speranță de supraviețuire. Dacă un cartof se întoarce în viață și dacă înmugurește după ce a fost semănat în pământ, atunci omul poate fi trimis în spațiu. Totuși, încă mai rămân unele preocupări legate de abilitatea omului de a supraviețui. În urma acestui experiment, Brown a mai demonstrat un lucru - că o sămânță de cartof din pământ sau orice sămânță din pământ crește doar în relație cu Soarele. Doar Soarele o face să încolțească și o încurajează să crească. Doar Soarele determină apariția micii plante și creșterea ei.

Brown a făcut, de asemenea, cercetări și într-un alt domeniu. Acestui alt subiect nu i s-a dat un nume potrivit dar, în prezent, el se numește ereditate planetară. Există un alt cuvânt în engleză, horoscop, care provine din grecescul *horoscopus*. Înțelesul cuvântului *horoscopus* este: Eu observ planetele de pe cer.

În momentul nașterii unui copil există multe stele în jurul orizontului Pământului. Așa cum Soarele răsare dimineața și apune seara, la fel și stelele răsar și se deplasează în spațiu 24 de ore pe zi. Dacă un copil este născut la 6 dimineața, în acel moment și Soarele răsare. În acel moment unele stele răsar de asemenea, iar altele apun. Unele constelații sunt ascendente, altele sunt în declin. Acest copil se naște cu un anumit aranjament al stelelor în spațiu.

Până acum, noi ne-am îndoit - și chiar și acum mulți oameni care nu sunt profund familiarizați cu subiectul, încă mai au îndoieli -

că Luna și stelele pot avea vreun efect asupra omului. Oriunde ar fi stelele cum ar putea influența ele un anumit copil născut undeva? Și, chiar la aceeași dată, sub aceeași constelație, nu se naște numai un singur copil, ci mii de copii. Dintre aceștia, unul poate deveni președintele unei anumite țări, dar restul nu. Dintre aceștia, un copil poate trăi 100 de ani și altul doar 2 ani. Dintre aceștia, unul va fi un geniu, altul va fi un idiot. Așadar, la nivel superficial, cineva își poate pune întrebarea cum un copil poate fi legat de un horoscop doar prin faptul că este născut sub o anumită constelație și o anumită aranjare a planetelor.

Logica unei asemenea întrebări pare clară și directă. De ce stelele ar avea vreo legătură cu nașterea unui singur copil? Și atunci nu doar un singur copil se naște. Chiar sub aceleași stele se nasc mai mulți copii care sunt diferiți. Concluzia unui asemenea raționament este că nașterea unei ființe umane nu are nici un fel de legătură cu stelele.

Dar, în urma investigațiilor lui Brown, Picardi, Tamatto și alții, putem extrage o concluzie importantă: toți acești oameni de știință spun că, deși nu putem încă pretinde că un copil, ca individ, este influențat de stele, putem spune totuși că viața ca întreg este afectată. Nu putem spune dacă un copil este influențat sau nu ca individ; dar viața ca întreg este. Și dacă viața ca întreg este, atunci investigând factorii acestui subiect mai în profunzime, vom descoperi că și individul este afectat, de asemenea, de stele.

Mai trebuie luat în considerare un lucru. S-a considerat că astrologia este o știință care, deoarece a avut o origine timpurie, nu s-a putut dezvolta. Dar, în viziunea mea, situația este exact contrară. Astrologia a fost o știință infinit dezvoltată la anumite civilizații extrem de avansate, dar acele civilizații s-au pierdut și nouă ne-au mai rămas doar fragmente incomplete ale astrologiei acelor popoare.

Astrologia nu este o știință nouă care are nevoie să fie dezvoltată, ci o știință care a fost cândva foarte avansată. Civilizația care a dezvoltat-o s-a pierdut. Civilizațiile apar și dispar tot timpul. Aspectele fundamentale, elementele fundamentale și principiile de bază ale acestor aspecte care au fost dezvoltate de către ele se pierd. Astăzi, știința se apropie de momentul în care va accepta teza că viața ca întreg este afectată de mișcarea stelelor.

În momentul nașterii starea minții unui copil este exact precum o placă foto foarte sensibilă. Două sau trei lucruri trebuie să fie luate în considerate dacă vrem să înțelegem cum este afectată viața. Și numai dacă viața este afectată astrologia este posibilă, altfel nu.

Ar trebui să urmărim să înțelegem fenomenul gemenilor. Există două tipuri de gemeni: un prim tip sunt gemenii identici, cei care sunt născuți dintr-un singur ovul; celălalt tip îl reprezintă gemenii care, deși sunt gemeni, sunt născuți din ovule separate. În pântecele mamei se fertilizează două ovule și se nasc doi copii. Primul tip este mai rar decât cel al gemenilor provenind din același ovul. Ei sunt subiect de studiu foarte interesant deoarece sunt născuți în același timp. Din necesitate, noi numim copiii născuți din ovule separate gemeni. Dar momentul nașterii lor nu este exact același. Trebuie să înțelegem că nașterea este un fenomen ambiguu. Primul aspect al nașterii este concepția - nașterea efectivă are loc în ziua când foetusul este conceput în pântecele mamei sale. Aceasta este nașterea efectivă. Ceea ce tu numești naștere este cu adevărat nașterea numărul doi, atunci când copilul iese din pântecele mamei sale.

Dacă am realiza o investigație astrologică completă - așa cum numai hindușii au făcut-o și au făcut-o foarte profund - atunci preocuparea noastră nu ar începe odată cu nașterea copilui. Grijile noastre efective încep atunci când copilul începe călătoria în pântecele mamei sale, când concepția are loc - deoarece aceasta este nașterea efectivă. Așadar, hindușii au ajuns să simtă că, dacă un anume tip de copil este pe cale să se nască, el va fi născut dacă concepția și maternitatea apar într-un anumit aranjament al planetelor și sub o anumită constelație, care este cea mai potrivită pentru acel tip. Acum vă voi explica puțin din această știință deoarece în acest domeniu s-a scris mult și multe lucruri s-au clarificat.

De obicei, când un copil se năștea la ora 6 dimineața, noi consideram că constelația momentului influențează copilul. Dar cei care cunosc astrologie la modul profund spun că stelele nu influențează un copil doar pentru că este născut la 6 dimineața. Nu. Mai curând, copilul alege să se nască sub influența acelor stele care îl vor influența așa cum dorește el. Acest lucru este unul radical diferit. Când un copil se naște, el alege planetele și stelele și momentul în care el se va naște. Și dacă mergem și mai departe, copilul alege de asemenea și momentul concepției sale.

Fiecare suflet își alege propriul său moment al concepției, momentul când el va accepta un pântec. Momentul concepției nu este lipsit de semnificații. El este semnificativ prin faptul că este o problemă referitoare la modul cum întregul Univers există în acel moment și către ce tip de posibilități își deschide Universul porțile în acel moment.

Când doi copii sunt concepuți împreună dintr-un singur ovul, momentul concepției lor este același și momentul nașterii lor este același. Este interesant că și viețile celor doi copii care s-au născut dintr-un singur ovul sunt atât de asemănătoare încât este dificil să spunem că momentul nașterii nu are nici o importanță. Coeficientul de inteligență a gemenilor născuți din același ovul este cam același. Cei care știu spun că diferența fracțională care apare este din cauza erorilor dispozitivelor de măsurare. Chiar și astăzi noi nu suntem capabili să dezvoltăm criterii adecvate prin care să putem măsura cantitativ inteligența.

Dacă gemenii proveniți din același ovul sunt îndepărtați unul de celălalt, coeficientul lor de inteligență nu va fi diferit. Chiar și atunci când un copil este crescut în India și un altul în China și nici unul nu este conștient de existența celuilalt, acest lucru este adevărat. Au existat cazuri în care asemenea copii au fost crescuți la mare distanță unul de celălalt până când au atins maturitatea, dar coeficienții lor de inteligență (Q. I. – urile) nu au fost diferite. Este surprinzător faptul că Q.I.-ul poate fi asociat cu potențialul copilului la naștere.

Când geamănul care trăiește în China suferă de o răceală, fratele geamăn din India suferă, de asemenea, de răceală. În general, gemenii născuți dintr-un singur ovul mor în același an. Cel mult trei ani se scurg între morțile lor și cel puțin trei zile. Dar, niciodată mai mult de trei ani. Dacă un geamăn din acesta a murit, atunci, noi putem presupune că în trei zile sau în timpul a trei ani și celălalt va muri. Atitudinile, comportamentul, sentimentele lor sunt aceleași și se pare că cei doi trăiesc în aproape exact același mod. Similaritatea lor este evidentă și în multe alte lucruri - fiecare acționează precum o copie a celuilalt.

Pielea fiecăruia este individuală. Dacă mâna mea este rănită și trebuie grefată o nouă piele, atunci pielea ta nu poate fi grefată pe pielea mea. Va fi necesar să se folosească o bucată din propria mea

piele. Pe întregul Pământ nu va exista nimeni a cărui piele să poată să fie grefată pe mâna mea. Corpul meu va da semne de respingere. El nu va accepta pielea altuia. Totuși, pielea gemenilor născuți dintr-un singur ovul poate fi transplantată între ei. Aceasta este singura excepție. Dacă pielea gemenilor născuți dintr-un singur ovul este grefată pe pielea celuilalt, corpul celuilalt nu o va respinge. De ce? Care este cauza? Noi nu putem spune că este din cauza faptului că au aceeași părinți, deoarece chiar și la doi frați care au aceiași părinți pielea lor nu poate fi schimbată între ei. Singura excepție se găsește la acești copii care au fost concepuți în același moment. Chiar și între ei nu există nici un alt factor comun.

Frații lor provin, de asemenea, de la aceeași mamă și tată, dar pielea lor nu poate fi schimbată între ei. Pielea unui frate nu poate fi grefată pe corpul altuia. Doar momentele nașterii lor diferă. Mama și tatăl sunt aceiași. Restul este același. Ei diferă foarte mult doar într-un singur lucru și acesta este momentul concepției lor.

Are momentul nașterii o influență atât de mare astfel încât durata vieții este aproximativ aceeași, Q.I.-urile lor sunt aproape aceleași, comportamentul lor corporal este același, atunci când cei doi se îmbolnăvesc, se îmbolnăvesc de aceeași boală și când se refac din nou, se refac de pe urma aceluiași medicament? Poate avea o atât de mare influență momentul nașterii?

Astrologia spune că momentul nașterii este chiar mai important decât acest lucru. Până acum, știința nu a fost de acord cu astrologia, dar acum începe să fie. În realizarea acestui acord din ce în ce mai strâns între știință și astrologie, unele experimente s-au dovedit a fi de ajutor.

De exemplu, atunci când noi lansăm sateliți artificiali în spațiu am descoperit că o gamă largă de raze radioactive din spațiu și din constelații bombardează continuu Pământul. Nimeni de pe Pământ nu este afectat de acest fenomen. Noi știm că oceanul este influențat de Lună, dar nu am luat în considerare faptul că aceeași proporție de apă și sare care apare în ocean există, de asemenea, și în corpul uman - aceeași proporție, 70% din corpul uman, este format din apă și proporția de sare conținută în această apă este aceeași ca și cea din Marea Arabică. Dacă apa din ocean este afectată de Lună, atunci cum ar putea apa din interiorul corpului uman să rămână neafectată?

Acum, în această direcție, trebuie avute în vedere două sau trei aspecte ce au apărut în urma investigațiilor recente. De exemplu, pe măsură ce se apropie ziua de Lună plină, manifestările de nebunie din lume se amplifică, în timp ce în perioada de două săptămâni în care Luna descrește accesele de nebunie sunt minime. Pe măsură ce Luna crește, nivelul actelor nebunești, de asemenea, începe să crească. În ziua de Lună plină în spitale și sanatorii intră cel mai mare număr de oameni, iar în ultima zi a perioadei de descreștere a Lunii cel mai mare număr de oameni sunt eliberați din sanatorii. Statisticile ne sunt la îndemână...

În engleză există cuvântul lunatic. În hindi noi avem cuvântul *chaandmara*. *Chaand* se referă la Lună. *Chaandmara* este un cuvânt foarte vechi și cuvântul lunatic are, de asemenea, o vechime de 3000 de ani. Acum 3000 de ani oamenii au realizat că Luna îl afectează pe cel nebun, dar dacă ea îl afectează pe cel nebun, atunci cum se poate evita afectarea celui sănătos?

La o analiză finală construcția creierului și compoziția internă a corpului sunt aceleași pentru toată lumea. Da, este posibil ca Luna să afecteze foarte mult ființele nebune, dar afectează mai puțin și pe cele sănătoase. Aceasta este pur și simplu o diferență cantitativă. Este imposibil ca ființa sănătoasă să rămână complet neafectată de Lună. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci nimeni nu ar mai înebuni - deoarece toată lumea care înnebunește a fost odată sănătoasă. Luna trebuie, mai întâi, să-i afecteze pe cei care sunt sănătoși.

Profesorul Brown a făcut un studiu interesant. El a fost un om complet lipsit de încredere în astrologie. Era un sceptic. În primele sale scrieri a ridiculizat foarte mult astrologia. Și totuși, în ciuda scepticismului său a început să facă investigații. El a adunat împreună hărțile de naștere a mai multor generali faimoși, doctori și alți profesioniști. Astfel, a descoperit că are dificultăți deoarece membrii unei anumite profesiuni erau născuți sub o anumită planetă specifică, sub aceeași constelație. De exemplu, pentru toți faimoșii generali influența planetei Marte asupra lor este foarte puternică, în timp ce în viețile literaților influența lui Marte este complet absentă.

Studiul realizat de către Brown pe circa 50.000 de oameni care au fost ofițeri în armată revelează că influența lui Marte în viețile acestor oameni este foarte puternică. În general, când se nasc asemenea personalități, planeta Marte este în ascensiune. Momentul

nașterii lor este momentul în care Marte răsare. Exact invers, indiferent de câți de mulți pacifiști au fost studiați, toți aceștia nu s-au născut niciodată în momentul în care planeta Marte era la ascendent. Dacă acest lucru s-ar fi produs doar ocazional, ați putea gândi că este o coincidență, dar nu pot exista mii de cazuri de coincidențe. Matematicienii sunt născuți sub o anumită constelație specifică. Poeții nu se nasc niciodată sub aceeași constelație. Într-un caz ocazional poate exista vreo coincidență. Dar când acest lucru se produce atât de des nu mai poate fi vorba de o coincidență.

De fapt, există o mare diferență a comportamentului între oameni de diferite profesii și ocupații - de exemplu, între poeți, matematicieni, revoluționari, generali și pacifiști. Pe de altă parte, poate exista un om ca Bertrand Russell care spune că ar trebui să fie pace în lume și altul, precum Nietzsche, care spune că în ziua în care războiul încetează lumea va înceta să mai aibă sens. Este doar o dispută intelectuală între ei sau, de asemenea, și o dispută între stele? Există doar o dispută intelectuală între ei sau momentul nașterii lor îi separă?

Cu cât se fac mai multe cercetări, cu atât mai mult se realizează faptul că talentele speciale ale unei persoane sunt revelate încă din momentul nașterii acesteia. Cei care știu astrologie, chiar și superficial, ar spune că acest lucru se produce deoarece ființa respectivă se naște sub o anumită constelație. Da, eu vreau să spun că omul alege constelația sub care el să se nască. El se va naște sub constelația adecvată, în conformitate cu ceea ce dorește el să fie - indiferent de posibilitățile sale înnăscute, indiferent de condiția ultimei sale vieți, indiferent de conștiința care-l motivează. Fiecare copil, fiecare viață nouă insistă pe un anumit moment specific de naștere. El dorește să se nască la un anumit moment specific. El dorește să fie conceput la un anumit moment specific - ambele aceste momente sunt interdependente.

Așa cum v-am spus, apa oceanului este supusă anumitor influențe, dar întreaga viață este creată din apă. Fără apă viața nu este posibilă. În vechea Grecie, filosofii spuneau că viața se naște doar din apă, că apa este viață. Vechii indieni, chinezi și alte popoare spun, de asemenea, acest lucru. Astăzi, oamenii de știință care cred în evoluție spun, de asemenea, că viața s-a născut din apă, că probabil prima formă de viață de pe planetă a trăit în apă sub formă de algă. Aceasta a

fost prima formă de viață și din aceasta, în cele din urmă, a apărut omul. Apa este cel mai misterios element. Orice influență ajunge la om de la stele, de la Univers, din spațiul îndepărtat ajunge prin intermediul apei. Numai după ce a influențat apa din corpul unui om, o radiație poate avea acces la el. Cu ajutorul apei au fost făcute multe lucruri și multe mistere referitoare la apă sunt în atenția omului.

Cel mai mare mister în legătură cu apa, care a fost în atenția savanților în ultimii 10 ani, este acela că apa are o foarte mare senzitivitate. Orice influență care este activă din orice direcție a vieții, trece mai întâi prin mediul apei. Apa din interiorul nostru este primul lucru care trebuie influențat. Odată ce apa din interiorul nostru este influențată, va fi foarte dificil pentru noi să evităm să fim influențați.

Veți fi surprinși să aflați că atunci când copilul plutește în pântecul mamei, el plutește exact la fel ca în ocean. Apa în care copilul plutește în pântecul mamei are aceeași proporție de sare ca și cea din ocean. Influențele de la corpul mamei nu ajung direct la copil; nu există o legătură directă între mamă și copilul care trăiește în pântecul ei. Mediatorul este apa; orice influență care ajunge la copil de la mamă se produce prin intermediul apei - nu există o relație directă. Deci, în timpul vieții noastre, apa din corpurile noastre se comportă ca apa din mare.

Peștii din ocean au fost foarte mult studiați. Există pești care vin la mal și își depun ouăle în timpul refluxului când oceanul se retrage. Odată cu fluxul, peștii vin la mal, își depun ouăle și se întorc cu valurile oceanului. La un moment fixat, fluxul se întoarce și până atunci ouăle vor fi clocite și vor apărea icrele. Apoi, fluxul va duce icrele înapoi în mare.

Oamenii de știință care au studiat acești pești au fost foarte surprinși de faptul cum peștii veneau întotdeauna să-și depună ouăle în timpului refluxului. Dacă și-ar fi depus ouăle în timpul fluxului, ar fi fost împrăștiate de ape. Ei își depun ouăle atunci când apa scade și se retrag pentru puțin timp în adâncul mării. Fluxul nu trece peste locul în care și-au depus ouăle și a doua oară deoarece, altminteri, el ar împrăștia ouălele.

Oamenii de știință au fost foarte uimiți în legătură cu modul în care acești pești știu când va fi momentul de reflux; dacă ei ar face cea mai mică greșeală în această măsurare, ouăle ar fi împrăștiate. Dar, în sute de mii de ani ei nu au făcut nici o greșeală. Dacă ar fi

făcut vreo greșeală, atunci ar fi dispărut ca specie. Dar ei nu au greșit niciodată. Ce echipament posedă acești pești prin care ei să poată cunoaște fluxul și refluxul? Ce organ de simț care să le spună când va fi refluxul posedă ei? O sută de mii de pești adunați în același moment pe întreaga plajă. Acești pești trebuie să posede un anumit tip de sistem de semnalizare, un anumit tip de transmițător. O sută de mii de pești vin de la mii de mile depărtare pentru a-și depune ouăle pe plaja oceanului și toți la același moment.

Cei care au studiat fenomenul spun că nu poate fi nici o altă sursă de informație decât Luna. Luna este sursa intuiției peștilor, nimic altceva - peștii știu intuitiv atunci când este reflux și când este flux. Influența Lunii este singura modalitate prin care ei cunosc fluxul și refluxul.

Mai există și o altă posibilitate. S-a presupus că acești pești pot fi influențați cumva de valurile oceanului. Deci, oamenii de știință i-au pus într-un loc în care nu există aceste valuri: în apă, într-o cameră întunecată. Rezultatele s-au dovedit a fi într-adevăr surprinzătoare. Peștii erau învăluiți în întuneric, nu vedeau Luna - nu era nici o lumină vizibilă - dar când Luna a ajuns exact la punctul în care peștii din ocean ar fi mers să-și depună ouăle pe plajă, la exact același moment, peștii din laborator și-au depus ouăle. Ce arată acest fapt? Că nu este vorba despre valurile oceanului.

Unii ar putea sugera că această cursă începe doar când peștii primesc semnale de la ceilalți. Dar această ipoteză nu se susține. Oamenii de știință au studiat peștii atunci când erau izolați unii de ceilalți. Ei au încercat să modifice creierele acestor pești în toate modurile posibile. Ei au plasat peștii în întuneric 24 de ore, astfel încât, peștii nu știau dacă este zi sau noapte. Au observat acești pești după ce i-au plasat sub o lumină puternică timp de 24 ore astfel încât peștii să nu mai știe când este zi. I-au observat după ce i-au pus sub o Lună artificială și i-au studiat zilnic fie crescându-i, fie scăzându-i strălucirea - dar acești pești nu au putut fi păcăliți. Atunci când Luna reală ajungea la punctul potrivit, numai la acel moment peștele își depunea ouăle; oriunde erau, ei își depuneau ouăle la acel moment.

În fiecare an, sute de mii de păsări zboară mii și mii de mile. Iarna este pe drum și curând va cădea zăpada astfel încât păsările încep să migreze din zonele unde va cădea zăpada, ele vor zbura în locuri aflate la mii de mii de mile depărtare pentru a ajunge la căsuța

lor de iarnă. Deci, aceste păsări migrează exact cu o lună înainte de venirea zăpezii. La momentul în care migrează, zăpada nu a început să cadă dar, exact cu o lună mai târziu, ea va cădea. Cum calculează aceste păsări data la care va cădea zăpada? Meteorologii noștri care au observatoare mult mai elaborate nu pot veni cu informații atât de exacte.

Am auzit că un meteorolog i-a întrebat pe astrologi: "Ce credeți, va ploua astăzi sau nu?"

Aranjamentele pe care le-a făcut omul par copilărești. Păsările cunosc cu o lună și jumătate și chiar cu două luni înainte momentul primei zăpezi. După mii de experimente s-a observat că ziua în care păsările migrează este fixă pentru fiecare specie de păsări și, în fiecare an, data se schimbă, pentru că nu există o dată fixă în care va ninge. Dar este sigur că fiecare pasăre va migra cu o lună înainte de căderea zăpezii. Dacă zăpada trebuie să cadă cu 10 zile mai târziu decât în anul anterior ele vor migra cu 10 zile mai târziu decât au făcut-o anul trecut. Dacă zăpada va cădea cu 10 zile mai devreme, ele vor migra cu 10 zile mai devreme. Dacă data primei zăpezi este incertă, atunci cum sunt informate aceste păsări?

În Japonia există o specie de păsări care evacuează un oraș cu 24 de ore înainte de a avea loc un cutremur. Este doar o pasăre obișnuită de oraș - există multe dintre ele în fiecate oraș – dar, cu 24 de ore înainte de un cutremur de pământ, aceste păsări evacuează orașul. În prezent, oamenii de știință sunt incapabili să prezică cu acuratețe dacă se va produce un cutremur chiar cu două ore înainte. Cu două ore înainte ei nu știu cu siguranță, sunt încă nesiguri. Există doar o probabilitate, o posibilitate ca un cutremur să se producă. Dar, în Japonia, oamenii știu cu 24 de ore înainte că va avea loc un cutremur. Atunci când păsările din oraș zboară, oamenii din oraș știu că mai au doar 24 de ore. Păsările au plecat. Nici măcar o singură pasăre din această specie nu mai rămâne în oraș. Cum ajung aceste păsări să știe?

De 10 ani oamenii de știință au ajuns să spună și ceva nou: că fiecare organism posedă un senzor interior care simte influențele cosmice. Probabil că și omul îl posedă, dar a pierdut conștiința lui prin dependența lui de intelect. Omul este singura ființă vie din lume care, prin așa-zisa sa inteligență, a pierdut multe lucruri pe care le avea cândva. Prin aceeași inteligență, el a obținut multe lucruri pe care nu le-a avut niciodată - dar rezultatul este că a sfârșit în pericolul

autodistrugerii. Ceea ce a avut a pierdut și ceea ce nu a avut a inventat. Dar, chiar și cel mai mic organism viu posedă o sursă interioară intuitivă și acum avem la dispoziție date științifice care dovedesc că o astfel de sursă există. Descoperirea unei surse interioare ne face să conștientizăm că nu există nimic pe Pământ care să fie izolat sau separat - totul este unit cu Cosmosul. Orice s-ar întâmpla oriunde, efectul se resimte aici.

Vă vorbeam de Paracelsus... Fizicienii de astăzi au ajuns, de asemeni, la concluzia că ori de câte ori pe Soare apar și se înmulțesc pete, crește, de asemenea, și numărul bolilor pe Pământ. Iar ori de câte ori numărul petelor solare descrește, numărul bolilor de pe Pământ, de asemenea, descrește. Atât timp cât vor continua să apară pete în Soare, nu vor înceta niciodată să apară boli pe Pământ. La fiecare 11 ani există o mare agitație în Soare și au loc explozii solare uriașe. Ori de câte ori au loc această agitație și aceste explozii în Soare, pe Pământ apar războaie și perturbări. Războaiele care au loc pe Pământ urmează un ciclu de 10 ani. Epidemiile, de asemenea, urmează un ciclu de 10 sau 11 ani. Revoluțiile, de asemenea, urmează un ciclu de aproximativ 10 sau 11 ani.

Odată ce ai devenit conștient că nu suntem separați, izolați ci uniți într-un mod organic, îți va fi ușor să înțelegi astrologia. De aceea vă explic toate acestea.

Unii oameni au crezut și mai cred că astrologia este doar superstiție și credință oarbă. Într-o mare măsură aceasta pare să fie adevărat. Acele lucruri pentru care ne este greu să găsim o explicație științifică ne par bazate pe credință oarbă. Dar astrologia este foarte științifică. Rostul științei este investigarea relației dintre cauză și efect. Astrologia spune că orice se întâmplă pe Pământ nu este fără cauză; cu toate acestea, noi nu suntem conștienți de cauze. Astrologii spun că forma pe care o va lua viitorul nu poate fi izolată de trecut, ci trebuie să fie legată de el: ceea ce veți deveni mâine este legat de ceea ce sunteți astăzi. Ceea ce sunteți astăzi este legat de ceea ce veți fi mâine.

Astrologia este un mod de gândire foarte științific. Ea afirmă că viitorul va apărea numai din trecut: ziua ta de astăzi a apărut din ziua ta de ieri și ziua ta de mâine va apărea din ziua ta de astăzi. Astrologia susține, de asemenea, că tot ceea ce se va întâmpla mâine

este într-un mod subtil prezent, chiar și astăzi. Să încercăm să înțelegem acum aceasta.

Cu trei zile înainte de asasinarea sa, Abraham Lincoln a visat că era ucis și cadravul lui era întins într-o cameră specială din Casa Albă. El a reținut chiar și numărul camerei. Când visul s-a întrerupt și s-a trezit, el a început să râdă. I-a spus soției:" Am visat că am fost ucis și corpul meu era întins în camera cu numărul ... în cutare aripă din Casa Albă - el dormea în acea aripă din Casa Albă. "Tu stăteai la capul meu și acești oameni erau împrejurul meu."

Pentru el a fost o glumă, o chestiune hazlie. Lincoln și soția sa s-au culcat din nou. Trei zile mai târziu, a avut loc asasinarea lui Lincoln. Cadavrul său era întins în camera cu acel număr, în exact acel loc și oamenii stăteau în jurul său în exact acea ordine.

Dacă ceea ce trebuia să se producă cu trei zile mai târziu nu s-ar fi întâmplat deja într-un anume fel, atunci cum ar fi putut avea loc un astfel de vis? Cum ar fi putut un vis să semene cu ceea ce a avut loc de fapt, atât de detaliat? O astfel de sclipire este dată într-un vis numai dacă într-un anume fel ea este deja existentă în momentul prezent. Numai atunci am putea avea o asemenea sclipire în legătură cu ceea ce s-ar putea petrece în viitor.

Dacă vom deschide fereastra prezentului vom fi capabili să vedem că viitorul este imediat dincolo de această fereastră. Este ipoteza astrologiei că viitorul este pur și simplu ignoranța noastră - de aceea îl numim "viitor". Dacă am fi capabili să-l vedem, viitorul nu s-ar petrece pentru noi - noi am ști că este deja prezent; aici și acum.

Există un incident din viața lui Mahavir asupra căruia au avut loc multe dispute. Datorită acestor dispute, un grup de discipoli s-au separat de el chiar în prezența lui. Datorită acestei dispute, 500 dintre călugării lui Mahavir au creat un ordin separat. Mahavira obișnuia să spună că orice se petrece s-a și petrecut deja într-un anumit sens: dacă te plimbi, atunci, într-un anumit sens, deja ai ajuns la destinație; dacă acum ești în creștere, atunci, într-un anumit sens, deja ai devenit bătrân. Mahavira obișnuia să spună că orice se petrece, orice este în desfășurare, deja s-a produs.

Un discipol vechi de-al lui Mahavira trăia departe de el în timpul musonului. El i-a cerut unui discipol mai tânăr să-i întindă un covoraș. Așadar, noul discipol a început să întindă covorașul și tocmai

îl derula când vechiul discipol și-a reamintit cuvintele lui Mahavira. Stop! Mahavira spune că ceea ce se produce, deja s-a produs. Covorul era în procesul de derulare dar nu s-a terminat de derulat. Dintr-o dată i s-a părut că Mahavira a spus un lucru complet greșit. Covorul era pe jumătate întins, dar în ce sens era el deja complet întins?

El a lăsat covorul acolo. După muson s-a dus la Mahavira și i-a spus: "Tu greșești atunci când spui că ceea ce se produce deja s-a produs deoarece chiar acum covorul stă pe jumătate întins. El era pe cale de a fi întins, dar nu a fost întins complet. Așadar, am venit să-ți demonstrez că ceea ce spui tu este greșit."

Mahavira i-a spus că el nu a înțeles ce i-a spus el. Discipolul trebuie să fi avut o minte foarte copilăroasă. Altfel, nu ar fi vorbit în acest fel. Mahavira a spus: "Tu ai oprit procesul. El se producea, dar tu l-ai întrerupt. Covorașul pe care tu l-ai împiedicat să se întindă, deja se actualiza în procesul desfășurării sale. El, de fapt, era actualizat. Tu deja ai spus că acest covoraș este în procesul desfășurării sau al întinderii dar, mai era un proces în plină desfășurare și acesta era ceea ce deja s-a produs. Acum, cât timp va rămâne covorul tău înfășurat? El se desfășoară și se va deschide. Mergi înapoi."

Când discipolul s-a reîntors, el a văzut că un om a desfășurat complet covorul și stătea pe el odihnindu-se. Acest om a deranjat totul. El a distrus întreaga teorie a discipolului.

Când Mahavir spunea că tot ceea ce se produce deja s-a produs, el spunea că tot ceea ce se produce este prezentul, indiferent de viitorul acestuia. Mugurele care se transformă în floare undeva, deja, a înflorit. Așadar, va înflori, va deveni o floare. Chiar acum, mugurele este în procesul înfloririi, chiar acum el este doar un mugure. Dar, dacă este în procesul înfloririi, atunci va înflori. Înflorirea sa, într-un anumit sens, deja a apărut undeva.

Acum, trebuie să considerăm aceste lucruri dintr-un alt punct de vedere. Va fi ceva mai dificil. Noi întotdeauna căutăm punctul de vedere al trecutului. Mugurele înflorește... dar gândirea noastră este, în general, orientată către trecut, legată de trecut. Noi spunem că mugurele înflorește, că mugurele va deveni o floare. Dar și reciproca poate fi adevărată. De exemplu, dacă eu vă împing din spate vă fac să mergeți înainte. Dar se mai poate întâmpla, de asemenea, ca cineva să vă tragă din față. Mișcarea poate fi în ambele direcții. Eu vă împing din spate și mergeți înainte. Se poate ca altcineva să vă tragă din față

și nimeni să nu vă împingă din spate. Și în acest caz vă veți mișca înainte.

Astrologia recunoaște incompletitudinea perspectivei potrivit căreia trecutul furnizează impulsul și viitorul se produce ca rezultat. Dacă cineva consideră un fenomen în totalitatea sa, vede că trecutul furnizează impulsul dar viitorul exercită, de asemenea, o atracție. Mugurele ce devine o floare nu este tot ceea ce se produce. Floarea cere mugurelui să devină floare - ea exercită o atracție. Trecutul este în spate, viitorul este înainte. Acum, în momentul prezent există un mugure; întregul trecut împinge mugurele să devină o floare și întregul viitor cere mugurelui să devină o floare.

Supus presiunii din ambele direcții, trecut și viitor, mugurele va deveni o floare. Dacă nu ar fi viitor, trecutul prin el însuși nu ar fi capabil să creeze floarea deoarece viitorul trebuie să furnizeze un spațiu pentru ca mugurele să devină floare. În viitor este necesar un loc, un anume spațiu. Doar dacă viitorul furnizează spațiul mugurele va fi capabil să înflorească. Dacă nu ar exista viitor, atunci, indiferent cât de mult ar încerca trecutul, indiferent de cât de mult v-ar împinge, totul ar fi în van. Indiferent de cât de mult vă împing din spate, dacă există un zid în fața voastră, nu vă pot face să vă deplasați înainte. Spațiul este necesar pentru a vă mișca înainte. Dacă eu vă împing și spațiul din față vă acceptă cu invitația: "Vino, ești oaspetele meu!", atunci împinsul meu este semnificativ pentru că, pentru împinsul meu, este necesar un spațiu în viitor. Trecutul face lucrul propriu-zis; viitorul furnizează spațiul.

Astrologia este cea care consideră că examinarea doar din punctul de vedere al trecutului este insuficientă și doar parțial științifică. Viitorul ne cheamă permanent, ne atrage tot timpul. Noi nu știm, nu suntem conștienți. Aceasta este slăbiciunea ochilor noștri, aceasta este lipsa noastră de viziune - noi nu putem vedea departe. Până mâine nimic nu ne este revelat.

Dacă ai privi harta de naștere a lui Krishnamurti ai fi surprins. Dacă Annie Besant sau Leadbeater ar fi examinat harta de naștere a lui Krishnamurti atunci ei ar fi văzut că ar fi fost greșit să lucreze cu Krishnamurti. Harta nașterii sale arată foarte clar că, indiferent de organizația de care acesta ar aparține, Krishnamurti, în cele din urmă, va fi distrugătorul ei. Ea arată că, indiferent de organizația de care acesta va aparține, va determina dezintegrarea ei. Indiferent de

organizația în care va intra, ea va muri. Dar, Annie Besant nu era gata să accepte acest lucru. Nimeni nu se putea gândi la un astfel de lucru și așa s-a produs.

Mișcarea teozofică a încercat să-l formeze pe Krishnamurti ca lider al ei. Teozofia a depus un atât de mare efort pentru Krishnamurti încât mișcarea a murit pentru totdeauna. Annie Besant a creat o mare organizație numită Steaua Estului doar pentru Krishnamurti. Atunci, într-o zi, după ce a inspirat organizația, Krishnamurti s-a separat de ea. Annie Besant și-a dedicat toată viața punerii pe picioare a acestei organizații și s-a distrus pe ea însăși pentru această organizație. Dar Krishnamurti nu poate fi învinuit pentru asta. Steaua sub a cărei influență s-a născut a anunțat în mod clar că el va fi o forță distructivă în orice organizație.

Viitorul nu este complet nesigur. Cunoașterea noastră este nesigură, ignoranța noastră joacă rolul principal. Nimic din viitor nu pare să ni se reveleze. Noi suntem orbi - nimic din viitor nu ni se revelează. Și, deoarece nimic din viitor se pare că nu ni se revelează noi spunem că este nesigur. Dar ceva din viitor ni se revelează - astrologia nu este doar studiul a ceea ce planetele sau stelele spun sau a calculării semnificației lor. Aceasta este doar o dimensiune a astrologiei. Mai există și alte dimensiuni ale cunoașterii viitorului. Oamenii au linii în palmele mâinilor lor, oamenii au linii pe frunte, linii pe tălpile picioarelor, dar și acestea sunt privite superficial. În corpul uman există chakre ascunse. Fiecare chakra are propria ei senzație unică, fiecare chakra vibrează în modul său unic, cu propria sa frecvență, tot timpul. Există moduri de a verifica ce sunt acestea. Ființele umane au ascuns în aceste chakre impresii mentale sau semințe ale trecutului.

Ron Hubbart a dat naștere unui nou cuvânt, unei noi științe pentru Occident. Pentru Orient ea este veche. Numele acestei științe este dianetica. Hubbart credea că, indiferent de forma în care un om a trăit - fie ca ființă umană, fie ca animal, plantă sau piatră - indiferent de forma în care a trăit de-a lungul duratei sale infinite a vieților, întregul său flux de amintiri este conținut în el. Acest flux poate fi scos la iveală, iar o persoană poate fi făcută să reexperimenteze aceste amintiri.

În toate cercetările lui Hubbart, aceasta este descoperirea cea mai valoroasă. Hubbart a spus că în interiorul omului există engrame.

Pe de altă parte, noi posedăm o memorie prin care ne reamintim ceea ce s-a produs ieri și ceea ce s-a produs alaltăieri. Aceasta este memoria noastră "de lucru", aceasta este memoria zilnică. Așa cum fiecare vânzător sau funcționar are un registru zilnic. Aceasta este memoria noastră de lucru. Ea devine nefolositoare în fiecare zi și apoi nu mai există - nu este deloc permanentă. Aceasta este memoria noastră de lucru prin care noi ne facem în fiecare zi treburile și, apoi, în fiecare zi noi renunțăm la ea.

Dar mai profund decât această memorie mai există una care nu este doar pentru terminarea treburilor sau a lucrurilor de făcut. O memorie care este viața noastră, care însumează întreaga noastră experiență, esența experiențelor noastre acumulate de-a lungul nenumăratelor vieți de pe cale. Hubbard a numit aceasta o "engramă". Ea a devenit însămânțată în noi. Ea există acolo în întregime, prinsă bine în interior, așa cum o casetă este ținută închisă în buzunarul tău. Ea poate fi deschisă și atunci când este deschisă devine ceea ce Mahavir obișnuia să numească reamintirea vieților trecute. Hubbard o numește dianetică - această memorie face posibilă reîntoarcerea în timp. Când ea este deschisă, experiența nu este ca și cum ți-ai reaminti ceva. Tu retrăiești experiența.

Când această memorie este deblocată, când urmărirea timpului este declanșată, nu simți că "eu îmi reamintesc". Nu, tu retrăiești. Încearcă să înțelegi. Dacă calea timpului tău este deblocată, această retrăire nu va fi dificilă. De fapt, fără ea, astrologia este incompletă. Cea mai profundă realizare a astrologiei este că trecutul tău trebuie să fie deblocat pentru că, dacă devii conștient de întregul tău trecut, vei fi conștient de întregul tău viitor. Viitorul tău va decurge din trecut.

Fără a-ți cunoaște trecutul nu-ți poți cunoaște viitorul, deoarece viitorul tău va fi copilul trecutului tău. Viitorul tău se va naște din trecutul tău. Așadar, mai întâi este necesar ca întreaga ta cale de amintiri sau urmă a memoriei să fie expusă la vedere. Dacă linia amintirilor este deblocată - și pentru asta există tehnici și metode - greșești dacă vei gândi că îți vei reaminti cum tatăl tău te-a bătut atunci când erai un copil de 6 ani. Nu îți vei reaminti cum ai fost atunci când aveai 6 ani - vei retrăi acest lucru.

Tu vei retrăi evenimentul. De asemenea, în momentul în care-l retrăiești, dacă eu întreb care este numele tău, vei răspunde "junior"

nu "William Smith Junior" - va răspunde un copil de 6 ani. Vei retrăi evenimentul în acest timp. Nu ți-l vei reaminti. William Smith Junior nu-și amintește când el avea 6 ani. Nu... William Smith Junior a devenit de 6 ani. Acum el va răspunde "junior"; indiferent de răspunsul pe care-l dă, acesta va fi răspunsul unui copil de 6 ani.

Dacă ai fost adus înapoi într-o viață anterioară și ți-ai reamintit că ai fost leu, atunci, dacă ești deranjat în acest moment vei începe să ragi precum un leu. Nu vei vorbi ca un om. Este posibil chiar să ataci pe cineva cu degetele și unghiile. Dacă ți-ai reamintit că ai fost o piatră și cineva ți-a pus o întrebare, vei rămâne complet tăcut. Nu vei fi capabil să vorbești, vei rămâne precum o piatră.

Hubbart a ajutat mii de oameni. De exemplu, dacă un om nu poate vorbi, Hubbart spune că această persoană a fost blocată de o anumită amintire din copilărie și nu poate merge mai departe. El îl ducea înapoi, de-a lungul liniei sale temporale și îi distrugea engrama din momentul în care el avea 6 ani sau din punctul în care creșterea sa a devenit blocată și nu mai putea înainta. Întorcându-se în acest punct, influența amintirii din copilărie se dispersa. Atunci omul începea să se reîntoarcă la vârsta de 30 de ani și diferența de 24 de ani era depășită. Lucrul surprinzător este că mii de medicamente pot să nu-l ajute pe om să vorbească, dar, reîntorcându-se de-a lungul liniei sale temporale, el devine capabil, în cele din urmă, să vorbească.

Multe boli apar din cauza acestei linii temporale. Multe boli intră în această categorie: de exemplu, alergia sau astmul. Pentru pacientul care suferă de alergie există o dată fixă. În fiecare an, la același moment, alergia sa se reîntoarce. Așadar, nu poate exista nici un remediu pentru acest tip de alergie. De ce? Deoarece alergia nu este o boală corporală, ci este o boală a liniei temporale. Cumva, o amintire a rămas fixată, undeva o amintire s-a blocat.

De exemplu, un om are o amintire legată de cea de-a 12 lună a anotimpului ploios. Când această a 12-a lună apare, când începe sezonul ploios, omul se pregătește. Lui deja îi este frică de ceea ce i se va produce. Vei fi surprins că alergia care acum îi face probleme este doar ceva ce el retrăiește - nu este în realitate o boală. El retrăiește doar ce i s-a produs în a 12-a lună a anului precedent. Dacă îi dai un tratament nu reușești decât să îi faci mai multe probleme. Tratamentul medical nu folosește deoarece el nu este același om care a existat cu un an în urmă. În acea perioadă ar fi putut fi tratat. Vei arunca în mod

inutil medicamentul deoarece el este eficient la omul actual, nu la omul care era bolnav cu un an în urmă. Nu există nici o legătură între cei doi, nici un fel de relație. Fiecare medicament nu-și va atinge scopul, fiecare medicament doar îi va mări alergia sa și astfel va spune că nimic nu este bun să-l vindece. El din nou se pregătește pentru a repeta ce i s-a produs anul precedent. 70% din bolile noastre se produc prin intermediul liniei temporale. Ele sunt prinse atât de strâs, încât noi le retrăim iarăși și iarăși.

Astrologia nu constă doar în studiul stelelor, deși include acest lucru. Vom vorbi despre asta. Pe lângă studiul stelelor există și alte dimensiuni separate prin care astrologia urmărește să sondeze viitorul omului prin care să dea direcții generale prin care acesta se poate deplasa către viitorul propriu.

Pentru a deveni conștient de viitor este necesar să devii conștient de trecut. Pentru a deveni conștient de trecut este necesar să citești inscripțiile trasate pe corpul tău și în mintea ta. Există înscrieri în corpul tău și există, de asemenea, înscrieri în mintea ta. Din momentul în care astrologia devine obsedată de aceste înscripții corporale, ea nu mai poate merge în profunzime deoarece aceste înscripții corporale sunt foarte superficiale.

Dacă mintea ta suferă o schimbare atunci liniile din palma ta se vor schimba imediat. Dacă sub hipnoză ești asigurat că după 15 zile vei muri și dacă în fiecare zi, timp de 15 zile ești adus în stare de inconștiență și asigurat în starea inconștientă că vei muri după 15 zile... indiferent dacă vei muri sau nu, linia vieții va fi ruptă pe o lungime proporțională cu 15 zile. Va apărea o întrerupere în linia ta temporală. Corpul va accepta noțiunea că moartea este pe cale de a veni.

Liniile trasate pe corp sunt un fenomen de suprafață. În profunzime există întipăririle din minte. Totuși, mintea cu care tu ești familiarizat nu există în profunzime. Și ea este superficială. În profunzime există o minte pe care tu nu o cunoști. Centrii care există profund în acest corp, pe care yoga îi numește chakras sunt forme acumulate de multe vieți. Cel care știe acest lucru poate, punându-și mâna pe o anumită chakra să descopere cât de activă este. Prin atingerea celor 7 chakras-uri ale voastre poate fi cunoscut dacă voi le-ați experimentat sau nu.

Eu am experimentat aceasta cu chakrele a sute de oameni și am fost surprins să descopăr că rareori una, două sau cel mult trei chakras au început să fie activate. În general ele rămân adormite. Voi nu le-ați folosit niciodată, dar ele sunt trecutul vostru. Dacă un om vine la mine și eu pot să văd că toate cele 7 chakras-uri sunt active atunci se poate spune că aceasta este ultima sa naștere. Atunci nu va mai exista o altă naștere, deoarece dacă toate cele 7 chakras-uri sunt active, nu există posibilitatea unei alte vieți. Viața sa va fi Nirvana, viața sa va fi Eliberarea.

Dacă cineva ar veni la Mahavira el s-ar îngriji să descopere cât de multe chakras-uri sunt active în acea persoană - cât de multă muncă trebuie să fie făcută cu respectiva persoană, care au fost posibilitățile acelei persoane, când și unde munca sa va produce fructe sau nu și cât de multe nașteri mai sunt necesare.

Astrologia este o încercare de a sonda viitorul pe multe, multe căi. Printre acestea - și calea cea mai des folosită – este și studiul modului în care stelele și planetele influențează omul. Pentru aceasta există, pe zi ce trece, tot mai multe dovezi științifice. Iată ce s-a stabilit până acum: viața este afectată și nu poate evita faptul de a fi afectată de aceste influențe. Doar cea de a doua parte rămâne dificil de determinat: dacă fiecare persoană este afectată ca individ. Acest lucru îi preocupă pe oamenii de știință. Dacă fiecare persoană este afectată individual, dacă 3 sau 4 miliarde de oameni de pe această planetă sunt afectați ca indivizi. Dar ei trebuie să realizeze că așa este.

Așadar, de ce au ei atâtea probleme? Natura dă fiecărei persoane un mod unic al său, unic și irepetabil. Natura păstrează o evidență atât de subtilă încât dă fiecărei persoane un deget care este al său în mod unic și o amprentă care nu poate niciodată să aparțină altcuiva, nici acum, nici în viitor. Mai multe miliarde de oameni au trăit pe Pământ, mai multe miliarde de oameni pot trăi pe Pământ în viitor, dar amprenta mea nu se va mai repeta. Poți fi surprins să descoperi cum, chiar și în cazul gemenilor născuți din același ovul, amprentele lor vor diferi.

Dacă natura poate genera o atât de multă individualitate în fiecare persoană cu referire la un lucru nesemnificativ, cum ar fi un deget - un lucru care nu are o valoare specială și care pare să nu aibă un scop special - dacă natura poate da chiar și unui deget unicitate, atunci nu poate ea da fiecărui om o viață unică și un suflet unic? Se

pare că nu există nici un motiv să nu fie astfel. Dar știința se mișcă încet - și acesta este un lucru bun! Pentru știință, mișcarea înceată este bună. Până când un fapt nu este complet, nu este bine să mergi mai departe nici măcar cu un centimetru. Dar profeții pot face salturi. Ei pot declara ce se va produce peste o mie sau chiar o sută de mii de ani - chiar acum.

Știința merge înainte centimetru cu centimetru. Ea vede doar fapte care pot fi experimentate. Visarea nu este de nici un folos științei, dar profeții pot descoperi adevărul chiar și în vise. Pentru ei, viitorul este pur și simplu prezentul extins.

Astrologia este, la modul fundamental, o investigare a viitorului. Știința este, la modul fundamental, investigarea trecutului. Știința este investigarea cauzelor a tot ceea ce există astăzi. Astrologia este investigarea efectului a tot ceea ce există astăzi. Între acestea două există o prăpastie imensă. Dar în fiecare zi știința experimentează lucruri noi și teoriile care par imposibile au început să pară posibile.

Așa cum am spus, știința a acceptat recent că fiecare persoană se naște cu o individualitate înnăscută. Pentru o lungă perioadă de timp ea s-a opus acceptării valabilității acestei idei. Dar astrologia dintotdeauna a spus acest lucru. Încercați doar să înțelegeți...

De exemplu, luați o sămânță. O sămânță de mango... Când noi semănăm o sămânță de mango, în această sămânță trebuie să existe un anumit tip de program, trebuie să existe un tipar. Dacă nu ar fi astfel, sămânța nu ar avea nici un sens. Ea nu recurge la sfatul unui specialist și nu-și face studiile la Universitate... Cum se poate dezvolta atunci, din această sămânță, un întreg copac mango? Mai mult, din ea se produc frunzele și fructele de mango. În această sămânță pietroasă trebuie să existe ascuns un program complet. Fără un asemenea program, ce ar putea face sămânța? Totul trebuie să fie prezent în el. Indiferent de copac, acesta se află în sămânță. Dar pentru noi, acesta nu este vizibil. Noi putem tăia sămânța, o putem diseca și încă nu putem vedea copacul. Dar, cumva trebuie să fie acolo, altfel, din sămânța de mango va putea răsări un arbore neem.

Se pare că aici nu există niciodată greșeală. Din sămânța de mango răsare un copac de mango. Totul se repetă corect. În această mică sămânță există întreaga informație în legătură cu ceea ce sămânța trebuie să facă - cum trebuie ea să încolțească, ce tip de frunze și cât

de multe ramuri să producă, cât de mare să devină arborele, pentru cât de mult timp să crească, cât de înalt va crește - toate acestea se află ascunse în sămânță. Cât de multe fructe de mango, cât de dulci, dacă vor fi coapte sau nu - toate acestea se găsesc în sămânță. Dacă toate acestea sunt ascunse în interiorul unei semințe de mango, atunci, când veniți în pântecele mamei voastre nu va exista nimic latent în sămânța voastră?

Acum oamenii de știință sunt de acord că în stadiul acesta culoarea ochilor tăi se află ascunsă acolo, culoarea părului există acolo, înălțimea corpului există acolo, posibilitățile de sănătate și boală există acolo și chiar și Q.I.- ul tău trebuie să existe acolo - deoarece, fără acestea, cum te poți dezvolta și prin ce mijloace? Trebuie să ai un program care să fie construit în avans. Cum se vor împreuna anumite oase care să genereze mâna și altele piciorul? O parte începe să vadă, o altă parte va începe să audă. Cum se vor produce toate acestea?

Oamenii de știință spuneau că totul este doar coincidență. Dar cuvântul coincidență este foarte puțin științific. Coincidență înseamnă șansă. Prin șansă un picior poate începe să vadă și o mână să audă. Dar aici nu prea pare să existe coincidență. Fiecare lucru pare să fie în ordine, aranjat dinainte.

Astrologia spune un lucru mai științific. Ea spune că totul se găsește în sămânță. Astrologii spun că dacă noi studiem sămânța, dacă noi putem descoperi limbajul seminței și-i putem decoda acest limbaj, dacă noi putem întreba sămâța "care este intenția ta?", atunci vom fi capabili să extragem și schița completă a unei ființe umane. Oamenii de știință au început deja să facă anumite schițe pentru plante. Până acum, noi am considerat astrologia o superstiție, o chestiune de credință oarbă. Dar dacă știința realizează asemenea tipare sau schițe, ea devine, de fapt, astrologie - și cu siguranță știința a început să facă asemenea schițe.

Astrologia declară că, dacă prin Grație Divină putem ajunge să cunoaștem întregul, atunci viitorul ca atare nu va exista. Dar, deoarece noi nu cunoaștem întregul - noi știm doar un mic fragment - ceea ce nu știm devine viitorul. Noi suntem obligați să spunem "probabil că va fi cam așa" - deoarece foarte multe lucruri ne sunt necunoscute. Dacă am cunoaște întregul am putea spune "voi fi așa" - și va fi exact așa.

Dacă totul este latent în sămânța umană, atunci totul se reduce la o chestiune de studiu al acestei semințe. Ceea ce eu spun astăzi trebuie ca într-o anumită formă să fi existat în sămânța mea ca potențialitate; altfel cum v-aș putea vorbi despre toate acestea? Dacă într-o zi devine posibilă observarea unei semințe umane, atunci, după observarea seminței mele, se poate extrage o schiță care să indice ceea ce voi spune în această viață, ceea ce voi deveni, ceea ce nu voi deveni, ceea ce voi face din mine însumi, ceea ce nu voi face din mine însumi și ceea ce se va produce. Toate acestea ar putea fi preziceri. Nu va fi surprinzător când, poate mâine, dacă nu astăzi, vom avea capacitatea să aruncăm o privire în sămânța umană. Primii pași deja au fost făcuți în această direcție.

Hărțile cerului de naștere și horoscoapele sunt doar o sondare a acestor aspecte. De mii de ani, când un copil se naște, noi am încercat să descoperim ce va deveni el. Dacă am ști câte ceva, atunci probabil ne-am putea pregăti și probabil am putea mări șansele copilului. Atunci, indiferent de ceea ce trebuie să se producă, noi putem ajunge să acceptăm acest lucru.

Către sfârșitul vieții sale Mulla Nasruddin a declarat că el întotdeauna era nefericit, dar că, odată, într-o zi, a devenit fericit. Întreaga populație a satului era cuprinsă de uimire că un om care întotdeauna a fost deprimat, care a văzut întotdeauna partea întunecată a lucrurilor, dintr-o dată a devenit vesel. El era un om care a fost întotdeauna pesimist, care întotdeauna a căutat nod în papură.

Odată era o recoltă excelentă în grădina lui Nasruddin. Erau atât de multe mere încât copacii erau supraîncărcați. Un om din vecinătate s-a întrebat dacă Nasruddin mai avea acum de ce să se plângă. El a spus: "Recolta ta este mare. Cu siguranță că la tine va ploua cu aur. Ce crezi despre asta, Nasruddin?"

Cu mare amărăciune Nasruddin a spus: "Totul este în regulă, dar de unde să iau eu mere stricate pentru a hrăni animalele?"

Un asemenea om va rămâne mereu nefericit. "De unde voi lua mere stricate ca să-mi hrănesc animalele?" Toate merele erau bune, nici unul nu era stricat. Aceasta era dificultatea sa.

Dintr-o dată, într-o zi, acest om a devenit fericit și astfel, oamenii din sat erau curioși. Ei l-au întrebat: "Tu ești fericit Nasruddin, care este secretul tău?" Nasruddin a spus: "Am învățat să cooperez cu inevitabilul. După mulți ani de muncă m-am hotărât că ce va fi, va fi.

Acum cooperez cu inevitabilul, astfel încât nu mai există nici un motiv ca să mai fiu nefericit. Acum sunt fericit."

Astrologia investighează multe lucruri. Ea cooperează cu tot ceea ce este inevitabil. Ea nu luptă împotriva a ceea ce trebuie să fie. Ea nu cere ceea ce nu este și nici nu vrea să ajungă într-un loc care să nu existe.

Astrologia a fost un mijloc pentru a-l face pe om religios - pentru a-l aduce către starea sa naturală, către o ultimă acceptare. Ea are multe dimensiuni, are multe aspecte. Noi vom discuta gradat fiecare dimensiune. Universul este un corp viu, o unitate organică. În el nimic nu este izolat, totul se află într-o strânsă legătură. Ceea ce este foarte îndepărtat este în strânsă legătură cu ceea ce este foarte apropiat, nimic nu este separat.

Așadar, nu trebuie să persistăm în eroarea că o anumită ființă este o insulă separată, izolată de ceilalți. Fiecare este conectat cu întregul și fiecare îl afectează tot timpul pe celălalt și este afectat de celălalt. De fiecare dată când treceți pe lângă o piatră de pe drum, ea emite vibrații în direcția voastră. Și florile emit vibrații. Și voi nu treceți pur și simplu pe lângă ele, emanați și voi vibrațiile voastre.

Am spus că noi suntem afectați de Lună și stele. O altă idee este că Luna și stelele sunt afectate de noi deoarece influența este bidirecțională. Oricând un om precum Buddha se naște pe Pământ, Luna poate să nu realizeze că din cauza lui furtunile nu mai apar pe suprafața sa - că din cauza lui Buddha furtunile s-au potolit. Luna este afectată și Soarele este, de asemenea, influențat.

Când apar pete în Soare și apar furtuni, bolile se răspândesc pe Pământ. Când o persoană precum Buddha se naște, pe Pământ curge un curent alb de pace, stâlpul conștiinței se întărește și frumusețea profundă a meditației impresionează Pământul; fapt ce face dificilă apariția unei furtuni în Soare, deoarece totul este unificat.

Un firicel de iarbă are impactul său asupra Soarelui, iar Soarele are impactul său asupra firului de iarbă. Firul de iarbă nu este atât de insignifiant încât Soarele să poată spună "nu-mi pasă de tine". Nici Soarele nu este atât de mare încât să poată spune: "Ce poate face acest fir de iarbă pentru mine?". Viața este interconectată. Aici nimic nu este mare sau mic. Totul este o singură unitate organică.

Viața este un întreg. Vei înțelege astrologia doar atunci când îi vei percepe întregul și nu altfel.

Acestea sunt aspectele pe care am vrut să vi le spun astăzi. Mâine vom începe să discutăm şi alte dimensiuni.

De ajuns pentru astăzi...

CAPITOLUL VI

ASTROLOGIA - POARTĂ CĂTRE RELIGIOZITATE

Este necesar ca unele aspecte să fie bine înțelese. Mai întâi, este necesar să știți că, din punct de vedere științific, întreaga familie a sistemului solar este născută din Soare. Luna, Marte, Jupiter și restul planetelor, incluzând și Pământul, sunt, toate, părți organice ale Soarelui. Încetul cu încetul a apărut viața pe Pământ - de la plante la om. Omul este o parte organică a Pământului. Pământul este o parte organică a Soarelui..Este precum o mamă are o fiică și care, la rândul ei, are o fiică și prin toate trei curge același sânge. Corpurile lor sunt făcute din celule asemănătoare. Oamenii de știință folosesc cuvântul empatie cu sensul de trăirea sentimentelor celuilalt. Aceste lucruri care sunt născute din aceeași sursă au un anumit fel de experiență interioară asemănătoare.

Din Soare s-a născut Pământul și din Pământ s-au născut corpurile noastre și astfel, Soarele este marele nostru bunic. Orice se produce pe Soare creează o vibrație în fiecare celulă a corpurilor noastre. Trebuie să fie astfel deoarece celulele noastre sunt născute din Soare. Soarele pare a fi la mare distanță, dar nu este așa de departe. În fiecare element al sângelui nostru și în fiecare particulă a oaselor noastre trăiesc atomii Soarelui. Noi suntem parte a Soarelui, așadar nu este de mirare că viețile noastre sunt influențate de Soare. Există un tip de empatie între Soare și noi înșine. Dacă noi înțelegem corect această empatie, putem intra direct într-o dimensiune a astrologiei.

Ieri v-am vorbit despre gemeni. Unele experimente realizate asupra empatiei pot fi făcute atunci când gemenii născuți din același ovul sunt plasați în camere separate. În timpul ultimilor 50 de ani au fost realizate multe tipuri de astfel de experimente. Gemenii au fost puși în camere separate, se suna dintr-un clopoțel și copiilor li se spunea să deseneze sau să scrie orice le venea în minte atunci când se suna din clopoțel. Acest lucru s-a repetat de 20 de ori și s-a observat cu mare mirare că 90% dintre imaginile desenate de către copii erau asemănătoare. Curgerea gândului produsă într-un copil de sunetul clopoțelului și cuvântul sau imaginea desenată de către celălalt erau aceleași.

Această similaritate a experienței este descrisă de oamenii de știință ca empatie. Există o atât de mare similaritate între gemeni încât ei vibrează asemănător. Între corpurile unor asemenea doi gemeni există un dialog interior care curge prin niște canale necunoscute.

Între Soare și Pământ există, de asemenea, puncte de comunicare precum acestea și în fiecare moment sunt transmise mesaje prin aceste punți. Și, în mod asemănător, există puncte de comunicare între Pământ și om. Așadar, există o comunicare continuă între om, Pământ și Soare. Dar această comunicare este foarte misterioasă. Ea este interioară și subtilă. Să încercăm să mai înțelegem câte ceva despre aceasta.

Există un centru de cercetări în America, cunoscut sub numele de Centrul de cercetări asupra inelelor copacilor (Treering Research Center). Dacă tăiați un copac veți descoperi un număr de cercuri vizibile pe suprafața copacului. Minunatele desene decorative ale mobilelor noastre se datorează acestor cercuri. Acest centru de cercetări și-a petrecut ultimii 50 de ani făcând investigații asupra formării acestor inele.

Profesorul Douglas, directorul centrului, care și-a petrecut o mare parte a vieții sale studiind aceste inele, a descoperit câteva elemente. La modul obișnuit, cu toții știm că vârsta unui copac se poate calcula numărând aceste inele. În fiecare an mai crește un inel. Un strat nou se alcătuiește în copac în fiecare an. Dacă copacul are 50 de ani, dacă el are 50 de toamne, atunci 50 de inele s-au format în interiorul său. Este surprinzător să știm că aceste inele indică și ce tipuri de anotimpuri au fost într-un anumit an. Dacă anotimpurile au fost mai umede sau mai fierbinți decât de obicei, inelul este mai lat. Dacă anotimpurile au fost reci și uscate, inelul nu este atât de lat. Este posibil să știm când au fost ploi puternice, când a fost secetă și când anotimpurile au fost foarte friguroase.

Dacă Buddha ar fi spus că au fost multe ploi într-un an, arborele bodhi sub care el stătea i-ar fi putut confirma adevărul acestei afirmații. Buddha ar putea greși, dar copacul nu. Inelul copacului va fi mai lat sau mai îngust, indicând tipul anotimpului din acel an.

Conducându-și cercetările, profesorul Douglas a mai ajuns la o altă concluzie care este mult mai mult decât ceea ce el ar fi putut anticipa. El a observat că inelele sunt mai late la fiecare al 11-lea an și la fiecare al 11-lea an există o activitate nucleară maximă în Soare;

Soarele devine mai activ. Este ca și cum Soarele are un ritm periodic și radioactivitatea sa este atunci la maxim. În timpul unui astfel de an, un copac produce un inel mai lat. Nu numai într-o pădure sau într-un singur loc din țară, ci pe tot Pământul, toți copacii se comportă asemănător pentru a se proteja de intensificarea radioactivității. Pentru a se proteja de puterea excesivă care este eliberată de Soare, copacul dezvoltă o piele mai groasă la fiecare al 11-lea an.

Datorită acestui fenomen, oamenii de știință au introdus un termen nou: "climat global". Motivele sunt diferite în locuri diferite: va ploua undeva, va fi rece în alt loc și va fi o climă fierbinte altundeva; iar ideea unui climat global nu a mai existat înainte. Așadar, referindu-se la efectele acestui al 11-lea an, profesorul Douglas a introdus termenul climat global și, deși noi nu-l observăm, copacii îl observă. Există o descreștere gradată a lățimii inelelor copacilor care sunt formate după fiecare al 11-lea an și la fiecare 5 ani apare din nou o creștere gradată a grosimii lor până în cel de-al 11-lea an.

Dacă copacii sunt atât de sensibili încât ei pot înregistra cu fidelitate producerea unui eveniment în Soare, atunci nu este posibil ca în mintea omului să existe, de asemenea, un anumit strat... nu este posibil ca omul să aibă în corpul său o sensibilitate subtilă față de activitatea Soarelui care să creeze unde în psihicul său? Până acum, oamenii de știință nu au fost capabili să găsească, în mod clar, efecte în corpul uman - și totuși, este imposibil ca acest corp al nostru să nu înregistreze o asemenea activitate.

Astrologia este o investigare a posibilității ca orice se produce undeva în Univers, să afecteze de asemenea și omul. Dar nu este ușor să investighezi corpul uman, deoarece el nu poate fi tăiat precum un copac. A deschide o ființă umană este o chestiune foarte delicată și periculoasă. Și deoarece omul are minte, nu corpul este cel care înregistrează evenimentele, ci mintea. Copacul nu are minte și astfel, corpul său trebuie să înregistreze evenimentele.

Mai merită, de asemenea, evidențiat un aspect. Așa cum există furtuni radioactive pe Soare la fiecare 11 ani, există și un alt ritm periodic, de 90 de ani, la nivelul Soarelui. Acesta a fost descoperit recent, dar este un fapt științific și este la fel de surprinzător ca și ritmul periodic care apare la fiecare 11 ani. Astrologii nu menționează nimic despre aceasta, dar eu vă spun pentru a vă ușura

înțelegerea astrologiei în mod științific. Există un ciclu de 90 de ani care a fost experimentat și povestea sa este uluitoare.

Cu mii de ani în urmă, un faraon egiptean a spus oamenilor de știință să păstreze o înregistrare a cât de des crește sau descrește apa din Nil și cât de mult. Nilul este singurul râu din lume cu o biografie de 4000 de ani vechime. Au fost păstrate înregistrări cu privire la creșterea sau descreșterea nivelului apei în râu, fie chiar și cu un singur inch. Această înregistrare a început din vremea faraonilor, cu 4000 mii de ani în urmă, și continuă până în timpurile noastre.

Faraon este numele dat unui împărat egiptean și în limba egipteană înseamnă Soare. Exista în Egipt credința că există un dialog continuu între Soare și Nil. Faraonii, care erau devotați Soarelui, au declarat că trebuie să fie ținută o înregistrare completă a Nilului. Ei au spus: "Noi nu știm nimic despre Soare în prezent dar, într-o zi, această înregistrare va fi de folos."

Așadar, timp de 4000 de ani a fost înregistrat totul despre Nil: creșterea nivelului apei, când au existat inundații și când nu... și un înțelept egiptean, Tasman, i-a compilat istoria. Unele lucruri care nu au fost cunoscute în timpul faraonilor sunt acum cunoscute și tot ceea ce s-a produs în Nil a fost comparat cu evenimentele din Soare. În acest fel, s-a indicat în mod clar un ritm de 90 de ani privitor la ceea ce se produce în Soare. Aceste fenomene sunt foarte asemănătoare cu ceea ce noi numim naștere și moarte.

Aceste lucruri trebuie înțelese în modul următor: Soarele este tânăr timp de 45 de ani și apoi începe să decadă, să îmbătrânească timp de 45 de ani. Timp de 45 de ani energia ce curge din Soare crește către un maxim al tinereții. După 45 de ani există o descreștere a fluxului energetic, ca la o ființă umană în vârstă. După 90 de ani Soarele devine foarte bătrân. În timpul ultimilor 45 de ani, Pământul este lovit de cutremure. Cutremurele sunt în legătură cu aceste cicluri de 90 de ani. La sfârșitul celui de-al 90-lea an, Soarele începe din nou să întinerească.

Aceasta este o manifestare ciclică foarte interesentă. Pe Soare se produc schimbări atât de importante, încât este natural ca și Pământul să fie zguduit. Când un corp atât de imens precum Pământul devine zguduit de cutremure din cauza schimbărilor din Soare, cum poate micul corp al omului să rămână neafectat? Aceasta este întrebarea pe care și-o pun astrologii. Ei spun că este imposibil ca

ființa umană să rămână neafectată. Copiii care se nasc în timpul celor 45 de ani când Soarele crește, în faza sa de tinerețe, sunt sănătoși. Copii care se nasc în timpul celor 45 de ani când Soarele îmbătrânește nu mai au o atât de bună stare de sănătate.

Starea copiilor născuți în perioada când Soarele este pe calea descendentă este precum cea a unui vas care trebuie să călătorească către est atunci când vânturile suflă dinspre vest - este necesar un mare efort fizic pentru a vâsli. Pânzele nu merg, așadar cârmaciul trebuie să lucreze din greu. Este ca și cum ai înnota împotriva curentului. Soarele este sursa energiei vitale pentru întreaga familie a sistemului solar. Așadar, oricând Soarele este în declin, toți cei tineri trebuie să înoate împotriva curentului. Ei trebuie să facă față unui mare efort.

Și, oricând Soarele este pe panta ascendentă, întreaga familie solară este umplută cu energie și se deplasează către starea de maxim. Oricine se naște atunci se află într-un vas care navighează în direcția vântului. Nu este necesar nici un fel de efort. Nu trebuie mișcate nici vâslele și nici cârma. Tot ceea ce trebuie făcut este să fie puse pânzele în vânt, iar vasul este deplasat de suflul acestuia. În timpul acestei perioade există pe Pământ cel mai mic număr de boli. Și, oricând Soarele este pe panta descendentă numărul de boli este maxim. Așadar, timp de 45 de ani, pe Pământ apare o creștere a bolilor, în următorii 45 de ani apare o descreștere și așa mai departe.

Înregistrările istorice ale râului Nil timp de 4000 de ani arată că există o cantitate crescută de apă ce curge în timpul celor 45 de ani când Soarele este tânăr sau întinerește. Oricând Soarele este pe panta descendentă, nivelul de apă din Nil scade și viteza sa devine, de asemenea, mai lentă.

Omul nu este o insulă, el este parte a întregii unități.

Nici cele mai bune ceasuri pe care le-a făcut omul nu pot arăta timpul cu o atât de mare acuratețe precum Pământul. Pământul are nevoie de 23 de ore și 56 de minute pentru a face o revoluție în jurul axei sale. Pe baza acestei perioade de timp noi am creat ziua de 24 de ore. Până acum nu s-a observat nici o deviație, de nici măcar o secundă în revoluția Pământului. Dar motivul este că noi nu avem mijloace extrem de precise cu care să studiem acest fenomen, astfel încât trebuie să facem estimări brute. Dar atunci când ciclul de 90 de ani al Soarelui este completat și el trece la un nou ciclu, ceasul Pământului este perturbat.

În momentul când Soarele suferă o creștere a radioactivității în timpul ciclului său de 11 ani și ceasul Pământului este perturbat. Oricând Pământul intră sub influența unor astfel de forțe externe, ritmul său interior este perturbat. Orice nouă influență cosmică, precum o stea, un meteorit sau o cometă ce trece pe lângă Pământ, îl perturbă. La scară cosmică, lucrurile foarte îndepărtate de pe cer sunt în realitate foarte aproape, deoarece totul este interconectat într-un mod invizibil.

Totuși, abilitatea limbajului nostru de a exprima acest fenomen este foarte slabă, deoarece când noi spunem că o stea s-a apropiat de Soarele nostru, noi interpretăm acest lucru în sensul obișnuit al unei persoane care se apropie de o alta. Şi totuși, aceste distanțe sunt foarte mari. Chiar o ușoară schimbare a distanțelor între obiectele cosmice determină axa Pământului să fie perturbată - deși noi nu putem fi total conștienți de acest lucru. Mai mult, pentru a perturba Pământul este necesară o mare forță. Pentru o deplasare de numai un inch a Pământului este necesară trecerea pe lângă orbita sa a unor corpuri foarte puternice.

Când aceste corpuri cosmice mari trec pe lângă Pământ, ele trec, de asemenea, pe lângă noi. Când Pământul este scuturat, este imposibil ca plantele care cresc pe el să nu fie scuturate. Nu este posibil ca ființele ce trăiesc și merg pe el să nu fie scuturate. Nu, totul este scuturat, această scuturătură este însă infinitesimală, iar omul nu are instrumente pentru a o măsura. Acum, totuși, avem instrumente electronice sensibile cu care o vibrație cu o durată de o miime de secundă să fie măsurată. Dar vibrația ființei umane nu poate să fie încă măsurată. Noi nu avem, până acum, instrumente care să măsoare aceasta.

Omul este o creatură foarte subtilă și este necesar pentru el să fie astfel. Altfel, i-ar fi dificil să trăiască pe Pământ. Dacă el era capabil să experimenteze și să fie conștient de existența tuturor forțelor care îl înconjoară și acționează asupra sa 24 de ore pe zi, el nu ar fi fost capabil să trăiască. Noi suntem capabili să trăim doar pentru că nu suntem conștienți de tot ceea ce se petrece în jurul nostru.

De asemenea, mai există și o altă lege. Această lege este: Noi nu putem fi conștienți de influențele de deasupra sau de dedesubtul unei anumite limite. Gama experienței noastre este limitată. De exemplu, să presupunem că noi măsurăm temperatura corpului ca

fiind de 98 de grade în punctul cel mai de jos și 110 grade în punctul maxim, fapt care ne arată că noi trăim în interiorul acestor 12 grade.

Dacă temperatura scade sub 98 de grade Farenheit noi vom muri, iar dacă ea crește peste 110 noi, de asemenea, vom muri. Dar crezi că gama de temperaturi a Universului este limitată la doar 12 grade? Omul trăiește în această gamă de doar 12 grade, în exteriorul acesteia va muri. Omul trăiește într-un fel de echilibru. El trebuie să fluctueze între 98 și 110 grade. În mod asemănător, există nivele de echilibru pentru orice lucru.

Eu vă vorbesc, iar voi mă puteți auzi. Dacă eu vă vorbesc pe un ton scăzut, va exista un prag dincolo de care nu veți mai fi capabili să mă auziți. Acest lucru îl puteți înțelege, dar nu veți fi capabili să vă imaginați că există un prag superior de audibilitate dincolo de care, iarăși, nu mai puteți auzi. Va fi dificil să vă imaginați că un zgomot puternic poate, de asemenea, să fie inaudibil.

Oamenii de știință spun că noi avem o anumită gamă a auzului și că noi nu putem auzi nimic dedesubtul sau deasupra ei. Peste tot în jurul nostru apar zgomote puternice, dar noi nu le putem auzi. Dacă o stea se dezintegrează sau se naște o nouă planetă, în jurul Pământului se creează zgomote extraordinare, de tunet. Dacă noi le-am auzi, atunci în fiecare moment ar trebui să surzim. Dar noi suntem protejați deoarece urechile noastre nu le pot auzi. Noi nu putem auzi mai jos de un anumit număr de decibeli și, de asemenea, nu putem auzi dincolo de un anumit număr de decibeli. Noi putem auzi doar în interiorul unei anumite game.

Există astfel de limite chiar și la mirosuri. Simțurile tuturor ființelor umane operează într-o anumită gamă. De exemplu, un câine este capabil să simtă mirosuri mult mai multe decât omul. Gama sa de mirosuri este mai largă. Un câine poate mirosi ceea ce noi nu suntem capabili să mirosim. Ceea ce noi nu suntem capabili să auzim, un cal poate auzi. Simțul auzului unui cal și simțului mirosului său sunt mult mai ascuțite. Un cal poate mirosi apropierea unui leu de la o distanță de o milă și jumătate. El se va opri instantaneu, iar noi nu vom înțelege de ce. Simțul mirosului este foarte puternic. Dar dacă ai avea un simț al mirosului atât de puternic încât să poți exeprimenta toate mirosurile ce vin din mediul înconjurător, ai înnebuni. O ființă umană este închisă într-o fel de capsulă - are limite.

Atunci când pornești radio-ul poți asculta multe posturi. Dar crezi tu că muzica începe doar atunci când radio-ul este pornit? Undele radio ale muzicii și ale cuvintelor curg continuu prin aer, indiferent dacă pornești sau nu aparatul de radio. Dar tu le poți auzi doar când aparatul este pornit. Chiar în această cameră, undele radio din toate stațiile radio din lume curg continuu. Tu le poți auzi doar dacă pornești aparatul de radio. Aceste unde radio există și atunci când aparatul radio nu este pornit, dar tu nu le poți auzi.

În această lume trec pe lângă noi multe sunete. Există un tumult înfricoșător. Noi nu suntem capabili să le auzim, dar nu putem să nu fim afectați de ele. Noi suntem influențați de toate aceste sunete - în fiecare nerv, în fiecare bătaie a inimii, în fiecare mușchi. Aceste sunete lucrează în noi neobservate. Mirosurile pe care noi nu suntem capabili să le cunoaștem, de asemenea, ne afectează. Dacă aceste mirosuri aduc cu ele o anumită boală, veți face respectiva boală. Recunoașterea unor lucruri nu este necesară pentru ca lucrul vostru să existe.

Astrologia spune că există câmpuri energetice în jurul nostru care ne influențează continuu. Imediat ce un copil se naște el este supus tuturor influențelor lumii. În limbajul științei putem descrie nașterea ca un proces de expunere.

Este ca și cum noi am expune un film într-un aparat foto. Voi apăsați butonul de expunere din aparat și într-o fracțiune de secundă diafragma se închide și se deschide și tot ceea ce a fost în fața aparatului foto este înregistrat imediat pe film. Filmul este expus fără a afecta expunerea anterioară. Filmul a prins imaginea scenei pentru totdeauna.

În mod asemănător, când un copil este conceput în pântecul mamei sale, aceasta este prima expunere pentru copil. În ziua în care copilul se naște el este expus a doua oară. Aceste două expuneri sunt înregistrate în mintea sensibilă a copilului ca pe o peliculă foto. Lumea, așa cum este în acel moment, este imprimată în copil și astfel există o empatie în copil pentru lume așa cum este ea în acel moment.

Veți fi surprinși că 90% din copii se nasc noaptea. În mod obișnuit, conform cu probabilitatea matematică, procentajul de nașteri ar trebui să fie același noaptea ca și ziua. Ar putea fi o fluctuație de 4 sau 5 procente ici-colo. Dar de ce 90% din copii se nasc noaptea?

Doar 10% dintre copii, cel mult, se nasc ziua. Trebuie să fie multe motive - există multe motive. Să vă explic.

Când un copil se naște noaptea, prima expunere a lumii în mintea sa nu este de lumină, ci de întuneric. Eu vă spun acest lucru la modul superficial, deoarece chestiunea este mult mai profundă. Doar în acest mod superficial vă spun că prima impresie în mintea copilului este cea a întunericului. Soarele este absent, energia sa este absentă. Totul în lume doarme - nimic nu este efectiv trezit. Acesta este primul impact asupra copilului.

Dacă l-am întreba pe Buddha sau Mahavira despre motivul acestui lucru ei ar spune că majoritatea sufletelor se nasc noaptea deoarece ele dorm atunci când se nasc. Aceste suflete nu pot alege momentul nașterii lor. Există sute de alte motive, dar acesta este important: că majoritatea oamenilor sunt adormiți. Ei sunt în întuneric și în inactivitate.

Oricine se naște după răsăritul Soarelui se va naște cu energie. După apus, în întunecimea nopții, doar ființele adormite se pot naște. Nașterea care are loc în momentul răsăritului Soarelui va fi o naștere sub influența energiei, o naștere care are loc după apusul Soarelui va fi acoperită de întuneric, va fi o naștere sub influența somnului. Expunerea va fi diferită pentru un film noaptea decât unul expus în timpul zilei. Este necesar să înțelegeți acest aspect mai clar deoarece astrologia este foarte profund legat de el.

Oamenii de știință care fac cercetări pe baza acestui subiect al expunerii în momentul nașterii, spun că este un eveniment de maximă importanță. Această expunere vă va urmări întreaga viață.

Când o găină are un pui, acesta imediat începe să meargă după ea. Noi spunem că el își urmează mama, dar oamenii de știință spun că el nu are nimic de-a face cu mama, că este doar o chestiune de expunere și imprimare. Oamenii de știință au făcut acum sute de experimente. Un experiment s-a făcut cu pui ce tocmai trebuiau să se nască. Ei tocmai trebuiau să iasă din ou când, în fața lor, li s-a pus un balon. Când puii au deschis ochii ei au văzut un balon. Veți fi surprinși să știți că puii au iubit balonul ca și cum ar fi fost mama lor. Oricând balonul se mișca în aer, ei mergeau după el. Lor nu le păsa de mama lor oriunde ar fi putut fi ea, ci au devenit, în mod surprinzător, sensibili la balon. Când puii oboseau, ei veneau și se așezau lângă

balon. Ei încercau să iubească balonul, să ciugulească balonul - și nu mama.

Konrad Lorenz, omul de știință care a lucrat mult în această direcție, spune că primul moment este cel mai important. Puiul devine în mod intim legat de mama sa din cauza primei expuneri. El merge după mama sa doar pentru că mai întâi a văzut-o.

Acum s-au realizat experimente suplimentare. Copiii de sex masculin care nu au fost crescuți în prezența mamei nu sunt capabili să iubească nici o femeie. Nu a existat nici o expunere adecvată. Imaginea unei femei nu a fost imprimată corect în mintea unui asemenea copil. Dacă homosexualitatea este în creștere în Vest, un motiv fundamental este insuficienta expunere la unul din părinți. Iubirea heterosexuală, iubirea între sexe devine din de în ce mai rară în Vest, iar iubirea între membrii de același sex crește. Deși acesta este un lucru nenatural, este o consecință firească a acestei expuneri.

Atracția sexuală dintre un bărbat și o femeie este, de asemenea, condiționată și în alt mod. Aspectul care trebuie luat în considerare este: cui va fi expus prima dată un copil? O femeie nu va fi fericită întreaga ei viață dacă, copil fiind, ea a fost prima dată expusă mamei sale. Expunerea sa trebuie să fie către un bărbat. Primul impact asupra minții unei fetițe ar trebui să fie tatăl ei; doar atunci ea va fi capabilă să iubească pe deplin un bărbat. Dacă bărbații întotdeauna depășesc femeile, acest lucru este deoarece băieții și fetițele sunt, ambii, mai întâi expuși la și crescuți de către mame.

Expunerea băiețelului este corectă, cea a fetiței nu. Așadar, atât timp cât prima expunere a unei fetițe nu este față de tatăl ei, nu va fi posibil ca ea să devină egală bărbatului. Nici prin politică, nici prin funcție, nici prin dependență economică nu poate deveni egală deoarece, din perspectivă psihologică, slăbiciunea în personalitatea unei femei rămâne. Nici o civilizație nu a fost capabilă, până acum, să învingă această slăbiciune.

Dacă un mic balon poate exercita o atât de mare influență asupra unui pui, dacă el poate intra atât de profund în mintea sa, astrologia sugerează că tot ceea ce ne înconjoară - întregul Univers – intră, de asemenea, în conștiința noastră în momentul expunerii la naștere, atunci când filmul mental este expus lui. Acest lucru determină simpatiile și antipatiile voastre pentru întreaga viață. Toate constelațiile care înconjură Pământul în acel moment, își imprimă

influența asupra conștiinței nou-născutului într-un mod foarte profund. Constelațiile sunt în anumite poziții. Semnificația de bază a acestor constelații se găsește în influența radioactivității lor ce cade asupra Pământului în momentul nașterii.

Oamenii de știință de astăzi cred că fiecare corp celest își are propria sa radioactivitate unică. Planeta Venus emite raze care sunt liniștite, în timp ce Luna are un tip diferit de unde radio. Undele care ajung la noi de la Jupiter sunt diferite de cele care ajung la noi de la Soare. Motivul diferenței este faptul că fiecare planetă are o combinație diferită de straturi gazoase ce o înconjoară. Din fiecare planetă vine către Pământ o combinație diferită de raze. Atunci când un copil este născut, toate constelațiile, stelele, planetele sau supersorii îndepărtați care înconjoară orizontul, toate intră în mintea copilului în momentul expunerii. Situația cosmică în acel moment, cu toate slăbiciunile, punctele tari și capacitățile, influențează copilul pentru întreaga sa viață.

Este ca și cum ai ști efectul exact a ceea ce se va produce când o bombă explodează în mijlocul unei zone populate, ca Hiroshima. Înainte ca bomba atomică să fie aruncată asupra Hiroshimei se știa că sute de mii de oameni vor muri. Dar nu s-a știut că acest lucru va afecta, de asemenea, generațiile viitoare și orice lucru. Pentru cei care au murit la Hiroshima și Nagasaki aceasta a fost doar o chestiune de un moment. Dar au mai rămas copacii, animalele, păsările, peștii și ființele umane care au fost afectate într-un mod necunoscut. Efectul total·al acestor bombe va fi cunoscut doar după ce trec 10 generații deoarece încă mai există forțe profunde radioactive.

Orice femeie care a supraviețuit a avut ovarele afectate. Acum, aceste ovare sunt incapabile să reproducă copii normali, așa cum ar fi făcut-o înainte de radioactivitate. Un copil născut din aceste ovare poate fi șchiop sau orb. Poate avea 4 sau chiar 8 ochi. Poate fi orice. Nu se poate ști cu precizie. Creierul său poate fi bolnav sau poate fi un geniu cum nu s-a mai născut vreodată. Noi nu suntem siguri cum va fi. Noi știm sigur doar un singur lucru: că nu va fi o ființă obișnuită, normală.

Dacă puterea unei bombe atomice care, comparativ, nu are o putere atât de mare, poate cauza distrugeri atât de mari pe Pământ, atunci puteți începe să vă imaginați puterea Soarelui. Este ca și cum milioane de bombe atomice explodează simultan pe el. În Hiroshima

și Nagasaki o bombă atomică a omorât 120.000 de ființe umane. Prin comparație, vă puteți imagina cât de multă radioactivitate există pe Soare?

Soarele încălzește Pământul de 4.000.000 de ani, iar oamenii de știință spun că va mai face acest lucru încă milioane de ani. În fiecare zi, el furnizează o cantitate enormă de căldură Pământului și aceasta de la o distanță de aproape o sută de milioane de mile. Tot ceea ce s-a produs la Hiroshima a avut efect doar pe o rază de 10 mile, în timp ce Soarele ne dă căldură de la 100 de milioane de mile de atât de mult timp și încă nu este epuizat. Dar, prin comparație cu alți sori din Univers, Soarele nostru este doar o mică stea. Stelele pe care le vedem pe cer sunt mult mai mari decât Soarele nostru și fiecare dintre ele își are propria sa radiație individuală care curge către noi.

Un mare om de știință, Michael Gacquilin, face cercetări asupra forțelor Universului. El ne spune că noi nu suntem capabili să înțelegem nici măcar 1% din lucrurile care sunt cauzate de forțele ce interferează cu experiența noastră. De când am început să trimitem sateliți în spațiu ne-au fost transmise foarte multe informații pentru care nu avem cuvinte să le descriem, nici știința nu este capabilă să le descifreze. Noi nu ne-am imaginat niciodată că în jurul nostru pot exista atât de multe tipuri de energii și atât de multe forțe.

În acest context să mai înțelegem un lucru. Astrologia nu este o știință nouă în dezvoltare. Poziția sa este exact inversă. Dacă ați văzut Taj Mahal-ul, poate că ați observat unele ziduri incomplete în spatele malurilor opuse ale râului Yamuna. Povestea spune că Shah Jehan nu a făcut Taj Mahal-ul doar pentru soția sa Mumtaz ci că, de asemenea, construia un mormânt pentru el însuși din aceeași marmură ca și Taj Mahal-ul, pe malul opus al râului Yamuna. Totuși, conform legendei, acel mormânt nu a putut fi terminat. Dar acum el a fost cercetat de istorici care ne spun că zidurile care par incomplete nu sunt zidurile unui mormânt în construcție, ci ruinele unui palat care a existat cu mult timp în urmă.

În ultimii 300 de ani ni s-a spus că acestea erau zidurile incomplete ale unui mormânt pe care Shah Jehan a început să-l construiască. Dar zidurile unui mormânt aproape construit și ruinele unui vechi palat sunt asemănătoare. Așadar, este foarte dificil să ne decidem ce sunt în mod exact aceste ziduri. Cercetările istorice indică acum că nu numai acesta era odată un palat complet, ci că Taj Mahal-

ul însuși nu a fost construit de Shah Jehan. El era doar un vechi palat construit de hinduși pe care Shah Jehan l-a transformat într-un mormânt. Dar, deseori se întâmplă să nu credem nimic care vine în contradicție cu ceea ce noi deja am auzit.

Nici un mormânt asemănător cu Taj Mahal-ul nu a mai fost construit undeva în lume. Un mormânt nu este niciodată construit astfel. Peste tot în jurul Taj Mahalului există locuri pentru soldați și pentru instalarea puștilor. Mormintele nu au nevoie să fie protejate de soldați și pușți. Taj Mahal-ul era doar un vechi palat care a fost doar convertit. Pe malul opus al lui Yamuna exista, de asemenea, un vechi palat care s-a dărâmat și ruinele sale au rămas martore.

Astrologia este, de asemenea, precum ruinele unei mari clădiri care a existat odată. Ea era o știință completă care s-a pierdut. Nu este nici nouă, nici în procesul de construcție. Din zidurile care au mai rămas nu este posibil să judecăm cât de mare era această construcție. De multe ori, adevărurile sunt realizate doar pentru a fi din nou pierdute.

Cu circa 200 de ani înainte de Hristos, Aristarh, un om de știință grec, a descoperit că Soarele este centrul Universului nostru și nu Pământul. Acest principiu al lui Aristarh a devenit cunoscut ca principiul heliocentric - că Soarele este centrul. Dar mai târziu, cam în anul 100 e.n., Ptolemeu a schimbat din nou această descoperire și a spus că Pământul este centrul. Apoi, au trebuit să treacă peste 1000 de ani până când Kepler și Copernic au restabilit faptul că Soarele este centrul Universului nostru. Adevărul descoperit de Aristarh a rămas ascuns o perioadă de timp, până ce Copernic a deschis cartea lui Aristarh și l-a reafirmat... iar oamenii au fost șocați.

În Vest se spune că America a fost descoperită de Columb. Când Oscar Wilde a venit în America, el a făcut o glumă despre acest lucru care a devenit bine cunoscută. El a spus că America a fost descoperită mult înainte, de altcineva. Acest lucru este adevărat. America a fost descoperită de multe ori și a fost iarăși și iarăși pierdută atunci când legăturile cu ea au fost întrerupte. Cineva l-a întrebat pe Oscar Wilde: dacă nu Columb a descoperit-o prima oară, dacă ea era deja descoperită, de ce se pierde tot timpul?

Oscar Wilde a replicat în glumă: El a descoperit America. Ea a fost descoperită dar, de fiecare dată, acest lucru a fost trecut sub

tăcere. De fiecare dată era necesară păstrarea tăcerii deoarece un asemenea lucru deranjant este mai bine să fie uitat și pus deoparte.

În Mahabharata există referințe la America. Una din soțiile lui Arjuna era din Mexic. Există vechi temple în Mexic ce prezintă sculpturi ale lui Ganesha.

Se întâmplă de multe ori ca adevărul să fie atins de către noi și apoi să fie din nou pierdut. Astrologia a fost un asemenea mare adevăr. Ea a fost cândva cunoscută dar după aceea s-a uitat. Există dificultăți în modul de a o cunoaște din nou. Iată de ce eu vă vorbesc din multe puncte de vedere diferite.

Intenția mea de a vă vorbi despre astrologie ar putea fi greșit înțeleasă. Eu nu intenționez să vorbesc despre aceleași subiecte care sunt discutate de un astrolog obișnuit. Unui asemenea astrolog îi plătești o monedă și-ți va spune viitorul. Probabil gândești că eu îți voi vorbi despre el sau că îl voi susține. În numele astrologiei 99% dintre astrologi doar blufează. Doar 1% nu vor susține în mod dogmatic că un anumit eveniment se va întâmpla cu siguranță. Ei știu că astrologia este un subiect vast- atât de vast încât cineva nu-l poate aborda decât meditând.

Când îți vorbesc despre astrologie vreau să ai o imagine a științei generale din multe unghiuri, astfel încât să poți intra în ea fără ezitare. Când eu îți vorbesc despre astrologie nu îți vorbesc despre astrologul obișnuit - acestea sunt aspecte minore. Dar curiozitatea omului obișnuit cu privire la astrologie nu este doar de știi dacă fiica sa se va căsători sau nu.

Astrologia poate fi împărțită în trei părți. Prima parte este inima, esența. Este esențială și nu poate fi schimbată. Este partea care este cea mai greu de înțeles. A doua parte este stratul median în care cineva poate face schimbările pe care le dorește. Este partea semiesențială în care puteți face schimbări dacă știți cum, dar fără a ști cum, nu sunt posibile schimbări. A treia parte este stratul cel mai exterior care nu este esențial, dar în legătură cu care toți sunt curioși.

Primul strat este esența în care nu pot fi făcute schimbări. Când acesta este cunoscut, singurul mod este de a coopera cu el. Religiile au destinat astrologia cunoașterii și descifrării acestui destin esențial. Partea semiesențială a astrologiei este astfel încât dacă noi știm ceva despre ea, ne putem schimba viețile - altfel, nu. Altfel, dacă noi nu știm, atunci tot ce este pe cale să se producă se va produce.

Dacă există cunoaștere, există și alternative și posibilități de a alege. Există o posibilitate de transformare dacă se face alegerea corectă. A treia parte, neesențială, este periferia, partea neesențială. Nu este în ea nimic esențial, totul este circumstanțial.

Dar noi mergem să consultăm astrologi doar pentru lucruri neesențiale. Cineva întreabă astrologul dacă se va angaja - nu există nici o legătură între slujba voastră și stele. Cineva îl întreabă dacă se va căsători sau nu - este posibilă o societate fără căsătorie. Cineva întreabă dacă va rămâne bogat sau va deveni sărac - o comunitate socialistă sau comunistă unde nu vor exista bogați sau săraci, este, de asemenea, posibilă. Așadar, acestea sunt întrebările neesențiale.

Un bărbat de 80 de ani mergea când piciorul său a alunecat pe o coajă de banană și l-a aruncat pe drum. Acum, este posibil să cerem sfatul unui astrolog pentru a ști din Lună și stele pe care drum și pe care banană a alunecat piciorul bătrânului? Asemenea întrebări sunt prostești. Dar ești curios să știi în avans dacă piciorul tău va păși pe o coajă de banană și vei aluneca în cazul în care pornești astăzi la drum. Acest lucru nu este esențial. Nu are nimic de-a face cu ființa ta sau cu sufletul tău. Aceste evenimente se produc la periferie și astrologia nu are nimic de-a face cu ele. Dar, deoarece astrologii s-au ocupat numai cu asemenea tipuri de lucruri, marele fundament al astrologiei s-a prăbușit. Acesta a fost singurul motiv. Nici o persoană inteligentă nu va crede că atunci când s-a născut era scris în destinul său ca, într-o anumită zi, piciorul său să pășească pe o coajă de banană și să alunece. Nici căderea, nici coaja de banană nu au vreo legătură cu stelele. Astrologia și-a pierdut respectabilitatea deoarece a devenit legată de aceste tipuri de lucruri.

Într-un moment sau în altul, cu toții am dori să știm asemenea lucruri de la astrologi și totuși, aceste lucruri sunt neesențiale. Dar există anumite aspecte semiesențiale, cum ar fi nașterea sau moartea unei persoane: puteți ști totul despre acestea și vă veți putea lua măsuri de precauție. Dacă nu știți nimic, nu puteți face nimic.

Dacă cunoașterea noastră cu privire la diagnosticul bolilor s-ar îmbunătăți, am fi capabili să creștem durata vieții ființelor umane - deja facem acest lucru. Dacă cercetările noastre, de a realiza bombe atomice mai periculoase, vor fi încununate de succes, vom fi capabili să omorâm milioane de oameni - deja am făcut acest lucru. Această lume semiesențială prezintă o posibilitate potrivit căreia putem fi

capabili să facem anumite lucruri dacă știm în avans ceea ce se va produce. Dacă nu știm, nimic nu poate fi făcut. Cunoscând în avans pot fi selectate alternative.

Dincolo de aceasta există lumea esențialului - și aici nu puteți face nimic. Curiozitatea noastră este de a cunoaște numai lucrurile neesențiale. Rareori cineva ajunge să cunoască semiesențialul. Dorința noastră nu se extinde niciodată spre a cunoaște ceea ce este esențial, inevitabil, care nu poate fi schimbat chiar dacă este cunoscut.

Mahavira trecea printr-un sat cu discipolul său Goshalak - care mai târziu i-a devenit oponent - când au întâlnit o mică plantă. Goshalak l-a întrebat pe Mahavira: "Iată, aici este o plantă. Ce crezi ? - Va crește ea pentru a produce o floare sau va muri înainte de a înflori? Care este viitorul său?"

Mahavira, imediat și-a închis ochii și s-a așezat în fața plantei.

Goshalak a spus cu șiretenie: "Nu evita întrebarea. Ce se poate întâmpla dacă îți închizi ochii?"

El nu știa de ce Mahavira a devenit tăcut și și-a închis ochii - el căuta esențialul. Era necesar ca el să meargă profund, în sufletul acelei plante. Fără a proceda astfel nu ar fi fost posibil să spună ceea ce urmează să se producă.

După o scurtă perioadă, Mahavira a deschis ochii și a spus: "Această plantă va supraviețui si va înflori."

Goshalak a smuls planta din rădăcini, a aruncat-o și a râs în bătaie de joc. Nu exista nici un mod mai bun de a nega afirmația lui Mahavira.

Mahavira nu mai avea nimic de spus deoarece Goshalak a smuls planta din rădăcini și a aruncat-o ca provocare. El râdea. Mahavira zâmbea și și-au continuat călătoria.

Apoi, a început să plouă torențial. Era o furtună și timp de 7 zile de ploi torențiale în mod continuu ei nu au avut posibilitatea să iasă afară.

Când ploile s-au retras și ei erau pe calea de întoarcere, pe drum, au ajuns în același loc unde, cu 7 zile mai înainte, Mahavira și-a închis ochii pentru a cunoaște ființa interioară a plantei. Ei au văzut că planta era din nou cu rădăcinile în pământ. Datorită ploii torențiale și

vânturilor, pământul a devenit moale și uscat și rădăcinile plantei au putut intra înapoi, în pământ.

Mahavira din nou și-a închis ochii și s-a așezat lângă plantă. Ghoshalak a devenit deodată foarte jenat. El a dezrădăcinat și a aruncat planta. Când Mahavira și-a revenit și și-a deschis ochii, Goshalak a spus: "Sunt surprins și dezorientat. Eu am smuls din rădăcini această plantă și am aruncat-o și iată că ea crește din nou."

Mahavira a replicat: "Ea va supraveți pentru a înflori. Mi-am închis ochii pentru a vedea potențialitatea ei ulterioară și condiția sămânței: dacă ea era capabilă să prindă rădăcini deși era dezrădăcinată, dacă se va sinucide sau nu, dacă are un puternic instinct sau dorință de a muri. Dacă instinctul său era de a se sinucide, s-ar fi folosit de fapta ta pentru a muri. Aș dori să văd dacă ea dorește să trăiască. Dacă este hotărâtă să trăiască, va trăi. Știam că o vei smulge și o vei arunca."

Goshalak a întrebat: "Ce vrei să spui?"

Mahavira a spus: "Când mă uitam în ființa interioară a plantei, cu ochii închiși, te-am văzut pe tine stând lângă ea hotărât să o smulgi. Știam că o vei dezrădăcina. Iată de ce era necesar pentru mine să știu capacitatea interioară a plantei de a trăi, cât de multă încredere în sine și voință avea. Dacă ea doar aștepta să moară și căuta o scuză, tu ai fi fost o scuză suficientă pentru ca ea să moară. Altfel, planta dezrădăcinată va prinde din nou rădăcini."

Lui Goshalak i-a lipsit curajul să dezrădăcineze planta din nou. Lui îi era frică. Mai înainte Goshalak râsese mergând către sat. De această dată, Mahavira mergea înainte zâmbind.

Goshalak atunci l-a întrebat: "De ce zâmbești?" Mahavira atunci i-a spus: "Te observam și mă gândeam la capacitatea ta - dacă ai putea să rupi planta încă o dată sau nu."

Goshalak a spus: "Tu poți să vezi dacă eu aș fi făcut-o sau nu?"

Mahavira a răspuns: "Nu este esențial. Poți să o dezrădăcinezi, poți să nu o dezrădăcinezi. Dar este esențial și inevitabil de înțeles că planta încă dorește să trăiască. Întreaga sa ființă, întrega sa vitalitate dorește să trăiască. Acesta este esențialul. Ceea ce a fost esențial a fost faptul că tu ai fi putut-o dezrădăcina, ai fi putut-o rupe sau nu. Și acest lucru depindea de tine. Dar tu te-ai dovedit a fi slab și mai puțin hotărât decât planta. Ai fost învins."

Unul din motivele pentru care Goshalak nu a fost mulțumit de Mahavira, a fost acest incident cu planta.

Astrologia despre care eu îți vorbesc este în legătură cu esențialul, fundamentalul. În cel mai bun caz, curiozitatea ta merge până la semiesențial. Tu dorești să știi cât de mult vei trăi sau dacă vei muri pe neașteptate. Nu ești curios să vezi ce vei face dacă vei trăi - modul cum vei trăi. Tu dorești să știi cum vei muri atunci când îți vine timpul sau ce vei face în acel timp. Curiozitatea ta se extinde la evenimente, nu la suflet. Faptul că eu trăiesc este doar un eveniment, dar ceea ce eu fac în timp ce trăiesc sau ceea ce eu sunt este sufletul meu. Atunci când eu mor, va fi un eveniment. Dar momentul morții, ceea ce voi fi, cum voi face, reprezintă sufletul meu. Cu toții vom muri. Moartea este comună tuturor ființelor, dar maniera de a muri, maniera morții vor fi diferite pentru fiecare. Cineva poate muri chiar zâmbind.

În momentul morții sale, cineva l-a întrebat pe Mulla Nasruddin: "Ce crezi Mulla? Când oamenii se nasc, de unde vin ei?"

Mulla a răspuns: " Am observat că fiecare copil plânge în momentul nașterii și în momentul morții, de asemenea, lumea pare să se plângă. Așadar, cred că oamenii nici nu vin, nici nu se duc într-un loc bun pentru că atunci când vin plâng și când pleacă plâng de asemenea!"

Dar oamenii precum Nasruddin mor râzând. Moartea este un eveniment, dar ceea ce râde în momentul morții este sufletul. Așadar, când mergi la un astrolog întreabă-l cum vei muri, plângând sau râzând? Acest lucru merită întrebat - dar este în legătură cu astrologia esențială. Nimeni de pe acest Pământ nu a întrebat un astrolog dacă va muri plângând sau zâmbind. Tu întrebi când vei muri - ca și cum moartea ar fi o valoare prin ea însăși. Tu întrebi cât de mult vei trăi - ca și cum a trăi este suficient.

De ce voi trăi? Pentru ce voi trăi? Ce voi face în timp ce voi trăi? Ce voi deveni în timpul vieții? Asemenea întrebări nu sunt puse de toată lumea. Iată de ce structura astrologiei s-a prăbușit. Tot ceea ce este interpretat pe baze neesențiale, în cele din urmă, se va prăbuși. Astrologia despre care eu îți vorbesc și ceea ce tu înțelegi a fi astrologie sunt diferite. Astrologia despre care eu îți vorbesc este diferită calitativ și mult mai profundă. Dimensiunile sale sunt diferite. Ceea ce eu spun este că ceva esențial din viața ta este legat de viața

Universului într-o armonie ritmică. Întreaga lume participă la ea - nu suntem singuri.

Când Buddha a devenit iluminat, și-a împreunat mâinile și și-a înclinat capul până când a atins pământul. Povestea spune mai departe că zeii au venit din pământ sau din cer pentru a-și aduce omagiile lui Buddha deoarece el descoperise adevărul ultim dar, văzându-l atingând țărâna cu capul, cu toții au fost surprinși. Ei l-au întrebat pe Buddha către cine se înclină. Ei au spus că au venit din cer să-și ofere omagiile lui deoarece el era iluminat și că nu știau să mai existe ceva la care Buddha să se închine căci iluminarea este realizarea ultimă.

Buddha și-a deschis ochii și apoi a spus: "Eu nu sunt singur în tot ceea ce s-a produs. Lumea a participat de asemenea. Așadar, mă înclin Pământului, mulțumind întregii lumi."

Aceasta este o chestiune în legătură cu astrologia esențială. Iată de ce Buddha le-a spus discipolilor că oricând ating beatitudinea interioară, trebuie să mulțumească imediat întregii lumi, deoarece nu vor fi singuri în această experiență. Dacă Soarele nu ar fi răsărit, dacă Luna nu ar fi răsărit sau dacă lanțul de evenimente ar fi diferit doar cu puțin, experiența pe care au avut-o, ar fi fost ratată. Dacă acest lucru este adevărat, ei au fost cei care au avut experiența, dar totul a contribuit la această experiență. Întreaga existență a fost un instrument pentru ea. Numele acestei conexiuni cosmice este astrologia.

Buddha nu ar fi spus niciodată: "Am devenit iluminat."

El doar ar fi spus: "Lumea a experimentat aceasta prin mine - acest eveniment al iluminării, această supremă lumină este cunoscută lumii prin mine. Eu sunt doar o scuză, un pretext. Eu doar trec pe unde toate drumurile lumii s-au întâlnit."

V-ați gândit vreodată că, deși o răscruce pare semnificativă, nu este nimic în ea însăși? Dacă 4 drumuri care se întâlnesc sunt scoase din circulație, semnificația răscrucii, de asemenea, va dispare. Noi, cu toții, suntem răscruci în care forțele lumii se ating și se întâlnesc într-un punct. În acest punct se formează un individ, se naște o persoană.

Înțelesul și esența astrologiei este că noi nu suntem separați, că noi suntem una cu Universul. Nu numai că suntem una cu Universul, dar, de asemenea, suntem participanți la fiecare situație și la fiecare eveniment.

Așadar, Buddha a spus că el oferea omagii tuturor buddhașilor care au venit înaintea sa și celor care vor veni după el. Atunci cineva i-a spus că este de înțeles să ofere salutul său celor născuți înaintea sa deoarece, conștient sau nu, Buddha le-ar putea datora ceva - cunoașterea lor i-a fost de ajutor. Dar, de ce să-i salute pe cei care încă nu s-au născut. Ce ar câștiga el de la ei?

Buddha a replicat că el a primit ajutorul nu numai de la acei buddhași care s-au născut înaintea sa ci, de asemenea, și de la cei care se vor naște după el - deoarece, locul unde el a stat în locul unde el a stat în acel moment se întâlneau și deveneau una. Cei care au trecut în neființă se întâlneau cu cei ce trebuiau să vină chiar acolo unde era el. Răsăritul și apusul Soarelui se întâlneau în acel punct unic. Așadar, Buddha oferea, de asemenea, omagii și celor care trebuiau să se nască. El le era îndatorat și lor deoarece, dacă ei nu s-ar fi proiectat în viitor, nici Buddha nu ar fi existat.

Acest lucru este mai dificil de înțeles. El este în legătură cu astrologia esențială. Eu nu pot exista dacă ceva din trecutul meu este pierdut sau dat deoparte. Eu sunt doar o verigă într-un lung lanț. Este de înțeles că dacă tatăl meu nu ar fi fost născut, eu nu m-aș fi putut naște, deoarece tatăl meu este o verigă esențială în lanțul care ajunge până la mine. Și dacă bunicul meu nu ar fi existat, nici eu nu m-aș fi putut naște, deoarece legătura este esențială. Dar este dificil să înțelegem că dacă nu ar exista nici o legătură atașată de mine în viitor nici nu m-aș putea naște.

Ce am eu de-a face cu această legătură viitoare? - eu deja m-am născut. Dar Buddha spune că dacă urmează să se producă un lucru în viitor și care nu există deja, atunci nici eu nu m-aș fi putut naște deoarece eu sunt o legătură între trecut și viitor. Dacă ar fi existat chiar și o ușoară schimbare a trecutului sau a viitorului eu nu aș fi fost același cum sunt acum. Ziua de ieri m-a modelat și ziua de mâine, de asemenea, mă va modela: aceasta este astrologia. Nu numai ieri, ci și mâine. Nu numai ceea ce deja s-a produs, ci și ceea ce urmează să se producă. Nu numai Soarele care a răsărit astăzi, ci și Soarele care vă răsări mâine - cu toții sunt participanți.

Momentele din viitor determină momentele din prezent. Acest moment prezent nu ar putea exista dacă nu ar exista momente viitoare. Momentul prezent poate apărea fiind susținut de momentele viitoare. Mâinile noastre se odihnesc pe umerii viitorului. Picioarele

noastre stau pe umerii trecutului. Dacă umerii viitorului - pe care se odihnesc brațele mele întinse alunecă - voi cădea de asemenea.

Odată ce o ființă se găsește în unitate cu această legătură interioară a trecutului și viitorului ea este capabilă să înțeleagă astrologia. Atunci astrologia devine religie, atunci astrologia devine spiritualitate. Altfel, devenind legată de neesențial, astrologia devine doar un subiect pentru pseudoghicitorii de pe marginea drumului și acest lucru nu are nici o valoare. Chiar și cea mai înaltă știință este doar praf în mâinile celor ignoranți. Valoarea sa este determinată de folosul pe care noi suntem capabili să-l dăm cunoașterii.

Astfel, eu încerc să te împing prin multe uși către un singur obiectiv, astfel încât să poți înțelege că totul este îmbinat, interconectat. Acest Univers este precum o familie, precum un corp organic. Când eu respir, întregul meu corp este afectat. La fel, când Soarele respiră, Pământul este afectat. Pământul este afectat chiar și de ceea ce fac Sorii îndepărtați. Chiar și cea mai mică celulă vibrează în unitate cu acești sori gigantici. Dacă poți înțelege acest lucru vei fi capabil să intri în astrologia esențială și atunci vei fi scutit de inutilitatea neesențială.

Noi am asociat chestiunile cele mai triviale cu astrologia. Aceste chestiuni nu au valoare și au apărut dificultăți deoarece noi le-am legat de astrologie. De exemplu, am legat astrologia de întrebări despre faptul că o persoană se naște într-o familie săracă sau într-una bogată. Până nu veți înțelege că asemenea lucruri nu sunt esențiale veți continua să le puneți în legătură cu astrologia. Astrologia poate deveni o unealtă în mâinile voastre doar dacă distingeți esențialul de neesențial.

Vă voi spune o povestire foarte interesantă pentru a putea înțelege.

Mohamed avea un discipol pe nume Ali. Acest Ali a cerut odată părerea lui Mohamed dacă un om este liber să facă tot ceea ce dorește sau dacă el este legat de destin în tot ceea ce face. Ali a întrebat:" Poate face cineva ceea ce vrea sau nu?"

Omul punea acestă întrebare de o lungă perioadă de timp.

"Dacă un om nu este capabil să facă ceea ce dorește", a spus Ali, "atunci este nefolositor să-i predici, să-i spui să nu spună minciuni și să fie cinstit. Sau este destinul ca un om să fie întotdeauna

acolo pentru a predica altora să nu fure sau să nu facă cutare sau cutare lucru? - cunoscând că, de asemenea, este scris ca un om necinstit să rămână necinstit, un hoț să rămână hoț, iar un criminal să rămână criminal. Toate acestea par a fi absurde. Dacă totul pare a fi predestinat, întreaga educație este nefolositoare, atunci toți profeții, toții sfinții, toți învățătorii nu au nici un folos."

Oamenii i-au pus asemenea întrebări și lui Mahavira și lui Buddha. Dacă ceea ce se va produce este predestinat, de ce Mahavira sau Buddha au făcut atâtea eforturi pentru a explica ce este corect și ce este greșit. La fel, Ali l-a întrebat pe Mohamed care este părerea sa despre acest aspect controversat. Dacă lui Mahavira sau lui Buddha li s-ar fi pus o asemenea întrebare, ei ar fi dat un răspuns foarte complicat și profund, dar Mohamed a dat un răspuns pe care Ali l-a putut înțelege. Multe din răspunsurile lui Mohamed erau directe.

La modul obișnuit, răspunsurile care sunt date de oamenii mai puțin educați, de oameni simpli, sunt directe și la obiect. Oameni precum Kabir Nanak, Mohamed și Iisus au fost simpli din acest punct de vedere. Răspunsuri date de oameni precum Mahavira, Buddha și Krishna au fost complexe - Buddha și Mahavira erau crema unei civilizații bogate și foarte dezvoltate. Cuvintele lui Iisus au fost directe, precum o lovitură directă în cap. Kabir cânta: "Kabir stă în piață cu un ciocan în mână ca să vă lovească!".

Dacă cineva venea lângă el, el, la figurat vorbind, îi despica capul pentru a scoate de acolo tot gunoiul.

Mohamed nu a dat vreun răspuns metafizic. El i-a cerut lui Ali să-și ridice un picior și să stea numai în celălalt. Ali tocmai a pus o întrebare despre faptul dacă un om este liber să facă ceea ce vrea - de ce să stea într-un singur picior? Mohamed i-a spus:"Mai întâi ridică-ți un picior." Bietul Ali și-a ridicat piciorul stâng și a rămas acolo într-un picior.

Mohamed apoi i-a cerut:"Acum ridică și piciorul drept."

Ali a fost stupefiat și a întrebat cum poate fi posibil acest lucru. Atunci Mohamed a spus: "Dacă ai fi vrut, ți-ai fi putut ridica mai întâi piciorul drept. Dar acum nu mai poți. Un om este întotdeauna liber să ridice un picior - el poate fi orice picior vrea - dar, imediat ce primul a fost ridicat, celălalt devine legat de pământ."

Privitor la partea neesențială a vieții, noi suntem întotdeauna gata să ridicăm primul picior. Dar odată ce acest lucru este făcut,

devine o legătură pentru partea esențială. Noi facem pași care nu sunt esențiali, devenim prinși în ei și atunci nu mai suntem capabili să mai facem esențialul. La fel, Mohamed i-a spus lui Ali că el avea întreaga libertate să ridice piciorul stâng sau piciorul drept mai întâi. Dar odată ce și-a exercitat acea libertate și și-a ridicat piciorul stâng el a fost incapabil să ridice și celălalt picior. Așadar, libertatea există între anumite limite. Dincolo de aceste limite nu există liberate.

Există un vechi conflict pentru mintea umană. Dacă un om este sclavul destinului său - așa cum astrologii par să susțină - dacă totul este predestinat și inevitabil, atunci toate religiile nu au nici un folos. Dacă un om este liber să facă orice, așa cum spun așa-zișii raționaliști, nimic nu este predeterminat și inevitabil, atunci viața va deveni un haos și o anarhie. Atunci este posibil ca un om să fure și încă să mai atingă Eliberarea, este posibil să mai omoare oameni și totuși să-L mai realizeze pe Dumnezeu. Când nimic nu este legat de altceva, când un pas nu este legat de celălalt, atunci nu există legi și nimic, nicăieri, nu este obligatoriu.

Îmi amintesc de o povestire despre Mulla Nasruddin: "Mulla trecea pe lângă o moschee când deodată, cineva a căzut din minaretul moscheii, acolo unde s-a urcat să spună rugăciunile. Omul a căzut exact pe umerii lui Mulla și șira spinării lui Mulla s-a rupt. Mulla a ajuns la spital pentru a fi tratat.

Unii din discipolii săi au venit să-l vadă și, deoarece Mulla obișnuia să interpreteze toate evenimentele, ei l-au întrebat:"Cum interpretezi tu acest eveniment? Ce înseamnă el?"

Mulla a răspuns:"Este clar că nu există nici o legătură între un fapt și fructul său. O persoană cade și șira spinării altcuiva se rupe. De acum înainte nu voi mai intra într-o controversă despre doctrina karmei. S-a demonstrat că o persoană poate cădea și șira spinării altcuiva se poate rupe. Persoana care a căzut era sănătoasă și inimoasă: ea a căzut peste mine și mi-a adus necazuri. Eu nu am urcat în minaret pentru a spune rugăciunile. Doar mă reîntorceam acasă. Nu-mi era gândul deloc la rugăciuni. Dar totuși am fost implicat. Așadar, de acum înainte ajunge despre doctrina karmei. Orice se poate produce. Nu există nici o lege - totul este anarhie."

Mulla a fost foarte nefericit. Normal, deoarece șira spinării sale s-a rupt în mod inutil.

Există două ipoteze. Pe de o parte, există astrologul care stă pe marginea drumului fiind întrebat despre lucruri neesențiale... Indiferent dacă este astrologul unui sărman sau al lui Morarji Desai, Ministrul de Finanțe, acest lucru nu are nici o importanță - toți astrologii care se ocupă de neesențial, de întrebări precum: dacă va câștiga sau nu cineva alegerile, sunt obișnuiți. În ce fel sunt legate alegerile de Lună și stele? Astrologul obișnuit care răspunde: "Totul este predeterminat și nu se pot face nici un fel de schimbări, nici măcar un singur inch", face o afirmație falsă.

De cealaltă parte se află raționalistul. El spune că nimic nu este inevitabil legat de ceva. Tot ceea ce se produce este coincidență, o chestiune de șansă și de circumstanță. Nu există lege, totul este anarhie. El, de asemenea, face o afirmație greșită.

Există o lege: o ființă rațională niciodată nu s-a descoperit a fi atât de plină de bucurie și beatitudine precum Buddha.

Raționalistul îl neagă pe Dumnezeu, neagă sufletul și religia cu ajutorul logicii, dar el niciodată nu poate atinge bucuria lui Mahavira. Cu siguranță, Mahavira a făcut ceva care să-i aducă această bucurie. Buddha a făcut ceva care să-l elibereze și Krishna, de asemenea, a trebuit să facă ceva care să-i dea posibilitatea să cânte cântece atât de unice și de magice la flautul său.

Lucrul real este cel de-al treilea, care este chintesența totului, care aparține lumii interioare și este absolut predeterminat. Cu cât cineva se îndreaptă către centru, cu cât vine mai aproape de esențial, cu atât mai aproape vine de partea esențială, predeterminată. Mișcându-ne către periferie, noi ne mișcăm către coincidență. Cu cât vorbim mai mult despre ceea ce se produce în exterior, cu atât mai multe coincidențe există. Când noi vorbim despre fenomenele interioare, lucrurile încep să pară științifice ca și cum s-ar baza pe o lege clară. Ele devin din ce în ce mai decisive.

Între aceste două stări - esențialul și periferia - există un spațiu amplu pentru a efectua schimbări exercitând libertatea alegerii. Aici, cineva înzestrat cu cunoaștere va face alegerea corectă, în timp ce o persoană care este în întunericul ignoranței va fi împinsă de destin sau își va urma orbește destinul, încercând să facă față la tot ce i se petrece în viață.

Așadar, există trei domenii ale vieții. În domeniul care este centrul esențial, totul este predeterminat. Cunoașterea acestuia

înseamnă cunoașterea astrologiei. În domeniul care este la periferie, totul este nesigur. A ști acest lucru înseamnă a ști lumea impredictibilă de zi cu zi. Există și un alt domeniu care este în mijloc. Cunoscându-l, o persoană poate renunța să mai încerce imposibilul și poate face ceea ce este posibil. Dacă o persoană trăiește în zona de periferie și în cea intermediară într-un astfel de mod, el începe să se deplaseze către centru și va deveni religios. Dar dacă trăiește astfel încât nu este capabil să se îndrepte către centru, viața sa va rămâne lipsită de religie.

De exemplu, o persoană se pregătește să fure. Nu se poate susține că furtul este inevitabil sau forțat - există libertatea completă de a fura sau de a nu fura. Dar odată ce furtul a fost comis este ca și cum un picior a fost ridicat și celălalt picior rămâne pe pământ. După ce l-ați făcut, nu mai puteți retrage actul și efectul total al actului de a fura se va răspândi asupra personalității celui ce l-a realizat. Dar atât timp cât furtul nu se produce, cealaltă alternativă este prezentă și la îndemână.

Mintea oscilează între da și nu. Dacă ea ar spune da furtului, ar fi aruncată către periferie. Dacă ea spune nu furtului, se va deplasa către centru. Astfel, în mijloc există posibilitatea alegerii. Dacă o persoană face alegerea greșită este împinsă către periferie. Dacă face alegerea corectă se deplasează către centru, către acea parte a astrologiei care este esențială în viață.

Ți-am spus anumite lucruri despre aspecte esențiale. Ți-am spus că noi suntem mâinile întinse ale Soarelui, că Pământul este născut din Soare și că noi suntem născuți din Pământ, că noi nu suntem separați, ci totul se află într-o completă uniune. Noi suntem ramuri și frunze care au izvorât din Soare. Tot ceea ce se produce în inima Soarelui va vibra și se va răspândi în toată ființa umană, în fiecare celulă și fiecare nerv. Dacă noi putem înțelege bine acest lucru, vom realiza că suntem o familie pe această planetă. Atunci nu va mai trebui să trăim întemnițați de ego și mândrie.

Astrologia este cel mai mare dușman al ego-ului. Dacă astrologia este corectă, ego-ul este greșit. Să înțelegem acest lucru în modul următor: dacă astrologia este greșită, atunci nu mai rămâne nimic decât ego-ul. Dacă astrologia este corectă, atunci lumea este corectă și doar eu, ca o insulă, greșesc. Dacă eu sunt doar o parte infinitesimală și neînsemnată a lumii - eu sunt atât de mic încât nici nu

pot fi inclus la numărătoare. Dacă astrologia este corectă, atunci eu nu sunt aici. Există un flux imens de forțe în care eu doar sunt un mic val.

Uneori, atunci când suntem pe creasta unui val uriaș, devenim copleșiți de iluzia că suntem și noi ceva deosebit și uităm de marele val. Acest val mare se bazează pe oceanul de care este complet conștient. Dacă oceanul dispare sub el, valul va dispare și noi, de asemenea, vom dispare. Fără nici un motiv vom deveni nefericiți cu privire la posibilitatea dispariției noastre deoarece noi ne-am străduit să fim nefericiți crezând în existența noastră separată. Dacă noi realizăm că există doar un val mare și vastul ocean și că noi nu suntem - adică este dorința oceanului ca noi să apărem, este dorința oceanului ca noi să murim - dacă apare o atitudine în care noi realizăm că suntem doar o fracțiune din marele proiect al existenței, nu va exista nefericire. Și, cu o asemenea atitudine, așa numita fericire de care noi dorim să ne bucurăm, nu va exista.

Sentimentul de fericire referitor la gânduri ca: "Am câștigat!" sau "Am atins cutare sau cutare lucru!" nu va mai exista. Nu va mai exista nici un sentiment de nefericire relativ la gânduri precum: "eu mor" sau "eu sunt terminat, am ajuns la capătul puterilor, am fost învins, am fost distrus".

Și când nu mai rămâne nici fericirea, nici nefericirea, intrăm în lumea realității - esențialul - care este beatitudinea. Astrologia devine astfel, o poartă către beatitudine.

Dacă noi privim astrologia ca o topire a mândriei noastre, ca o dezintegrare a ego-ului, atunci astrologia devine o religie. Dar noi mergem la astrologul obișnuit și, pentru a ne proteja ego-urile îl întrebăm: "Voi suferi vreo pierdere? Voi câștiga la loterie? Voi reuși în noua afacere pe care o întreprind?"

Aceste întrebări sunt puse pentru a ne salva ego-urile dar realitatea este că astrologia se află în opoziție directă cu ego-ul. Semnificația astrologiei este următoarea: nu sunteți voi, ci Universul, nu sunteți voi, ci Cosmosul. Forțe foarte puternice operează prin tine, iar tu ești absolut nesemnificativ.

Poți vedea astrologia în această lumină dacă gândești și simți că ești o parte integrantă a acestei măreți lumi. Iată de ce ți-am spus că întreaga familie solară este în legătură cu Soarele. Dacă poți realiza acest lucru, vei realiza, de asemenea, că Soarele nostru este în legătură cu mulți sori mai mari din Univers.

Oamenii de știință spun că există 4 miliarde de sori și cu toții se nasc dintr-un soare mai mare. Noi nu avem nici o cunoaștere unde ar putea fi acest Soare suprem. Noi nu știm cum se rotește acest Pământ în jurul axei sale și, de asemenea, în jurul Soarelui. Noi nu cunoaștem unde este centrul în jurul căruia Soarele cu familia sa se rotește. Un carusel universal și măreț este în plină mișcare.

În templele hinduse există o zonă circulară, numită *parikrama*, în jurul imaginii unei zeități. Această zonă simbolizează faptul că totul se rotește în jurul propriei axe și se rotește, de asemenea, în jurul altui lucru. Apoi, acestea două se învârt în jurul unui al treilea lucru și acestea trei se învârt în jurul unui al patrulea lucru și așa la infinit.

Centrul ultim al Infinitului este mânuit de cei care îl cunosc ca fiind Brahma, realitatea ultimă. Acest centru ultim nu se rotește în jurul lui însuși, nici în jurul altcuiva. Tot ceea ce se rotește în jurul propriei axe se va roti și în jurul unui alt lucru. Dar ceea ce nu se rotește nici în jurul său, nici în jurul altcuiva este aspectul ultim. El mai este cunoscut ca fiind Tăcerea Ultimă sau Vidul. Acesta este pivotul, axul central în jurul căruia totul se extinde și se contractă.

Hindușii considerau că, precum un mugure devine floare și floarea apoi se veștejește, la fel și Universul, la început se extinde și apoi se dezintegrează. Așa cum există ziua și noaptea, Universul își are ziua și noaptea sa.

Așa cum v-am spus mai înainte, există cicluri de 11 ani și cicluri de 90 de ani. În mod asemănător, hindușii credeau că există cicluri de milioane și trilioane de ani. În timpul unui asemenea ciclu se naște un Univers, trece prin fazele de tinerețe și apoi îmbătrânește; se nasc pământuri, luni și stele răspândite în Univers, cresc populații și milioane de creaturi vii.

Acest lucru nu se produce doar pe Pământ. Oamenii de știință spun că acum trebuie să fie minim 50.000 de planete pe care există viață. Pot exista mai multe, dar acesta este un număr minim. Într-un asemenea Univers infinit este imposibil să existe viață doar pe o singură palnetă. Există 50.000 de planete sau pământuri unde există viață. Există o expansiune infinită și apoi totul din nou se contractă.

Acest Pământ nu era aici de la început și nici nu va dura până la sfârșit. Așa cum eu m-am născut și voi înceta să exist, acest Pământ și Soarele, de asemenea, vor înceta să existe. Va veni un moment când

aceste luni și planete vor înceta, de asemenea, să existe. Cercul existenței și nonexistenței lor continuă. Noi suntem doar particule infinitesimale rotindu-ne și învârtindu-ne undeva în această roată cosmică. Și dacă noi încă mai gândim că suntem separați, atunci suntem precum Mulla Nasruddin, care călătorea în avion pentru prima oară...

Mulla Nasruddin intră în avion și începu să meargă pe culoarele acestuia. El se grăbea să ajungă repede la destinația sa. Natural, dacă vrei să ajungi undeva mai repede, vei ajunge mai repede dacă te grăbești.

Ceilalți pasageri l-au oprit și l-au întrebat unde se duce.

Mulla Nasruddin răspunse că se grăbea.

El călătorea în avion pentru prima oară și folosea aceeași logică de pe pământ. Acolo el întotdeauna ajungea mai repede când mergea mai repede. El nu a realizat că mersul în avion era fără sens. Avionul însuși zbura și el nu făcea decât să se epuizeze mergând. El nu va ajunge mai devreme și este posibil ca până când avionul să fi aterizat, el să fie atât de obosit, încât să nu mai fie capabil să stea în picioare. El trebuie să se odihnească, trebuie să-și închidă ochii și să se relaxeze. Dar nici Mulla, nici alți pandiți nu ar fi de acord cu un asemenea sfat.

Eu numesc o ființă religioasă o ființă care este în repaos în această mișcare circulară cosmică a Universului. Cineva care știe că forțele Universului sunt cele care lucrează și că nu există grabă și că această grabă nu are sens, această ființă este o ființă religioasă. Dacă noi putem să fim pur și simplu una cu armonia universală, atunci este suficient și este dătător de extaz.

V-am spus unele lucruri despre astrologie. Dacă înțelegeți aceste lucruri atunci astrologia poate deveni o poartă către realizări spirituale.

De ajuns pentru astăzi.